

BELGRAD'DA ÖLÜM DANSI

GERARD DE VILLIERS TAY

Orijinal adı: DANSE MACAMBRE A
BELGRADE

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 52245 32

**Gerardde
VILLIERS**

SAS

**BELGRAD'DA
ÖLÜM DANSI**

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Sibel GÜVENİR

Dizgi: Gümüş Rcpredüksiyon/Filmi Ruşen Grafik
îç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil O.

I. BÖLÜM

Tuna üzerine ince ince yağmur yağıyordu. Çok yakında Ratno Ostrvo Adası bile zorlukla seçilebiliyordu. Kivork Davudyan titreyerek mantosunun yakasını kaldırdı. Beyrut'ta yetişmiş olduğundan, Belgrad'ın soğuşuna alışık değildi. Üstelik buranın meşhur Karpat rüzgârı da henüz esmeye başlamamıştı. Bazen günlerce korkunç bir kasırga hüküm sürer ve bütün Tuna'yı dondururdu.

Kivork Davudyan, Edvarda-Kardelja Bulvarı boyunca iki kilometre kadar yürümüşü. Buluşma yerine gelince durdu. Görüş alanı oldukça genişti. Bulvarın ötesinde modern binalar oyuncak vitrinlerinden fırlamış gibi yığılmışlardı, iki yol birbirinden toprak bir alanla ayrılmıştı. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Yazın aşıklar otlar üzerinde keyiflerine bakar, ya da dolaşırlardı, fakat aralık ayında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğundan kalma Zemun Mahallesi kışın tamamen ıssız kalırdı. Zaten Kivork Davudyan'ın buluşma yeri olarak burayı seçmesinin nedeni de buydu.

Birden yüz metre kadar ötede o tarafa doğru ilerleyen bir araba gördü. Yugoslavya'da özellikle Belgrad'da bu koyu renk Zastava'lardan binlerce vardı. Araba kaybolana kadar gözleriyle izledi. Az ilerdeki otele doğru birkaç

adım yürüdü, sonra dönüp bakışlarıyla etrafı taradı.

Aniden Kivork Davudyan'ın her yanı buz kesti. Verdiği randevudan ya kimsenin haberi olmamıştı ya da patronu bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Birden biraz önce aksi istikametten gelen ve bir başka Zaztava olduğunu sandığı araba demin gördüğü arabaydı.

Arabanın yavaşlayıp Yugoslavya Oteli'nin hizasına geldiğinde durduğunu farketti. İçeriden bir adam çıkarak kaputu açtı ve üzerine eğildi.

Kivork Davudyan biraz sakinleşti. Onun mesleğinde en basit ayrıntılar bile bir tehlike işareti olabilirdi.

Uzun süre şoförünün motorla uğraştığı arabaya baktı. Bu tür şeylere Yugoslavya'da sık sık rastlanırdı.

Bulunduğu yol Tuna kenarında bitmiyordu. Uç metre kadar uzakta bulunan beton duvarın kenarında, yine betondan bir alan vardı. Oraya giderek sigarasını yere attı, sonra da sanki ayakkabısını bağlayacakmış gibi eğildi. Ve birden kendini yüzükoyun yere attı.

Çimentoya çarpan vücudu kasıldı, fakat sonunda doğrulmayı başardı.

Bozuk Zaztava'nın şoförü onu gözlemekle görevliyse mutlaka harekete geçecekti. Kivork Davudyan bir anda gözden kaybolmuştu. Beklediği kişi büyük olasılıkla Yugoslavya Oteli'ne gelecekti. Bu yüzden o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Elli metre kadar öylece ilerledikten sonra durdu. Kalp atışları normal halini almıştı.

Başını kaldırıp etrafa baktı, fakat sona eren beton duvardan başka bir şey göremedi. Tuna bir metre ötesindeydi.

Sanki beton duvarı aşamayacakmış gibi otele doğru devam etmeye karar verdi. Daha on metre gitmemişti ki, altıncı hissi ona başını kaldırmasını söyledi. Birden bütün kanının donduğunu hissetti.

On on beş metre uzağında bir adam onu seyrediyordu. Genç, siyah saçlı küt burunlu, bıyıklı biriydi. Üzerinde bir kot pantolon ve yakası kürklü bir kaban vardı.

Adam Kivork Davudyan'ın görüş sahasından çıkmak için kendini hemen arkaya attı. Kivork donup kalmıştı. Gourgen Nayir'i tanımıştı. O da kendisi gibi gözünü kırpmadan adam öldürebilen Asala üyesi, Beyrutlu bir deliydi. Buna rağmen arkadaşlıklar. Gourgen Nayir tekrar görünmeden önce tedbirini almalıydı. Fakat henüz Kivork Davudyan silahını çıkarmadan adam bir rugby oyuncusu gibi kendini onun üzerine attı. Kivork Davudyan omuzunda nefesini kesen bir acı hissetti. Nayir onu Tuna'nın soğuk sularına doğru sürüklüyordu. Kivork Davudyan bir anda onun elinden kurtulmayı başardı. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Birden göz ucuyla ikinci bir adamın duvarın üzerinden atladığını gördü. Yeni gelen cebinden susturuculu bir tabanca çıkardı. Fakat arkadaşı Davudyan'la arasındayken silahından yararlanamazdı.

Davudyan adamların karşısına dikildi. Ama içlerinden birinin üzerine atlamasıyla tabancasını alamadı ve düşmemek için duvara

yaslanmak zorunda kaldı. Gourgen Nayir onun ne durumda olduğunu anladı. Bir adım öne gelince Davudyan onun gözlerindeki soğuk ve zalim ifadenin farkına vardı. Sol kolunu kaldırdı:

—Gourgen!

Kivork Davudyan kusmak istedi. Burada kimse onun yardımına gelemezdi. Etraf tamamiyle ıssızdı.

Sonunda Gourgen Nayir eli kabanının ceinde, soğuk bir sesle Ermenice sordu:

—Bizi götürüyor musun?

Davudyan başını olumsuzca salladı. Sonra duvara yapışmak istercesine geriledi, incinmiş kemikleri dayanılmaz bir acı veriyordu.

—Bırakın beni! Bırakın beni!

Birden Gourgen Nayir elini cebinden çıkardı.

—Bekle! diye bağırdı Nayir'in arkadaşı.

Artık çok geçti.

Kivork Davudyan'ın korkacak kadar bile vakti olmadı. Genç Ermeni elindeki bıçağı savurdu. Bir anda Davudyan ensesinde bir yanma hissederek elini oraya götürdü. Az sonra kan boşandı.

Davudyan son bir gayretle yaranın kanamasını önlemek isteyerek elini boynuna bastırdı ve öne atıldı. Gourgen Nayir'in onu durdurmak istememesi şaşırmasına neden oldu. Kivork Davudyan da koşmaya başladı. Yugoslavya Oteli sadece yüz metre uzaktaydı, iki katil yerlerinden kıpırdamamışlardı. Birden gözlerinin önünden siyah bir bulut geçti. Bir kabus görüyor gibiydi. Bütün gücüyle koşmasına rağmen otele yaklaşamıyordu. Birden kendini

çok zayıf hissetti.

Sendeleyerek dizlerini yere dayadı. Kıpırdamaya çalıştı, fakat karanlığa dalmıştı bile.

Son nefesini vermek üzereyken genç katil yanına geldi. Gourgen Nayir'in acele etmemesinin sebebi böyle bir yarayla uzaklaşamayacağını bilmesiydi. Arkadaşı da ona yetiştii.

—Aptal! diye bağırdı. Önce ona göründün şimdi de öldürdün!

Gelmesinin sebebi bu değildi.

—Konuşmayacaktı, üstelik de kendini koruyacaktı, diye homurdandı Gourgen Nayir. Bak!

Cesedin ceplerinin birinden bir Walther PPK çıkardı ve kemerine ilişti. Pasaportla çeşitli yabancı paraları ise cebine koydu.

—Burada onu takip etmek için bulunuyorduk. Bütün bunlar görevimiz değildi. Şimdi hemen uzaklaşalım.

Endişeli gözlerle etrafa baktı. Gourgen Nayir cesedi omuzlarından tutarak nehrin kenarına götürdü. Sonra bir ayak darbesiyle aşağı itti. Kivork Davudyan karanlık suların içinde kayboldu. Onu bulacakları kesindi fakat ihtiyaçları olan zaman da çok fazla değildi. Birkaç gün onlara yeterdi. Belgeleri olmadan kısa süreden beri Yugoslavya da bulunan Kivork Davudyan'ı çabuk teşhis edemezlerdi.

—Gel, diye ısrar etti Gourgen Nayir'in arkadaşı.

Sinirden çılgına dönmüştü. Genç Ermeninin beceriksizliği, yüzünden bütün planları suya düşmüştü.

Nayir soğuk bir ifadeyle ona baktı.

—Hayır ötekini bekleyeceğiz.

—Niçin?

—Belki o, Erivanyan domuzunun nerede olduğunu biliyordur.

—Anlayabi...

—Onun yerine geçeceğim, dedi Nayir. Her şey yolunda gidecek. Beni arabada bekle. Bir hata yaptım, düzeltmem gerekiyor.

Gourgen bir sigara yakıp kabanının yakasını kaldırdı. Bıçağından başka şimdi bir de Davudyan'ın silahına sahipti.

*

**

Greg Morris Tuna'ya baktı. Yugoslavya Oteli'nin barı,kırmızı deriden rahat koltuklarına rağmen, hemen hemen boştu. Greg Morris arkadaşına dönerek gülümsedi:

—Gitmem gerekiyor.

—Uzun süre kalacak mısınız?

Yarı Yugoslav, yarı Amerikalı olan Katerina Blunt'un mavi gözleri ve Birleşik Devletler Konsolosluğu'ndaki bütün erkeklerin yüreklerini hoplatan bir vücudu vardı.

—En az yarım saat.

—O halde seninle Moskova Oteli'nde buluşuruz.

Amerikalı kahvesinden son bir yudum aldı, Katerina da Pepsi'sini bitirdi. Canı hiç gitmek istemiyordu, fakat insanın CIA'da önemli bir görevi olunca ne hafta sonu tatili, ne de bayram tatilleri olabiliyordu. Katerina'yı dudaklarından hafifçe öperek kalktı.

—Bu akşam Yazarlar Kulübü'nde yiyeceğim.

—Değişmek için mi? diye sordu genç kadın alayla.

Belgrad'da en fazla yarım düzine uygun

lokanta vardı. Buz gibi hava bir anda yüzüne çarptı. Sola saparak patikaya girdi, içinden buluşacağı arkadaşının geç kalmamasını umuyordu. Bu hikâyenin bitmesi için sabırsızlanıyordu.

Sol cebinde Birleşik Devletler'e ait beyaz bir diplomatik pasaport vardı. Tek yapılacak iş, üzerine bir isim yerleştirmekti. Yugoslavlar ülkeden çıkarken çok dikkatli bakmayacaklarına söz vermişlerdi. Fransız Havayollarında, müşterisinin gitmek istediği şehre kalkan bir uçakta, kendi adına bir yer ayırılmıştı. Sonra iş ondan çıkıyordu. Belgrad'ın, Aram Erivanyan'ın gelişinden önce ne kadar sakin olduğunu düşündü. Ortadoğulu teröristler gidip gelirken Yugoslavya'nın başkentini geçiş yeri olarak kullanırlardı.

Uzakta bekleyen bir adam çarptı gözüne. Onu Erivanyan'a götürecek olan haberciydi. Adamın gençliği şaşırmasına neden oldu.

—ingilizce biliyor musunuz? diye sordu Greg Morris.

—Evet, biraz.

—Güzel! Bay Erivanyan nasıl?

—Fena değil.

—Gideceğine memnun mu?

—Evet.

Genç Ermeni hiçbir heyecan belirtisi göstermiyordu. Greg Morris orta baktı. Onunla hiç karşılaşmamıştı, fakat bunun bir önemi de yoktu. Birçok yasadışı kuruluş bu genç gibi kuryeler kullanırdı.

Pardösüsünün sağ cebinde bir 45'lik farkediliyordu. Bu tür randevuların değişmez kuralı her an tetikte ve silahlı olmaktı. Arkadaşlarla

buluşmaya geldiği zaman bile durum değişmezdi.

Birden adamın onu dikkatle süzdüğünü farketti. Bakışları silah üzerine takılıp kalmıştı. Greg Morris gülünç olmaktan çekinerek elini çekti.

Genç Ermeni Amerikalı'nın gitmek için bir hareket yapmasını bekler gibi hareketsizdi. Greg Morris soğuktan titriyordu.

—Pekâlâ, dedi, gidiyor muyuz? Arabanız var mı?

—Evet.

Hâlâ kıpırdamıyordu. Greg Morris biraz sinirlenerek tekrar sordu:

—Nerede?

—Orada, dedi öteki bulvarı göstererek.

Yine hareketsiz durunca Greg Morris davranışının nedenini anlar gibi oldu. Elini cebine sokarak diplomatik pasaportu çıkardı.

—Pasaport yanımda.

Genç adamın gözleri parladı.

Birlikte bulvara giden yola yöneldiler. Genç Ermeni çok hızlı yürüdüğünden aradaki mesafeyi iyice açmıştı.

Amerikalı ıssız bulvarın kenarına park edilmiş Zaztava'yı farketti. Greg Morris yetiştiğinde genç Ermeni direksiyondaki daha yaşlı bir adamla konuşmaya başlamıştı bile. Direksiyondaki adam Amerikalı'ya bakarak gülümsedi. Genç Ermeni arabanın yanına dolanıp kapıyı açtı.

Greg ön tarafa yerleşti. Genç adam arkaya oturdu. Tabii tanıştırma merasimi yapılmamıştı. İki adam Greg Morris'in anlamadığı bir dille, büyük bir olasılıkla Ermenice bir şeyler

konuştular. Daha sonra araba hareket edip aksi yöndeki yola girdi. Bu arada başlayan yağmur şiddetlenmişti ve her şeyi gri bir sis perdesi arkasından gösteriyordu. Arabanın içindeki soğan kokusu farkedilmeyecek gibi değildi. Greg'in aklına Katerina gelince, bir duş alması gerektiğini düşündü.

Mavi bir Lada onları geçti, iki araba birlikte Belgrad'ın girişindeki köprüye girdiler.

şehir batıda Tuna Nehri'ne dökülen Sava Irmağı ile sınırlanmıştı. Köprüden ıktıklarında Lada sola döndü, onlarsa yollarına sağdan devam ettiler. Trafik oldukça sıkışıktı. Yugoslâvlar'ın çok fazla parası olmasa da, arabaları Vardı. Greg Morris dikkatsiz gözlerle eski binalara baktı! Birden kendilerini bir kalabalığın arasında buldular. şoför bir küfür savurarak arabayı geri vitesle taktı.

—Nereye gittiğimizi biliyor musunuz? diye sordu Amerikalı şaşkınlıkla.

Direksiyondaki Ermeni gülümsedi.

—Evet tabii. Fakat Yugoslav Gizli Servisi' ne karşı tedbirli olmalıyız.

Greg Morris onların operasyondan haberdar olduklarını ve Aram Erivanyan gibi birinden kurtulmaktan duydukları mutluluğu söylemek istedi.

Kuzeye doğru çıkıp, karanlık bir mahalleye girdikten sonra, tekrar şehrin merkezine doğru ilerlediler. Greg Morris yerinde rahatsızca kıpırdandı. Katerina'yla olan randevusuna geç kalacaktı.

—Herhalde artık gidebiliriz, değil mi?

iki Ermeni aralarında bir şeyler konuştuk-tan sonra şoför pek güven vermeyen bir sesle:

—Zaten gidiyoruz, dedi.

Birden Greg Morris işlerin planladığı gibi gitmediğini farketti. Kimse Aram Erivanyan'ın Belgrad'ın neresinde saklandığını bilmiyordu, fakat bu, adamların davranışlarını açıklamaya yetmezdi. Sinirleri biraz gerilerek, hislerinde yanılmış olmayı ve birkaç dakika sonra pasaportu Aram Erivanyan'a verebilmeyi diledi.

Bir süre daha yol aldılar. Artık virajlara ve kırmızı ışıklara bile dikkat etmiyordu. Ermeniler aralarında konuştuktan sonra şoför gülümsemeye çalışarak ona döndü:

—Neredeyse geldik.

Greg Morris gizli bir el boğazına sarılmış gibi hissetti. Ani bir refleksle elini sağ cebine attı. Arabanın içindeki sessizliğin türü değişmiş gibiydi. Dikiz aynasından arkadaki adamın sabitleşmiş bakışlarına dikkat etti. Tüm gücüyle soğukkanlılığını korumaya uğraştı. Ne olduğunu anıyamıyordu, fakat bir şeyler döndüğü de kesindi. Acaba kaçırılıyor muydu? Ama niçin kaçırılıyordu?

Biraz düşünüp kararını verdi.

—Oraya varmak için sabırsızlanıyorum, dedi yapmacık bir neşeyle. Şöyle güzel bir Türk kahvesi içmek istiyorum.

Şoför başını salladı. Birden bütün kasları gerildi. Bir Tatra tam üstlerine doğru geliyordu. Amerikalı hiç tereddüt etmedi. Bir omuz darbesiyle kapıyı açıp kendini yere attı. Onu Aram Erivanyan'a götürmedikleri kesindi. Arkasında bir ses duydu. Genç katil üzerine bir silah doğrultmuştu. Adam üç kez ateş etti. Kurşunlardan biri tam sırtına saplandı. Greg

Morris korkunç bir acı hissetti. Her şey bir anda olup bitti. Amerikalı yere yuvarlandı.

Zaptava tekrar hareket etti.

Şoför alçak sesle homurdandı:

—Haydi! dedi. Bizi Erivanyan'a nasıl götürdüğünü gördün mü? Şimdi herkes peşimize düşecek.

Şimdi iyice tehlikeye girmişlerdi. Yugoslavlar pek çok şeyi kabul edebilerlerdi, fakat güçlü ülkelerden gelen misafirlerin öldürülmesine dayanamazlardı.

Tam o yolu terketmek üzereydiler ki Gourgen Nayir başını arkaya çevirdi ve küfretti. Ölü zannettikleri Amerikalı doğrulmaya çalışıyordu.

—Dön diye emretti şoföre.

—Fakat sen delisin, diye itiraz etti şoför. Eğer polis...

—Geri dön!

Nayir silahını çıkarmıştı ve şoför silahın kendisine karşı kullanılıp kullanılmayacağından bile emin değildi. Çaresizlikle geri döndü. Gourgen Nayir yere atladı. Greg Morris'in yaşayacak sadece birkaç dakikası kalmıştı. Yine de genç Ermeni tabancayı adamın ensesine dayayıp iki kurşunla beynini patlattı. Sonra arabaya binmeden önce elini cebine daldırıp pasaportun sayfalarını yırtarak cesedin üzerine attı.

II. BOLUM

Elko Krizantem dikkatli bakışlarla Liezen Şatosu'nun demir parmaklıklarına yaklaşan farlara baktı. Altesleri Prens Malko Linge'in nişanlısı Alexandra'nın yaş günü şerefine verilen partinin davetlileri dışında kimse beklemiyordu. Üstelik ilk davetlilerin gelmesi için bile çok erkendi. Asırlardan beri iyi bir terbiyeyle yoğrulmuş olan misafirler bir saat önce gelmektense Liezen köyüne geri dönmeyi tercih ederlerdi.

O halde bu gelen bir başkası olmalıydı. Elko çalışma odasına gidip anahtarının yalnız onda olduğu dolabı açtı. içinden otomatik bir tüfek çıkardı. Şatoya yapılan baskından beri, tedbiri elden bırakmıyordu.

Silahı antreye bıraktıktan sonra, arabaya baktı, içinden Elko Krizantemin tanımadığı bir adam çıktı. Işıklandırılmış yere geldiğinde, Elko onun kare gözlüklerini ve t-raş edilmiş başını farketti.

—Prens Malko Linge ile görüşmek istiyorum.

Aynı anda Elko'ya bir kart uzattı.

"Henry Garwood Genel Sekreter. Birleşik Devletler Başkonsolosluğu. Viyana"

Elko Krizantem ona tekrar baktı. Bu bir CIA ajanından başka biri olamazdı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir süreden beri canı

sıklılıyordu, işinden memnundu, fakat yeteneklerini daha iyi gösterebileceği bir şeyleri tercih ederdi.

—Randevunuz var mı? diye sordu.

—Hayır dedi diplomat, fakat Prens Linge' in beni kabul edeceğine eminim. Geldiğimi söyleyin lütfen.

Kısa bir tereddüitten sonra Elko misafiri kütüphaneye aldı ve sonra kapıyı anahtarla kilitledi.

Daha sonra tüfeği yerleştirmeye gitti. Yalnız bir sorun vardı. Prens Malko'yu nerede bulacaktı? Malko Linge Viyana'dan nişanlısıyla birlikte yarım saat önce gelmiş ve hemen yukarı çıkmıştı. Böyle bir durumda Elko onları rahatsız edemezdi... Holden şatodaki diğer uşaklara bağırdı, fakat cevap veren olmadı. Biraz canı sıkılarak her kapıya hafifçe vurdu. Yine ses çıkmadı.

Birinci kat bittikten sonra ikinci kata çıktı. Bir odadan hafif bir ses duyar gibi oldu. Bütün cesaretini toplayarak kapıya vurdu:

—Altesleri?

Cevap gelmedi. Hafif aralık duran kapıyı itip başını içeri uzattı. Önce sadece sandalye üzerindeki siyah çizmeyi gördü. Bakışları çizme boyunca tırmanınca bir kadın bacağı farketti. Patronu nişanlısıyla değil de bir hizmetçiyle sevişir gibi sevişiyordu. Elko kendini rahatsız hissetti.

Koridora çıkarak seslerin dinmesini bekledi. Bir süre geçtikten sonra kapıya vurdu.

—Altesleri! Aşağıda sizi bekleyen biri var.

—Kim?

—Bay Garwood adında biri.

Kısa bir sessizlikten sonra Kontes Alexandra'nın kızgın sesi duyuldu:

—Allah kahretsin! Rahat rahat öpüşmeye bile fırsat yok! Bugün benim yaş günüm.

Görevini bitiren Krizantem aşağı indi.

—Kim bu adam? diye sordu Alexandra.

—Viyana Bölge Şefi.

—Bugün kimseyi göremeyeceğini söyleyemez misin?

—Fakat geleceğini bilmiyordum! diye itiraz etti Malko.

—İyi ya o halde kabul etmezsin.

—Olanaksız.

CIA bütün ihtiyaçlarını özellikle de şatonun giderlerini görmesine yardımcı oluyordu. Tabii bunu altın rengi gözlerinin hatırına yapmıyorlardı. Onlara gerçekten çok yararı dokunuyordu.

—Peki dedi Alexandra. Sana on dakika zaman veriyorum. Eğer uzun süre yok olursan bu akşam tek başına sevişirsin...

Odadan ilk çıkan o oldu. Genç kadının bu akşam için çok büyük hayalleri vardı. CIA biraz bekleyebilirdi...

**

Malko içeri girince Henry Garwood hemen ayağa kalktı, iki adam birbirlerini uzun süredenken tanıyordu. Amerikalı hemen hemen dünyanın her yerinde görev yapmıştı.

—Bu ani ziyaretimden dolayı özür dilerim dedi.

—Niçin telefon etmediniz? diye sordu Malko.

Ancak karşılıklı konuşulacak bir meseley-

di bu.

Malko sinirlerinin gerildiğini hissederek oturdu. Misafirleri neredeyse gelirdi. Az evvel Alexandra ile aralarında geçenler ve bu ani ziyaret yüzünden epeyce vakit kaybetmişti.

—Pekâlâ, neler oluyor?

—Çok karışık bir durum içindeyiz, diye itiraf etti Henry Garwood, içecek bir şeyiniz var mı?

Malko bara gidip bir içki şişesi açtı. Amerikalı ona bir gülümsemeyle teşekkür etti ve cebinden bir avuç vitamin çıkartarak konyağıyla birlikte midesine indirdi.

Bu tam bir cinayetti.

—Düzenlediğimiz operasyonlardan biri Yugoslavya'da başarısızlığa uğradı, diye anlattı. Bu işin altından ancak siz kalkabilirsiniz. Bu yüzden buraya geldim.

—Yugoslavya mı? diye yerinden sıçradı Malko. Beni oraya mı göndermek istiyorsunuz? Basit bir yolculuktan bahseder gibisiniz.

—Sakın yanlış anlamayın. CIA'nın Yugoslav Gizli Servisi'yle anlaşması var. Size kesinlikle engel olmayacaklar. Tersine sorunlarını çözmekte onlara yardımcı olacağınız için hayatlarından memnunlar.

—Sorunları nedir?

—Asala'dan bahsedildiğini duydunuz mu?

—Elbette.

—işte dedi Garwood Asala'nın önemli adamlarından biri, şu anda Belgrad'da bulunuyor. Aslında üç kişiydiler, fakat üç fraksiyona ayrıldılar ve Beyrut'la Tahran'da başlamak üzere birbirleriyle çatışmaya girdiler. Bunlardan biri olan söz konusu kişiyle bağlantı

kurmuştuk. Adam eski arkadaşlarından Agop Agopyan'ın kendisini öldürmeye çalıştığını söyleyip duruyordu. Böylece bizimle pazarlığa oturdu. Bildiklerine karşılık hayatının korunmasını istiyordu.

—Yani?

—Fransa'daki bütün şebekeleri biliyor. Ayrıca kullanılan bütün takma isimlerden haberdar. Silahların nerede saklandığını, sahte Libyalı, Suriyeli ve İranlı diplomatları tanıyor. Yani tam bir altın madeni.

Bir süre susup devam etti.

—Onun sayesinde Ebu Nidal'ı yakalayacağız.

—israillilerle Amerikalılar'ın arasını gözünü kırpmadan bozan adam. Bir sürü cinayetin faili acımasız bir insan. Onun yanında ünlü Carlos bile sütle yıkanmış kalırdı.

—Sizin Ermeninin adı ne? diye sordu Malko.

—Aram Erivanyan.

—Yoksa şu...

—Bir oteli kan gölü haline getiren, diye tamamladı Amerikalı. Doğru gerçek bir terörist o. Fakat onun sayesinde Ebu Nidal'i yakalayabileceğiz. Zahmete değer doğrusu.

—Yugoslavya'ya nasıl gelebildi?

—Beyrut'tan çıkmayı başarak. Kıbrıs ve Yunanistan'dan aktarma yaptı Yugoslavya'ya gelebilmek için.

Kapı, lafını ağzında bırakarak aniden açıldı. Malko nişanlısının ateşli davranışlarına alışkın olduğu halde, yerinden sıçradı.

Alexandra kütüphaneye girmek üzereydi. Üzerinde, hemen hemen çıplak denebilecek bir

korse vardı. Açık fermuarı sırtını olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Saçları darmadağındı. Malko'nun önüne gelerek ayakları üzerinde döndü.

—Şekerim, bana yardım eder misin? diye sordu baygın bir sesle. Bir türlü kapatmayı beceremedim

Sanki içerde Henry Garwood yokmuş gibi davranıyordu.

Henry Garwood bakışlarını önündeki çıplak kalçalardan ayıramıyordu. Malko bir an tereddüt etti, fakat sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranmanın en iyisi olacağını düşündü.

—Pardon dedi.

Çabucak nişanlısının isteğini yerine getirdi. Bitirdiğinde Alexandra yeni farkına varmış gibi Amerikalı'ya döndü.

— Beni arkadaşınla tanıştırmadın.

—Henry Garwood, dedi Malko. Viyana Büyükelçiliği'nde çalışıyor.

Alexandra bütün dişlerini göstererek gülümsemi.

—Ah yine casuslardan biri ha! Liezen'e hoşgeİdiniz Bay Garwood. Umarım Malko bugün yaş günüm olduğunu size söylemiştir. O yüzden mi buradasınız?

Henry Garwood Malko'ya çekingen bir bakış fırlattı. Alexandra ona öpmesi için elini uzattı. Kadının korsesinden taşan göğüsleri sadece birkaç santim uzaktaydı.

—Tabii! dedi Malko. Ve bu çok güzel bir sürpriz.

—Ben gidip hazırlığımı tamamlayacağım, dedi Alexandra.

Duvara yaklaşp müzik setinin pikabına bir

plak yerleştirdi ve kapıyı dikkatle kapatarak dışarı çıktı. Malko saatine baktı: Yedi buçuk olmuştu bile. Henüz banyo yapmamıştı ve misafirleri gelmek üzereydi.

—Davetinizi kabul edemem, dedi Amerikalı. Hem güvenlik önlemleri yüzünden hem de sizi burada rahatsız etmek istemem.

Telefon sesiyle konuşması kesildi. Malko ahizeyi kaldırdığında Alexandra'nın buz gibi sesini duydu.

—Eğer yaş günüme o ihtiyar döküntüyü davet edersen, arabama atlar bu geceyi Viyana'da kutlarım. Arkadaşlarımla!

Telefonu kapatarak Amerikalı'ya baktı.

—Sevgili Malko, yemeğe kalmama olanak yok. Sadece yarım saat gevezelik etmemiz gerekiyor o kadar.

Allah'a şükür! Böylece bir nükleer savaşın önüne geçilmişti...

—Çok terbiyesiz olduğumu biliyorum, dedi Malko, fakat o takdirde yarın sabah gelemez misiniz? Böylece rahatça konuşabiliriz. Zira şu anda çok meşgulüm. Misafirlerim gelecek ve...

Sessizlik. Malko bu işten nasıl kurtulacağını gerçekten bilmiyordu. Alexandra'yı sakinleştirebilse bile, Henry Garwood'u misafirlerinin arasına katma fikri pek cazip gelmiyordu. Bir arabanın avluya girdiğini duydu. Az sonra da Elko Krizantem kütüphaneye girdi.

—Baron Malsen Poniçkav geldi.

—Onu büyük salona alın, dedi Malko. şimdi geliyorum.

Garwood'a döndü.

—Gerçekten çok üzgünüm, fakat eğer benimle bu akşam mutlaka konuşmak istiyor-

sanız, yemeğin sonunu beklemek zorundasınız.

Henry Garwood anlayışlı bir tavır takındı.

—Çok iyi anlıyorum. Beni burada bırakın ve istediğiniz zaman gelin.

—Hay Allah! dedi Malko. Bu odaya ihtiyacım olacak.

Hemen arkasından ekledi:

—Sizi rahat olacağınız bir başka yere yerleştireceğim, ilse size yemeğinizi çıkarır.

Geçerken içki şişesinden beklenmedik misafirine servis yaptı. Salondan konuşma sesleri geliyordu.

Öteki davetliler de gelmişlerdi. Eski merdiveni tırmanarak duvarlarından birini dev bir ekranın kapladığı bir odaya girdiler. Unlu bir dekoratörün elinden çıkan yatak, odanın yarısını kaplıyordu. Amerikalı koltuğun kenarına ilişirken Malko da konyak şişesini masanın üzerine bıraktı.

—Olabilirdi çabuk geleceğim, diye söz verdi. O zaman istediğiniz kadar konuşabiliriz.

Kapıyı kapatarak aceleyle odasına gitti. Hâlâ banyo yapmak için vakti vardı. Elinde sigarasıyla kütüphaneye girdiğinde Alexandra'nın çoktan gelmiş olduğunu farketti. Kadife elbisesinin altında Henry Garwood'u altüst eden korsenin olduğu kimsenin aklına gelmezdi Aleksandra yüzünde baştan çıkarıcı bir ifadeyle Malko'ya yaklaştı.

—O miskinden kurtulduğuna sevindim. Pişman olmayacaksın.

—Pek kurtuldum sayılmaz, diye itiraf etti Malko. Beni mavi salonda bekliyor. Onu yemekten sonra göreceğim.

—Benim yaş günümde! diye gürledi genç kadın kızgınlıkla.

Malko'nun içinden ona güzel elbiselerin ve bu şatonun pahalıya mal olduğunu söylemek geldi fakat kendine engel oldu.

Henry Garwood gibi önemli bir adamın bu kadar sabretmesine neden olan şeyi merak ediyordu. Mutlaka yine tehlikeli bir göreve gönderilecekti.

III. BOLUM

Liezen Şatosu'nun yemek salonuna loş bir ışık yayan mavi mumlar bitmek üzereydi. Çalışma odasında içki şişeleri birbiri üzerine yığılmıştı. Yemek sona eriyordu.

Malko arkadaşları arasında bir süre için de olsa CIA'yı ve korkularını unutmuştu. Şu anda sadece soylu Altesleri Prens Malko Linge'idi.

Alexandra tek bir mumla süslenmiş Ilse'nin getirdiği harika bir çukulatalı pastayı' üflüyordu. Yalnız Malko onun gerçek yaşını biliyordu. Zamanın onun üzerinde pek fazla etkisi olmamıştı ve Malko onu hâlâ göz kamaştırıcı buluyordu. ikisi de masanın bir ucunda olduklarından kaçamak bakışmalar haricinde birbirleriyle pek fazla ilgilenememişlerdi.

Genç kadının sağ tarafında oturan Ferdinand von Hanstein Alexandra'nın cüretkar dekoltesi karşısında büyülenmişti.

Az sonra oturma odasına geçilecekti. Alexandra Malko'ya yaklaşmak için bunu fırsat bildi.

—Umarım yakında hepsi giderler! diye mırıldandı. Seni çok istiyorum.

Yüzündeki gülümsemesini eksik etmeden Malko'ya yaslandı, sonra da genç adamın kulağına eğildi:

—Ferdinand domuzunun bütün gece bana sarkıntılık ettiğini biliyor musun? Hep masanın

altından bacaklarımı okşadı. Çorap giydiğimi farkettiğinde, alıp çantasına atacak zannettim.

—Bunu anlayabilmesi için senin de müsamahalı davranmış olman gerek...

—Böyle bir şey yüzünden rezalet çıkarmazdım, dedi. Onu tanıyorsun. Ama merak etme, bundan faydalanacak olan sensin.

Tam o sırada Ferdinand von Hanstein elinde içki şişesi gülümseyerek yanlarına yaklaştı.

—Sevgili Malko, dedi, nişanlının gözleri insanın başını döndürüyor. Birbirimizi daha sık görmeliyiz.

Alexandra biraz kırıtarak gülümsedi.

Adam genç kadını gözleriyle yiyor, zaten başka şey de yapamıyordu.

Malko öylesine bir sözle cevap vererek diğer davetlilerle ilgilendi. Çok sinirlenmişti. Birden bir odaya tıklan zavalı Henry Garwood'u düşündü. Bu kadar önemli ne olabilirdi?

★★

Henry Garwood sıkılmıştı, önce videoda erotik bir film seyretmiş sonra da yemeğini yemişti. Bu işkenceye daha ne kadar katlanacağını merak ediyordu. Aşağıdaki eğlencenin sesi bulunduğu yerden de duyuluyordu ve kendini cezalandırılmış bir çocuk gibi hissediyordu.

Biraz daha konyak alıp televizyonun önüne geçti. Fransız Havayollarıyla ilgili bir broşüre baktı. Broşürde Salzburg ve Paris arasındaki açık bir hattın bahsediliyordu. Paris-Tokyo arasında da aktarmasız on iki saatlik bir uçuş vardı. Bu iki şey onu ilgilendiriyordu, özellikle Fransız Havayolları birinci sınıf koltuklarda

istenilen alkollü içkiyi servis yapabildiğinden beri.

*

**

Hepsi gitmişti. Yalnızca Ferdinand ve karısı kalmıştı. Karısı bir portakal suyu bardağının önünde uyuklarken, adam da' Alexandra'ya yapışmış,gözlerini kadının göğüslerinden ayıramadan Malko'nun atalarından biri hakkında bilgi veriyordu. Malko onların yanına yaklaşıp, Alexandra'nın kulağına eğildi:

—Onlarla biraz ilgilen, ben şimdi geliyorum, gidip arkadaşımızı göreceğim.

Kontes Alexandra'nın gözlerinden öfke dolu bir bakış geçti, sonra Ferdinand von Hanstein'a dönerek konuşmaya başladı.

—Ferdie, size mutlaka silah odasını göstermeliyim.

Sonra düşese döndü.

—Mathilda, sizin omuzlarınız çıplak, kor-
karım oraya giderseniz üşütürsünüz.

Mathilda von Hanstein doğrularcasına gülümsedi.

içinden bir ses kadının kocasından aldığı tek zevkin zaferlerini dinlemek olduğunu söylüyordu. Soğuk bir kadına benziyordu. Ferdinand gözleri yuvalarından uğramış bir halde çoktan kapıya yönelmişti.

Malko'nun kanı beynine sıçradı: Alexandra o kadar çok şampanya içmişti ki, Malko'dan öcünü almak için bu genç aptaldan yararlanabilirdi.

Pek fazla tepki göstermeden Alexandra ile kapı arasına girdi.

—Mathilda'yı bırakma dedi, bu pek nazik

bir davranış olmaz. Onu da götürün ben üşümesin diye bir şeyler veririm.

Mathilda ona şaşkın bir bakış fırlattı. Ferdinand von Hanstein'ın birden silah odasını görmek için hevesi kalmamış gibiydi. Bir iç geçirip saatine baktı.

—Aman Allahım! Çok geç olmuş. Sevgili Malko, herhalde sevgili Alexandra'nızla birlikte olmak için sabırsızlanıyor olmalısınız. Bu kadar kaldığımız için bizi affedin. Haydi Mathilda.

Mathilda kalktı.

Alexandra Ferdinand von Hanstein'a uykularını günlerce kaçırabilecek bir bakış fırlattı.

—Bir başka zaman Ferdie, diye mırıldandı.

—Mutlaka diye onayladı genç düğ, önüne kemik atılmış buldog köpekleri gibi.

Malko kapıya kadar onlara eslik etmiş ve misafirlerini geçirmişti ki Alexandra yaklaşık genç adama yapıştı. Malko sert bir şekilde itti onu.

—Ne yaptığının farkında mısın?

—Belki sevgilim. Belki de hayır. Fakat kötü niyetlerimden ötürü beni cezalandıracaksın, değil mi?

Malko'nun elini yakalayıp üst kata çıkan merdivenlere doğru sürükledi.

Malko birkaç metre ötelindeki Henry Garwood'u aklına getirmemeye çalıştı. Alexandra ilk kata çıkıp "aynalar odası" dedikleri yerin kapısını açmıştı. Bu oda eski aynalarla süslenmişti ve çoğunlukla sevişmek için burayı seçerlerdi. Alexandra yatağın kenarına gidip elbisesinin fermuarını açtı. Malko boğazının kurduğunu hissetti. Henry Garwood bekleyebilirdi. Alexandra öyle güzeldi ki!

Henry Garwood bir süreden beri kapıya boşuna kulak kabartıyordu. Şatonun içinden gelen sesleri dinledi. Artık her taraf sessizdi. Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. Acaba Malko onu unutup yatmaya mı gitmişti?

Kapıyı açtı ve boş koridora baktı. Pencereden bir süre avluyu seyretti. Bütün arabalar gitmişti. Sadece kendisinininki oradaydı.

Sıkıntı ve kızgınlıkla Malko'yu uyandırmaya karar verdi. Üçüncü kapının önünden geçerken aralık olduğunu farketti. İçerden hafif bir ışık sızıyordu. Birden Henry Garwood kanın damarlarında hızla aktığını hissetti. Daha önce kütüphanede gördüğü genç kadın, üzerinde sadece korsesiyle yatağa uzanmıştı. Yanında yılan gibi kıvrılmış bir kırbaç vardı. Önce kadının odada yalnız olduğunu zannettiysede, sonra ikinci bir kişiyi farketti. Bu ev sahibiydi. Genç adam kırbacı alıp kadının vücudu üzerinde şaklattı, işin garip yanı kadın onu engellemek için hiçbir harekette bulunmuyordu. O durumda yakalanabileceğini düşününce utandı. Hemen odasına döndü.

Az sonra ev sahibi yanına geldi. Üzerinde siyah kadifeden bir sabahlık vardı.

—Beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım...

—Başka bir işim vardı, dedi Malko.

Garwood kulaklarına kadar kızardı. O iş kendisinin de karıştığını bilmemezlikten geldi.

—Fazla vaktim yok, dedi, işte iş. Size bahsettiğim kişi Aram Erivanyan Belgrad'da bulunuyor. Birleşik Devletler'in verdiği bir

diplomatik pasaportla oradan ayrılacaktı. Fakat plan başarısızlığa uğradı.

—Nasıl?

—Ona pasaportu verecek görevli Erivanyan'ın bir koruyucusuyla birlikte yabancılar tarafından öldürüldü. Yugoslavlar çok kızgınlar ve bu sorunun bir an önce çözülmesini diliyorlar. Yalnız o olaydan beri Aram Erivanyan kimseyle görüşmek istemiyor.

—Doğrusu haksız da sayılmaz, dedi Malko. Eğer olaylar dediğiniz gibi geliştirse, bu kaçışı bir an önce ayarlamalıyız. Belki de Yugoslav Gizli Servisi bu işi yapabilir.

—Sanmıyorum, dedi Amerikalı. Kaynaklarımızdan edindiğimiz bilgiye göre Aram Erivanyan'ın nerede saklandığını bile bilmiyorlar. Zaten adamın ülkeye girişi de onların izni dışında olmuş. Üstelik Ermeniler'in şimşekleri üzerlerine çekmemek için Erivanyan'ın başına kendi ülkelerinde bir şey gelmesini de istemiyorlar.

—Erivanyan'ı Belgrad'a kim getirmiş?

—Eski metreslerinden Yugoslav asıllı Milena Bratic. Zaten onun nerede saklı olduğunu bilen tek kişi de o.

—Ona güveniyor musunuz?

—Erivanyan'a çok bağlı görünüyor...

Malko bütün olanları çok karışık buluyordu. Üstelik de tehlike büyüktü.

—Yorumunuz doğruysa, dedi bu Milena Bratic denilen kadın çok tedbirsiz. Ya da Erivanyan'ı yakalamak isteyenler düşündüğümüzden daha iyi bir istihbarata sahipler. Sizin söylediğinize göre Erivanyan'ın Belgrad'a geldiğini kimse bilmiyordu.

Amerikalı iç geçirdi: .

—Öyle sanıyorduk Milena da bize öyle söylemişti.

—Görünüşe göre yanılmışsınız, dedi Malko. Anladığıma göre bu iki cinayet de Erivanyan'ın izini bulan Agopyan'ın adamları tarafından işlenmiş.scanned by darkmalt1

Birden Amerikalı'nın kafasında bir şimşek çaktı.

Eğer Malko haklıysa bu onu bir çingiraklı yılan yuvasına sokmaktan farksızdı.

—Olabilir, diye itiraf etti Garwood.

Malko bu hareketli geceye ayak uydurmakta zorluk çekerek esnedi.

—Sırası gelmişken Agopyan neden eski arkadaşının ölümünü istiyor?

—Biz onu canlı olarak yakalamayı neden istiyorsak o da bunun için istiyor. Erivanyan çok şey biliyor... Sovyet ajanlarıyla Filistinliler'le yapılan anlaşmaları bile biliyor. Ve tabii Ebu Nidal hakkında da pek çok bilgisi var.

Malko'nun yine bütün dünyası yıkıldı. Kutlamalardan ve onca zevkten sonra casusluğun bu kapkara ve tehlikeli dünyasına girmek korkunç bir şeydi. Halbuki Alexandra'nın yumuşacık vücudu gözünün önünde hâlâ capcanlıydı. Şu anda onu bıraktığı yerde uyuyordu.

—Benim ne yapmamı bekliyorsunuz?

Henry Garwood gülümsedi.

—Yine eskisi gibi olanaksız. İşi halledip Aram Erivanyan'ı Yugoslavya'dan çıkarmanızı.

—Tek başına başaramaz mı bunu?

—Hayır dedi Garwood.Hem kör hem de bir

kolu sakat. Frankfurt olayından beri.

Malko bu son haberi de beyninin sindirmesini bekledi. Bu durum soruna bambaşka bir yön kazandırıyordu.

—Ona kim bakıyor? diye sordu.

—Beyrut'tangetirtilen koruyucu bakıyordu. Fakat o da bizim adamımızla aynı gün öldürüldü. Cesedi Tuna Nehri'nde bulundu. O zamandan beri kendisiyle Milena Bratic ilgileniyor. Öyle sanıyoruz ki bu katiller Erivanyan'ın yerini keşfedebilmek için koruyucusunu izliyorlardı. Sonunda bilmediğimiz bir nedenle planlarını değiştirdiler.

—Önemli olan da bu, dedi Malko. Bu randevudan nasıl haberdar oldukları.

—Tabii dedi Amerikalı. İlk göreviniz bu sorunun cevabını bulmak.

—Cinayetleri işleyenlerin hâlâ Belgrad'da olduklarını mı düşünüyorsunuz?

—Sanırım, dedi Henry Garwood. Mutlaka yeni bir girişimde bulunacaklardır.

—Yanıma kimi vereceksiniz?

Amerikalı ona şaşkın bir bakış fırlattı.

—Bizim servisin işlerini bilirsiniz. Birini ayarlayıp gönderene kadar Erivanyan ihtiyarlıktan ölür.

—Belki, dedi Malko fakat ben böyle bir ölümle hayatıma son verilmesini istemem doğrusu.

—Sizin bulabileceğiniz kimse yok mu? Onu çok ilginç bir şekilde ödüllendirebilirdik.

Malko'nun aklına Elko Krizantem geldi. Türk'ün ona bir işinde yardım etmesi ilk kez olmuyordu.

—Biri var dedi.

—Sizin seçiminiz, bizim seçimimiz demektir.

—Aram Erivanyan'ı Yugoslavya'dan nasıl çıkaracağım.

—Karayoluyla Yugoslavlar sınırdan geçmek konusunu kabul ettiler. Bütün olanlardan sonra Erivanyan ne trenle, ne de uçakla yolculuk etmek istiyor. Biraz paranoyak bir adam...

Doğrusu içinde bulunduğu şartlar düşünülecek olursa yeteri kadar özürü vardı.

—Ne zaman hareket etmem gerekiyor?

—Yarın mümkün olan en erken saatte. Belgrad'da geçen her saat, Erivanyan'ın hayatını biraz daha tehlikeye sokuyor. Ebu Nidal'i yakalamamıza yardım edecek bilgileri alamadan orada ölmesine göz yummak aptallık olur.

Malko gecesinin çok kısa süreceğini düşündü. Üstelik bir de bu güzel haberi Alexandra'ya vermesi gerekiyordu. Genç kadın onunla St. Anton'a gitmeyi umuyordu.

—Ya araç gereç? diye sordu Malko.

—Yanınıza bir silah alın. Orada size bunu sağlayabileceğimi sanmıyorum. Yolda bir sorun çıkmaz. Avusturya'dan gelen arabalara hiç bakmazlar. Öyle bir yere eli boş gitmeniz düşünülemez. Herhalde bir arabanız vardır.

—Elbette, dedi Malko.

—Maribor yoluyla gideceksiniz. Avusturyalı bir turist gibi davranacaksınız. Yugoslavya'ya kayak yapmaya giden bir sürü insan var. Aynı şekilde geri döneceksiniz.

—Yugoslavya'ya bir Rolls'la gitmemi düşünmüyorsunuz herhalde! Bu yakayı ele

vermenin en kolay yolu olur. Eğer karayoluyla gitmemi istiyorsanız Mercedes 190 stilinde bir şey kiralamam gerekiyor.

—Harika bir fikir diye onayladı Amerikalı. Bu şartlar altında burada uyusam ve yarın sabah erkenden sizi Viyana'ya götürsem iyi olur.

Alexandra sevinçten çılgına dönecekti. Onunla gelmek isteyeceğini düşünmek çok ufak bir olasılıktı. Viyana-Belgrad-Viyana arası bol virajlı 1500 km'lik bir yoldu.

—Mükemmel, dedi Malko Belgrad'da ilk olarak ne yapacağım.

—Her şey Milena Bratic'le irtibat kurmaktan geçiyor. Şu anda Aram Erivanyan'ın nerede olduğunu bilen tek kişi o.

—Bana biraz ondan bahsedin.

—Eski bir gazeteci. Erivanyan'ı röportaj yaparken tanımış. Birbirlerine aşık olmuşlar. Sonra kadın Lübnan'a giderek onunla buluşmuş ve uzun yıllar boyunca hayatlarını paylaşmışlar. Kaza olduğunda o da Erivanyan'la beraber Frankfurt'taymış. Sonra ayrılmışlar, fakat adamın Milena'ya güveni hâlâ sonsuz.

—Harika, dedi Malko. Onu nasıl bulacağım gider gitmez aramam mı gerekiyor?

Amerikalı yerinden sıçradı.

—Tabii ki hayır! Milena Bratic çok korkmuş. Sizinle konuşmayı reddedecektir. Ben yarın akşam Belgrad'da olacağım. Oradaki bölge şefinin buluşmak için gizli bir metodu var. Sizi tanıştırmak için bir randevu ayarlayacağım. Sonrası size kalıyor. Belgrad'a gitmeniz on iki saat sürer.

—Eğer her şey yolunda giderse... dedi

Malko.

Henry Garwood onayladı.

—Yarın öğleden sonra saat beş dolaylarında buluşalım. Milena Bratic de orada olacak. Belgrad'ı bilir misiniz?

—Hayır.

—Farketmez.

Elindeki belgelerin içinden Belgrad'ın bir planını çıkarttı ve önlerine koydu. Parmağını Sava Irmağı'nın iki kolu arasındaki küçük bir adaya koydu. Gösterdiği yer şehrin güneybatısında kalıyordu.

—İşte burada buluşacağız: Ciganlija Adası. Milena Bratic de gelecek. Yazın oraya yüzmeye gidilir, spor yapılır. Fakat kışın tamamıyla ıssızdır. Kuzeyinde birkaç tane lokanta var. Birinin adı Kod Capitana. Kışın kapalı olur. Önünde küçük bir park yeri var. Ben orada olacağım. Saat beşte. Haritayı size bırakayım.

Malko şehrin planını alıp katladı.

—Buradan Belgrad'a giden yol uzun. Üstelik hesapta olmayan şeyler çıkabilir. Eğer randevuya geç kalırsam ne olacak?

Henry Garwood çabucak düşündü:

Yarın, Intercontinental Beograd'a inen Oteli- nize getirilecek bir davetiye alacaksınız. St. Nicolas'ı kutlamak için yapılan bir eğlence için. Belgrad Bölge Şefi Andrew Witkin orada olacak. Sizinle irtibat kuracak ve size ufak tefek bilgiler verecek. Otelde rezervasyon yaptırmaya gerek yok: Bu mevsimde nasılsa her yer boş. Bu sayede Yugoslav "Servis gittiğinizi hemen öğrenemez.

—Ben sanıyorum ki...

—Tabi ki kör adamdan kurtulmayı onlar da

istiyorlar, fakat her olasılığı göz önünde bulundurmakta yarar var.

Amerikalı esneyip saatine bir göz attı.

—ikimizin de önünde uzun bir yol var. Buradan saat altıya doğru çıkmamız gerekiyor.

—Kahretsin? dedi Malko.

Hem yarın sabah erken kalkma düşüncesi canını sıkıyordu, hem de yarın bütün günü onunla yatakta geçirmeyi düşleyen Alexandra'ya haber vermesi gerekiyordu. Genç kadının çok öfkeleneyeceği kesindi. Fakat bunlar da casusluk mesleğinin cilvelerindendi.

Amerikalı'yı bir odaya götürdükten sonra, aşağıya Elko Krizantem'i bulmaya indi.

Kapıya sadece bir kez vurmuştu ki, onu giyinik olarak karşısında buldu.

—Bana ihtiyacınız olabileceğini düşünmüş-tüm, dedi alçakgönüllülükle.

★

★★

Alexandra gözlerini açtığında Malko giyinmesini hemen hemen bitirmişti. Malko ve Henry Garwood konuşurlarken o da kendi odalarına gidip uyumuştı. Dirseğinin üzerinde doğrulup saatine baktı.

—Nereye gidiyorsun? diye sordu.

—Bir işi halletmek zorundayım.

Genç kadın gözlerini ovuşturup esnedi.

—Yemeğe gelecek misin?

—Hayır, iki üç günlüğüne gidiyorum.

Genç kadın iyice uyanmıştı.

—Nereye? diye bağırdı.

—Belgrad'a.

—Ve bana hiçbir şey söylemedin!

—Uyuyordun. . . .

Hemen doğrulup Malko'nun üzerine eline ne gelirse fırlatmaya başladı. Malko kendini koridorda buldu. Elko Krizantem onu holde bekliyordu. Kurnaz gözlerinde mutluluk dolu bir parıltı vardı. Sonunda bir görev alabilecekti. Malko avludan odasının yanan ışığına baktı. Bir kez daha ölümle karşılaşmaya gidiyordu. Bir gün geri dönmeyecekti.

IV. BÖLÜM

Sınır kapısında sadece bir tek Yugoslav görevli olduğundan arabalar çok yavaş ilerliyorlardı. Adam bir kulübenin penceresinden arabalardan uzanan pasaportları inceliyordu, iki arkadaşı da Avusturya'dan gelen yayalarla meşgul oluyordu.

Malko sırası gelince kendisinin ve Krizantem'in pasaportunu uzattı.

Yugoslav polisi bir göz atıp, iyi yolculuklar diledi. Kenarda duran bir Fiat 600 sınırdaki tek polis kuvvetiydi. Yirmi metre ötede Yugoslav gümrük görevlileri sadece araçların kağıtlarıyla ilgileniyordu.

Malko Mercedes 190'ının gazına iyice yüklendi. Artık Yugoslavya'ya girmişlerdi. Önceden konuştukları gibi Henry Garwood onları Viyana'ya götürmüştü. Malko orada yepyeni bir Mercedes 190 kiralamıştı. Oto kiralama bürosunda birbirlerinden ayrılmışlardı. Malko'nun traş takımının bulunduğu çantanın dibine bir silah yerleştirilmişti. Mermileri de oraya buraya dağıtmışlardı. Malko'nun yanında oturan Elko Krizantem neşesini saklamıyordu, sonunda göreve çıkabilmişti.

—Ermenilerle mi karşılaşacağız? diye sordu obur bir tavırla.

—Sadece bir tanesiyle diye cevap verdi

Malko. Ve bu bir dost. Senin dilediğini yapman için veremem Elko.

—Ermeniler bizden nefret ediyorlar. Diplomatlarımızı öldürüp her yere bomba yerleştiriyorlar.

Doğru dedi Malko bir Bulgar römorkunu sollarken.

Hava güzeldi, yol bir vadi boyunca devam ediyordu. Kenarlardaki üzüm kütüklerinin yaprakları dökülmüştü. Sınırın öbür tarafında da en az bu kadar araba vardı, fakat onlar çok daha az yeniydiler.

Malko bu seferki görevinin ne kadar komik olduğunu düşündü. Belgrad'da yardım etmeye çalışacağı adam türünden insanların şimdiye kadar hep işlerini bozmaya çalışmıştı. Asala'nın tek farkı diğer Filistinli fraksiyonlarla birleşik birçok kanlı eyleme kalkışmış olmasıydı.

Yolun kenarında bir pano belirdi: Maribor. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu zamanında buranın adı Marienburg'du. Beş dakika sonra bir otoyola girdiler. Yani şu anda bulundukları az daha bozuk bir yoldu. Eğer her şey yolunda giderse Belgrad'a varmalarına daha yedi saat vardı.

Malko sık sık dikiz aynasına bakıyordu, fakat görünürlerde şüphe çekici hiçbir şey yoktu. Tecrübesi ona tehlikenin en ummadık yerlerde karşısına çıkabileceğini öğretmişti. Karnı açlıktan zil çalıyordu.

*

**

Bar loş ve sigara dumanıyla kaplıydı, oysa içeride sadece dört müşteri vardı. Yugoslav

standartlarına göre, önlerine konan et pek fena değildi, fakat aslına bakılacak olursa pek de doğru dürüst bir şeye benzemiyordu, öyle ki Elko Krizantem neredeyse yemeğini patronunun suratına fırlatacaktı. Malko sarımtırak su dolu bardağını itip:

—Gidiyoruz dedi.

Belgrad'a daha 300 km.den fazla yol vardı ve Malko'ya motor gürültüsünden, saatte on km. hızla giden traktörlerin önünde yapmak zorunda kaldığı ani frenlerden fenalık gelmeye başlamıştı. Sava Vadisi boyunca ilerliyorlardı. Kenarlarda hâlâ birkaç kilise ve imparatorluk zamanından kalma birkaç şato göze çarpıyordu

Elko Krizantem uyukluyordu. Sonunda 100 km. lik yolları kalmıştı. Malko üzerinde "Intercontinental Beograd" yazan panoyu tam zamanında farketti. Otel, insan olmayan bir dünyada inşa edilmiş, kurgu bilim filmlerinden fırlamış bir bina gibi duruyordu.

Intercontinental'ın holü bulunduğu ülkeden o kadar farklıydı ki, insan kendini Londra'da, Brüksel'de ya da Frankfurt'ta zannedebiliyordu. Malko ve Elko aynı tip odalara yerleştiler. Ertesi güne kadar yapacakları hiçbir şey yoktu. Malko kendini hemen duşun altına attı, sonra da Liezen'deki şatoyu aradı. Şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla telefonun çok iyi işlediğini farketti. Fakat karşı taraftan ahizenin kaldırılması uzun sürdü. Sonunda ihtiyar Ilse'nin sesi duyuldu:

—iyi günler. Liezen Şatosu. Kiminle görüşüyorum?

—Kontes Alexandra nerede? diye sordu Malko.

—Oh! dedi aşçı. O Viyana'ya gitti efendim! Nerede olacağını söylemedi. Telefon numarası da bırakmadı.

Aptal! Ilse'nin sarışın kadınların kızgın diş köpeklerle benzediklerini anlattığını duyunca telefonu kapatmayı tercih etti ve nişanlısını kafasından atmaya çalıştı. Nasılsa her zaman geri dönerdi.

Birkaç gün sonra onu ensesinden tuttuğu gibi geri götürürdü.

**

Neredeyse akşam olmuştu ve arabalar farlarını yakmışlardı. Malko Krizantem'le Belgrad'a hakim olan Gazela Köprüsü'ne doğru ilerledi. Dikkatleri üzerine çekmemek için randevu yerinin nerede olduğunu araştırmamıştı. Önce yolculuğun da verdiği yorgunlukla uyumuş daha sonra da bir şehir turu yapmıştı. Bulundukları yer pek de iç açıcı değildi. İmparatorluk zamanından kalma eski binalar haricinde, korkunç modern yapılardan başka bir şey yoktu.

Gazela Köprüsü'nü geçtikten sonra, Cacak-yolunu gösteren panoyu farkettiler ve Voyvoda Bulvarı'na girdi. Belirlenen yere yaklaşınca bir yol ayrımı gördü. Dar bir adacığın merkezine doğru ilerliyordu. Biraz ilerleyince "Kod Capitana" yazan pano gözükte, önünde bir park yeri vardı. Yolun öbür tarafında bir araba bekliyordu. Ortalık, içinde kim olduğunu anlayamayacak kadar karanlıktı.

Malko motoru durdurup camı indirdi. Bir gıcırtyla yerinden sıçradı. Bulundukları yerin hiç de huzur verici bir yanı yoktu. Sava

Nehri'nin öbür yakasında üç fabrika bacası yükseliyordu. Arkasında ise zayıf bir bitki örtüsü vardı.

Farlarını açıp kapatarak işaret verdi.

Gördükleri Golf tipi arabanın Henry Garwood'a ait olması çok büyük bir olasılıktı.

Hiçbir tepki olmadı. Bir kez daha denedi. Yine bir sonuç alamadılar. Fakat direksiyonun önünde biri varmış gibi görünüyordu.

—Gidip bakalım dedi Elko Krizantem'e.

Yassı tabancası sağ cebinde duruyordu. Dışarı çıkar çıkmaz buz gibi bir rüzgarla titrediler. Elko'yla birlikte biri bir taraftan diğeri öbür taraftan yaklaştılar.

Gerçekten direksiyonda biri vardı ve Malko Henry Garwood'un kel başını tanımıştı. Adam garip bir şekilde hareketsiz duruyordu. Malko'nun içini korkunç bir sıkıntı sardı.

—Henry!

Cevap gelmedi.

Yaklaşınca camdaki iki deliği farketti. Kapıyı açınca Henry Garwood'un başı göğsüne düştü. Yüzünün sol yanı kan içinde kalmıştı. Amerikalı'nın cevap vermemek için geçerli bir sebebi vardı.

Ölmüştü. Malko ensesine dokundu. Vücudu hâlâ sıcaktı. Arabanın etrafında dolaşarak öbür kapıyı açtı. Yerde bir tabanca ve kurşun duruyordu. Demek tedbirsiz de yakalanmıştı.

Malko altüst olmuş bir halde bir süre Golf a baktı. Acaba ne olmuştu?

Henry Garwood'un Milena Bratic'le randevusu vardı. Ya ona ne olmuştu? Yoksa o da mı öldürülmüştü? Ya da acaba katil o muydu? Görünüşe göre Henry Garwood bekleniyordu

ve gelir gelmez de öldürülmüştü.

Elko yaklaştı. Silahı elindeydi.

—Gecikmesek iyi olur, dedi.

Malko hemen Amerikalı'nın ceplerini kontrol etti. Arabanın kapısını kapatıp Mercedes'e döndü ve direksiyona geçti.

—Gidiyoruz, dedi.

Bir cesetle birlikte Yugoslav polisine yakalanmaları saçma olurdu. Görev kötü başlamıştı... Artık ertesi gün zavallı Henry Garwood'un daha önce CIA'nın Belgrad bölge şefiyle ayarladığı randevuya gitmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Farlarını yakıp dönmek üzere yola koyuldu. Sadece kısa bir süre duraklayıp, Türk'ün arabaya binmesini bekledi. Elko'nun silahı hâlâ elindeydi.

—Ne oldu Altesleri?

—Yolda biri var, dedi Malko. Biraz önce farkettim.

Farların ışığı boş yemek salonunun kırık camlarını aydınlatmış ve diğer yanda bir gölge farketmişti.

Farlar hâlâ aynı yeri aydınlatıyordu, fakat Elko bütün dikkatini verdiği halde bir şey göremiyordu. Yemek salonunun arkasında bir tümsek vardı, insan pekâla onun arkasında gizlenebilirdi.

—Belki de bir bekçidir, dedi Türk. Zira arabası yok.

Malko emin olmak istiyordu. Silahını tekrar yanına aldıktan sonra Mercedes'ten çıktı. Lokantanın kapısını zorladı: Kapalıydı. O zaman ileri yürüdü, Elko Krizantem de onu takip etti. Etrafta ayaklarıyla ezdikleri dalların

çıtırtısından ve Sava Nehri'nden gelen su sesinden başka bir gürültü duyulmuyordu.

Malko biraz öne çıktı. Köprünün öbür tarafına geçmeye çalışıyordu ki, bir ağacın arkasına sinen gölgeyi hissetti. Daha patlama sesini duymadan gölgenin sahibinin öne doğru uzanan kolunu gördü. Kurşun tam yanından geçti, içgüdüsel bir hareketle kendini yana attı. Birden ayağı kaydı ve dengesini kaybetti. Tabancası kazayla patladı, hemen ardından da sağ dirseğinin üzerine düştü.

Elko kendini kirişin arkasına atmıştı ki, peşpeşe silah sesleri duydu. Birden kanı damarlarında dondu. Ateş eden Malko olamazdı, zira tabancasına susturucu takılıydı. Fazla düşünmeye gerek duymadan öne atıldı. Alaca karanlıkta ayakta bir gölge gördü, fakat Malko'yu göremedi.

Bir sıçrayışta gölgenin üzerine gitti: Boğma telini yabancının boynuna doladı, dizini kurbanının sırtına dayadı ve vahşice kendine doğru çekti.

Bir çığlık duydu, silah patladı, mücadele eden kolları gördü. Derken Malko'nun yerinden kalktığını farketti ve içinde, bir ferahlık hissetti.

Malko sağ eliyle fenerini alarak doğrulttu. Hemen ardından da şaşkınlıkla bağırdı:

—Elko, dur! Bu bir kadın diye bağırdı.

Elko Krizantem çok şaşırmıştı. Patronunu öldürmek isteyen bir insanı kadın bile olsa, neden affetmesi gerektiğini anlamamıştı.

Malko onu avından zorlukla ayırabildi. Boğma teli çekildiğinde bile, kadın yerinden doğrulamamıştı Astragan matosunun altından

vücudunun hatları belli oluyordu. Malko ona kalkması için yardım etti. Az sonra genç kadının Rusça mırıldandığı duyuldu:

—Beni öldürmeyin, ben...

Ani bir öksürük nöbetine tutularak konuşmasına ara verdi. Malko şaşırtıcı güzellikteki bu yüzü biraz daha aydınlattı. Slavlara özgü iri elmacık kemikleri, kadının yüzüne gizemli bir hava katıyordu. Etli dudakları ve badem şeklindeki gözleri büyüleyici bir güzellikteydi. Saçları topuz şeklinde toplanmıştı. Yabancı kadın etrafına müthiş bir çekicilik yayıyordu. Işığın karşısında gözlerini kırptırarak geri çekildi.

—Siz kimsiniz? diye sordu Malko.

Sorusuna cevap gelmedi, kadının gözleri yaş dolmuştu. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kurtulmak için fırsat arıyordu. Tel boynunda kırmızı bir iz bırakmıştı. Nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Malko birden ümitlendi:

—Milena? Siz Milena Bratic misiniz?

Genç kadının karanlık gözleri şaşkın bir ışıkla parıldadı. Rusça cevap verdi:

—Da...

—Arabada ölen Henry Garwood adındaki Amerikalı'yla randevunuz var mıydı? Ve bir başkasıyla da.

—Da.

—işte ben o kişiyim, dedi Malko. Burada kalmayalım. Arabanız var mı?

—Hayır.

—Henry'yle mi geldiniz?

—Hayır.

Eğilip yerdeki siyah fötr şapkayı başına

koydu.

Malko onu yola doğru itti, birisi silah seslerini duymuş olabilirdi

Mercedes adanın ıssız yollarında ilerlemeye koyuldu. Malko ancak şehrin yoğun trafiğine karıştığında rahat bir nefes alabildi. Yanında oturan Milena Bratic boğazını ovuşturuyordu. Malko şehir merkezine yaklaşıncaya yavaşladı.

—Neler oldu?

—Bilmiyorum. Randevuya beş dakika geç geldim. Arabam bir kaldırıma yanlış park ettiğim için polis tarafından götürülmüştü. Taksiye binmek de istemedim o yüzden otobüsle geldim. Sonra da yürüdüm.

—Geldiğinizde Henry Garwood yaşıyor muydu?

—Evet. Fakat ben arabaya yaklaşırken biri, susturuculu bir silahla ateş etti.

—Kimin ateş ettiğini gördünüz mü?

—Hayır Anlamıyorum. Kimsenin bu buluşmadan haberi yoktu.

Malko karşılık vermedi. Bu trajik bir şekilde biten ikinci başarısızlıktı.

Milena Bratic bitmiş bir haldeydi. Malko tekrar sordu:

—Niçin bana ateş ettiniz?

—Korktum, önce saklanacak bir yer aradım. On on beş dakika kadar saklanmaya çalıştım. Bir şey olmayınca gitmeye karar verdim. O sırada siz geldiniz. Önce eski yerime döndüm, sonra kim olduğunuzu görmek istedim ve siz beni farkettiliz. Sizin katillerden biri olduğunuzu zannettim. Çok üzgünüm.

Malko cevap vermedi. Bu doğruduydu: Kendisi de onu öldürmek isteyebilirdi. Şimdi

bu duyguyu üzerinden atmaya çalışmalıydı. Ne zaman ölümle yüzyüze gelse içinde korkunç bir sevişme isteği duyardı.

Bu yaşadığım ispatlamak gibi bir şeydi. Milena Bratic'in profiline bir göz attı. Siyah saçlarıyla göz kamaştırıcı görünüyordu. Belki birbirlerini öldürmeye çalıştıkları bu akşamı birlikte geçirebilirlerdi.

—Her şey düzelecek, dedi. Ben Aram Erivanyah'ı ülkeden çıkarmak için geldim. Yalnız daha önce bazı şeyleri aydınlatmak gerekiyor.

Genç kadın başını ona çevirdi. Dudakları ve gözleri gerçekten büyüleyiciydi. Aram Erivanyan'ın ona neden delice aşık olduğu anlaşılıyordu.

—Siz kimsiniz? diye sordu genç kadın.

—Adım Malko Linge, dedi. Henry Garwood la çalışıyordum.

Rastgele yoluna devam etti. Bir tramvay yolunu kesti. Durakladığında Moskova Otelinin ışıklı panosunu farketti. Belgrad içinde zaten yeteri kadar dolaşmıştı. Milena'yı bulduğuna göre yoluna devam edebilirdi.

—Zaman kaybetmeyelim, dedi. Beni Aram Erivanyan'a götürün.

Genç Yugoslav yavaşça başını ona doğru çevirdi. Siyah iri gözlerinde çok değişik, sert, acımasız bir ifade vardı.

—Artık böyle bir şey söz konusu değil, dedi yumuşak bir sesle.

V. BOLÜM

Malko kendini hiç iyi hissetmiyordu... Yedi yüz kilometrelik bozuk yollarla dolu bir mesafeyi katettikten sonra bulduğu sadece bir ceset olmuştu. Bu, son derece moral bozucu bir durumdu. Moskova Oteli'nin önünden geçip otelin yanında uzanan dar bir yola park etti.

—Biraz konuşalım, dedi Malko.

Milena Bratic korkuyla başını salladı.

—Burada durmayın her taraf Arap dolu.

Malko tekrar hareket ederek şehrin aşağısına indi. Genç kadın, belki de Elko Krizantem'in milliyetini bilmediği halde, onun yüzünden tedbirli davranıyordu. Yumuşak kadınsı yüz hatları hâlâ sertliğini koruyordu. Birden Aram Erivanyan'la uzun yıllar paylaştığını hatırladı. Demek ki tehlikelerle dolu bir hayata alıştı. Yoksa ona bu kadar kolaylıkla ateş edemezdi. Sadece güzellik timsali biri değildi...

—Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Milena.

—Intercontinental'e Arkadaşımı bırakmaya.

Elko Krizantem'i bıraktıkları otele gelene kadar genç kadın ağzını açmamıştı. Elko patronunu böyle dişi bir panterle yalnız bıraktığı için endişeliydi. Malko, Yugoslav kadına doğru döndü. Biraz evvelki siniri geçmiş gibiydi. Elleriyle dizlerini tutuyordu. Sanki

titremesini gizlemeye çalışır gibiydi. Malko'nun içi birden merhamet hisleriyle doldu.

—Ne yapmak istiyorsunuz?

—Uyumak dedi, uyumak isterdim. Bütün bu olanlar çok korkunç.

Biraz tereddüt geçirdikten sonra konuşmasına devam etti:

—Haydi benim evime gidelim. Şehrin kuzeyinde oturuyorum.

Belgrad'ın caddeleri birkaç tramvay haricinde boş sayılırdı. Malko Milena'nın yaptığı tarife göre devam etti. Etrafındaki bütün görüntüler Rusya'da oldukları izlenimi veriyordu.

—İşte burası, dedi Milena.

Pencereden korkunç bir televizyon anteni sarkan üç katlı siyah bina garip bir yaratığa benziyordu. Yolun öbür tarafında daha alçak ve daha eski bir bina vardı.

Birlikte dar merdivenleri tırmandılar. Asansör yoktu. Milena duvarları tablolarla dolu bir daireye girdi. Yerler tamamen halı kaplıydı. Her taraf küçük biblolarla doluydu.

—Oraya oturabilirsiniz dedi.

Küçük bir kanepeyi işaret ediyordu. Astragan mantosunu çıkarttı. Malko onu ilk kez aydınlık bir yerde görebilme olanağı bulmuştu. Badem şeklindeki gözleri, etli dudakları ve ona özgür bir hava veren çenesiyle az rastlanan bir güzelliğe sahipti. Siyah yün elbisesi vücudunun yumuşak hatlarını ortaya çıkarıyordu. Yaşını kesin olarak tahmin etmek hemen hemen olanaksızdı. Belki otuz, kırk dolaylarında olabilirdi.

Bir ara ortadan kayboldu ve biraz sonra

elinde iki bardak ve bir şişeyle geri döndü. Şişenin içinde votkaya benzer bir içki vardı. Malko dudaklarını beyaz sıvının içine daldırdı. Alkol içini yaktı. Genç kadın henüz şapkasını bile çıkarmadan ikinci bardağını boşaltmıştı.

Alkol solgun yanaklarını kızartmıştı. Dalgınlıkla elini boynundaki ize götürdü, sonra şapkasını çıkartarak Malko'ya döndü:

—Kusura bakmayın, birkaç gündür kötü olaylar yaşadım.

—Çalışıyor musunuz?

—Hayır, dedi, gazeteciydim, fakat şimdi bu hak elimden alındı. Yasak konulardan bahsetmiştim bir keresinde. Şu anda tercüme yaparak geçiniyorum.

Birden ani bir titremeyle sarsıldı ve gülümseyerek özür diledi.

—işler yolunda gitmiyor mu? diye sordu Malko.

—Gidiyor, fakat onların beni öldürmesinden çok korkuyorum.

—"Onlar" kim?

—Sanırım Agopyan'ın adamları, diye cevap verdi. Aram öyle düşünüyordu.

Malko dikkatle genç kadına baktı: Hiç de korkuyor gibi bir hali yoktu. Bakışlarında çok daha başka bir anlam vardı. Ümitsizlik, karışıklık ve başkalarıyla kendisi için duyduğu pişmanlık. Bazen bir ışığın parladığı anlar dışında donuk bakışlarıyla bir yakınlık kurmak olanaksızdı. Fakat o ender anlar da zaten çok kısa sürüyordu. Genç kadın elini masaya dayayınca uzun kırmızı tırnaklarını farkettiler. Bu kadını eller silah bile tutuyordu.

—Bay Erivanyan neler olup bittiğini biliyor

mu?

Milena başıyla doğruladı.

—Tabii. Deliye döndü. Basken'le yapayalnız hapis hayatı yaşıyor.

—Koruyucusu mu?

—Evet. O aptallar tarafından öldürülenin arkadaşı. Zavallıyı bir hayvan gibi boğazlamışlar! Daha yirmi yaşındaydı. Basken Beyrut'tan Aram'la birlikte geldi. Onu hiç bırakmayacak.

—Demek güvenlikte.

—Güvenlikte!

Milena Bratic profilini Malko'ya çevirdi.

—Şimdi Agop Agopyan'ın kiralık katillerinin burada olduğuna eminim, İran'dan ve Beyrut'tan geldiler. Ne olursa olsun Aram'ı ortadan kaldırmak için emir almışlardır,

—Ne biliyorlar?

—Çok şey, dedi. Geçen günkü randevudan haberleri vardı. Demek ki Amerikalılarca yapılan anlaşmayı biliyorlar.

—Nerede olduğunu bilmiyorlar, yoksa onu çoktan öldürürlerdi.

—Doğru. Fakat bu daha ne kadar sürecek?

—izini nasıl buldular? Ben Beyrut'u tam bir gizlilik içinde terkettiğini zannediyordum.

—Beyrut'tan ayrıldıktan sonra oradakilerden biri konuşmuş olmalı. Eğer onu buraya kadar izlemiş olsalardı gizlendiği yeri bulurlardı. Böyle bir şey olmadığına göre, demek ki daha sonra gelmişler.

Malko dudaklarını Slivobiz adındaki içkiyle ıslattı.

—Onu yakalamak isteyenlerin Agopyan'ın adamları olduğundan niçin bu kadar eminsiniz?

Milena Bratic'in yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi.

—Başka kim olabilir? İsraililer onu canlı yakalamayı tercih ederler, Amerikalılarla anlaşmamız var, Yugoslavlar da böyle şeylere karışmazlar.

—Ya Türkler?

Milena omuz silkti.

—Burada olanaksız. Ona karşı hiçbir şey yapmadılar bugüne kadar.

.Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Usta kattan bir televizyon sesi geliyordu.

—Ya sonra ne oldu? diye sordu Malko.

—Belgrad da olduğunu öğrenir öğrenmez beni hatırladılar. Ben bulunulması kolay bir insanım, rehberde bile adım var. Sonra beni takip etmeye başladılar. Aram'ın Belgrad'a gelince beni mutlaka arayacağını tahmin ediyorlardı. Burada Filistinliler ve İranlılar'la birleşmişler. Bütün bunları Kivork Davudyan'la Aram'a pasaport sağlayacak olan Amerika'nın randevusundan sonra anladım.

—Nasıl?

Genç kadının yüzünde yine hüznü bir gülümseme belirdi.

—Çok basit. Aram'ı burada saklandığı yere götürdüğümde beri, hiç görmedim. Onunla bağlantı kurmanın sadece, benim bildiğim bir telefon numarasından başka hiçbir yolu yok.

Onu her gün değişik bir telefon kabininden arıyorum. Randevu günü Kivork Davudyan'ı şehirden alıp öldürüldüğü yere götürdüm. Demek beni izlemişlerdi. Planları, Kivork'u Aram'a götürürken takip etmekte. Fakat tedbirsizce davranıp farkedildiklerinde Kivork'

u öldürmek zorunda kaldılar.

Bu akla yakındı.

—Ya bu akşamki randevu?

—Aynı dedi. Katedralde bana randevu yerini ve saatini bildiren bir haberciyle karşılaştım. Başka hiçbir açıklaması yok. Beni takip ettiler.

—Niçin Henry Garwood'u öldürdüler? Onu Erivanyan'a götüreceğinizi düşünebilirlerdi.

Milena yavaşça başını salladı.

—Hayır, benim artık dikkatli davrandığımı biliyorlar. Bence onu Amerikalılar'ı korkutmak için öldürdüler. Böylece Aram yalnız kalabilir ve Belgrad'da kendini kısıtılmış hissedebilirdi.www.cizgiliforum.com

—Peki niçin sizi değil de onu?

Böyle bir soruyla karşılaşınca Milena olduğu yerde sıçradı.

—Çünkü ben Yugoslav'ım. Böyle bir hata yapıp, ülkemi aleyhlerine çevirmek istemiyorlar.

Anlattığı her şey mantıklıydı, fakat Malko'nun görevi için fazla güven verici değildi.

—Sizi ona niçin götürmek istemediğimi anladınız mı şimdi? dedi Milena. Ben bile onunla görüşmem. Benim ona gitmem ölümünü de birlikte götürmem olur.

—Koruyucusu dışında nasıl bir güvenlik önlemi alındı?

—Basken'den başka kimse yok. Ama o yeterince kuvvetlidir.

Konuşmasını kesip bardağını boşalttı ve bir sigara yaktı. Malko düşünüyordu. Milena'nın hiç kuşkusuz hakkı vardı. Demek ki onu izleyenlerin kendisinden de haberleri vardı.

Adada onları gözlemiş olmalıydılar. Milena'yı iyi bir kaçış planıyla rakiplerini altedebileceğine inandırması gerekiyordu. Hiç kuşkusuz bu arada Garwood'un akıbetine uğrayabilirdi. Durumun değerlendirmesini yapıp bir teklifte bulundu:

—Bir şeyler yemeye gidelim mi? Açlıktan ölebilirim. Nasılsa varlığımdan haberdarlar, saklanmam anlamsız.

—Madem istiyorsunuz, pekâla diye kabul etti Milena.

O giyinirken Malko da silahını doldurdu. Birlikte aşağı indiler. Dışarıda bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. Milena sanki çıkıp çıkmamakta tereddüt ediyormuş gibi, boş sokağa baktı.

—Bir şey mi gördünüz? diye sordu Malko.

—Aram buraya geldiğinden beri civarda dolaşan motosikletli iki adama rastlıyorum. Yugoslavya'da bu tür motorlar yoktur.

Sonunda ikisi de yağmur altında hızla yürüyerek Mercedes'e doğru ilerlediler. Siyah şapkasıyla Milena tam bir çingeneye benziyordu.

. *

* *

Zlatna Lada bir gar büfesi kadar cıvıl cıvıldı ve tavandaki balıkçı ağlarıyla ikinci sınıf bir filmin dekoruna benziyordu. Yine de Milena'ya göre, Belgrad'ın en iyi yerlerinden biriydi. Garson onlara bir şişe beyaz şarap ve Tuna'nın taze sayılabilecek balığından getirmişti.

Yeterince iyi giyinmiş diğer çiftler yanlarındaki masalara yerleşmişlerdi. Malko Milena Bratic'i inceliyordu. Hatları yavaş yavaş eski

gerginliğini kaybediyordu.

—Sizin burada olmanızdan çok memnunum. Diğer Amerikalılar durumu anlamıyorlar.

—Neyi anlamıyorlar?

Genç kadın biraz şarap içti.

—Burada her şey çok zor, çok ayrıntılı düşünmeyi gerektiriyor. Ağır bir sorumluluğun altında ezildiğimi hissediyorum. Safça Aram'm burada güvenlikte olacağım düşünmüştüm. Hem sonra...

—Sonra ne? diye ısrar etti Malko.

—Tekrar onunla birlikte olmak istiyordum. 81'deki kazadan beri onu hiç görmemiştim. Ve unutmayın Aram kör.

—Belgrad'ı terkedene kadar onun yanında mı kalacaksınız?

—Sınıra kadar.

—Ya sonra?

Kaderci gözlerle Malko'ya baktı.

—Henüz bilmiyorum. Belki...

Malko şimdiden dönüş yolculuğunu düşünmeye başlamıştı. Belgrad'ı terketmek için sabırsızlanıyordu.

—Sanırım, yola çıkmak için gerekli hazırlıkları tamamlamak fazla vaktimizi almaz. Ljubljana ve Maribor yolundan gideceğiz. Aşağı yukarı bir saatimizi alır.

Milena gülümseyerek başını salladı.

—Anlamıyorsunuz. Aram ortalığın yatışacağı garanti edilmedikçe sığınağından çıkmak istemiyor. O kadar uzaktan buraya öldürülmek için gelmedi. Ve üstelik bu akşam olanlardan da habersiz.

—Fakat bizim korumamız altında olacak, demeyi becerebildi. Malko sadece.

—Davudyan da öldürüldüğünde, Amerikalılar'ın koruması altındaydı, dedi yumuşak bir sesle Milena Bratic. Agopyan'ın adamlarının burada olduğunu unutmamanız gerekiyor.

Malko kendisine getirilen hesabın üzerine, yetecek kadar Dinar bıraktı.

—Onu buraya getirdiğiniz zaman, bu tehlikeyi düşünüyor muydunuz?

Genç kadının bakışları hüznle doldu.

—Biraz... Onların harekete geçmek için vakit bulamayacaklarını sanıyordum. Yanılmışım.

Birden elini Malko'nunkinin üzerine koydu.

—Onu buradan çıkarmamız gerekiyor, yalvarırım size! Aram'a bir şey olursa kendimi kendimi asla affetmem...

—Onu halâ seviyor musunuz?

Genç kadın) gözlerini indirdi.

—Bilmiyorum. Hayır, sanmıyorum, fakat o benim hayatımın bir parçası. Bir daha hiçbir zaman bulamayacağım bir şey. Onunla birlikte onun çevresinde aylarca yaşadım—Bütün tehlikeleri göze aldım, ölebilirdim. O müthiş bir adamdır.

—Niçin terörist olmuş?

—Annesinin yüzünden. Ona yüzlerce kez ailesinin nasıl yok edildiğini babasının ekmek çaldığı için,asılarak öldürüldüğünü söylemiş.

—Ya sonra? Arkadaşlarından niçin ayrılmış?

Milena iç geçirdi.

—Filistinliler'in onları kullandığını anladı. Filistinliler'in ardında da Sovyetler vardı. O zaman bu işe bir son vermek istedi. Fakat çok fazla şey biliyordu. Onu öldürmeleri gerekiyor-

du. Uç sene boyunca bunun için uğraştılar. Eğer önemli bir ailenin üyesi olmasa, ya da Taşnak Partisi korumasa, şimdiye kadar çoktan bunu başarırlardı.

—Beyrut'u niçin terketti?

—Kendisini koruyanların hayatını tehlikeye atmak istemiyordu. Agopyan onlara bir ultimatoma vermişti. Adamın hiçbir şeye saygısı yok. Aram şerefli bir insandır. Onların böyle bir durumla karşılaşmalarını istemedi.

Tam Malko sorularına başlayacaktı ki, Milena ayağa kalktı.

—Üzgünüm, daha fazla yardım edemem. Beni götüreceksiniz?

Hâlâ yağmur yağıyordu. Malko Strahinjica Sokağı'na kadar arabayı yavaş kullandı. Milena sık sık arkasına dönüyordu.

—Motor, dedi, yine o adamları görmekten korkuyorum.

Motosiklet falan yoktu ortalarda. Malko 33 numaralı binanın önünde durdu.

—Bu işi nasıl halledeceğiz? diye sordu.

Milena sabit denilebilecek bakışlarla ona döndü. Gözleri alkolün etkisiyle parlıyordu.

—Sadece bir tek yol var, dedi. Buraya onu öldürmeye gelenleri ortadan kaldırmanızı istiyorum. Yani Agopyan'ın tuttuğu katilleri.

Malko pek fazla olmasa bile şaşırmişti. CIA onu Belgrad'a Aram Erivanyan'ı bulmak için göndermişti, teröristlerin intikam planlarına katılmak için değil, istese bile, CIA'nin izni olmadan böyle bir işe giremezdi.

—Bu bana olanaksız görünüyor, dedi. Onları sadece hareket edeceğimiz zaman atlatmamız yeterli.

Milena'nın yüzü kasıldı.

—O halde Avusturya'ya dönebilirsiniz.
Aram siz ve Amerikalılar olmadan da tek başına halledebilir.

VI. BOLUM

Bir ölüm sessizliğı içinde birbirlerine baktılar. Sonra Milena kendisini topladı.

—Özür dilerim, dedi. Fakat artık ne yapacağımı bilmiyorum, iki kez başardılar. Bir üçüncüsünün olmasını istemiyorum.

—Fakat sonunda onu bulurlar, dedi Malko. Belgrad'da sonsuza kadar kalamaz.

—Biliyorum, diye mırıldandı. Bir çare bulmak gerekiyor.

Gözlerini kapattı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

—Gelin dedi. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Malko hiçbir isteksizlik göstermeden küçük daireye girdi.

Milena'nın çok sayıda portresi duvarları süslüyordu. Ressam onu eğik başı masum fakat çekici görünüşüyle bir azize süsü vererek çizmişti.

Etraf kitap doluydu. Bu kadar güzel bir kadın için ilginç bir hayatı vardı. Yerler tozluydu, genç kadının bohemler gibi yaşadığı belli oluyordu. Etrafın görünüşü onu pek fazla ilgilendirmiyordu.

Milena içeri girince biraz sakinleşmişti. Malko gecenin gürültüsünü dinleyerek, Belgrad'ın bir yerlerinde saklanan kör adamı düşündü.

Milena ona bakarak özür diler gibi

gölümsedi, sonra da Sliboviz şişesini alarak bardaklarını doldurdu.

—Belgrad'da yaşam zor, dedi.

—Niçin buradan gitmiyorsunuz?

—Yabancı bir ülkede yaşamaya alışkın değilim. Kanımın son damlasına kadar Yugoslav'ım. Köklerimin, arkadaşlarımın, anılarımın olduğu yer Belgrad. Aram'la ayrıldığımda, buraya sığındım ve bir daha hiç terketmedim. Fakat yalnızım ve bu yalnızlık artık beni bunaltmaya başladı.

Bir dikişte içkisini bitirip tekrar doldurdu.

Birden ona dönerek, gergin bir sesle sordu:

—Beni güzel buluyor musunuz?

Malko bu soruyu hiç beklemiyordu. Bir süre şaşkınlıkla sessiz kaldı. Milena'nın güzel aynı zamanda çok çekici bir kadın olduğu kesindi.

—Evet, dedi. Çok güzelsiniz.

Milena zoraki bir kahkaha attı.

—Dört senedir hiçbir erkekle ilişkim olmadığını biliyor muydunuz? Küçük bir macera bile.

Sanki kendi kendine konuşur gibiydi. Malko sözün nereye geleceğini kestiremiyordu. Kendisini sunmak mı istiyordu, yoksa o anın sıkıntısıyla mı böyle konuşuyordu? Birden uzun elbisesini çekerek, bacaklarını açıkta bıraktı.

—Hep çizme ve uzun elbiseler giydiğim için, insanlar benim bacaklarımın korkunç olduğunu düşünüyorlar. Fakat yanılıyorlar. Görüyorsunuz... Ben dansözlük bile yaptım.

Sonra eteğini tekrar indirip içini çekti.

—Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısınız.

Malko bu beklenmedik ve saf gösteri karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Böyle bir yüzle Milena'nın erkekleri çekmek için bacaklarını göstermeye ihtiyacı yoktu.

—Hayır, dedi bacaklarınız muhteşem.

Uzun süre sessiz kaldılar.

—Şu katiller hakkında bir şey biliyor musunuz? diye sordu Malko.

Milena cevap vermeden önce hayallerinden ayrılmakta güçlük çekti.

—Hayır.

—Belgrad'ın neresinde olduklarını bilmiyor musunuz?

—Hayır.

—O halde onları nasıl etkisiz hale getirmeyi düşünüyorsunuz?

Genç kadın,sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi başını salladı.

—Bilmiyorum. Bulmak size düşüyor. Şimdi gidip uyuyacağım.

Ayağa kalkıp birkaç saniye bakiştılar. Sonra ani bir hareketle Milena ona doğru atılıp kollarını ensesinde birleştirdi.

Bu ilk fiziksel yaklaşımlarıydı.

Başını kaldırıp dudaklarını, Malko'nunkilere bastırdı.

Kısa, vahşi, kaçamak bir öpücüktü.

—Gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum.

Onu elinden tutarak odanın uzak bir köşesine sürükledi. Sonra birkaç fotoğrafın üzerine örtülmüş ince örtüyü kaldırdı. Malko donup kaldı. Hepsi de Milena'ya aitti Ve hepsi de birbirinden heyecan vericiydi. Genç kadın kiminde sadece çorapla, kiminde korseyle,

kiminde çıplak poz vermişti.

—Bu benim küçük sırrım, dedi. Her cuma alışverişten sonra bir kız arkadaşıyla bu fotoğrafları çekeriz.

—Yoksa siz...

—Hayır hayır, dedi. Kadınlara hiçbir düşkünlüğüm olmadı. Fakat önceden çok kokettim.

—Neden önce?

—Aram'la yaşamadan önce.

Milena, Sliboviz şişesine doğru ilerledi. Malko bu akşam daha fazla bir şey elde edemeyeceğini anladı.

—Gitmem gerek, dedi. Tartışmamıza yarın devam ederiz.

Sanki bir sırrı var gibiydi. Malko birden CIA'nın bu sorunu çok hafife alıp almadığını düşündü. Milena Bratic ne olursa olsun, şu anda bir anahtar vazifesi görüyordu. Onun yardımları olmazsa her şey suya düşerdi.

—Lütfen bana tabancamı ver, dedi Milena. Malko'nun itiraz etmek için hiçbir sebebi yoktu.

—Teşekkür» dedi Milena. Böyle daha rahat oluyorum.

—Yarın seninle görüşmeliyim, dedi Malko.

Hem kızgın, hem endişeliydi. Çabuk döneceğini ummuştı, oysa en iyi olasılıkla bir gün gecikmişti. CIA ile ertesi günden önce haberleşemezdi. Tabii eğer yardım için kararlaştıracakları durum gerçekleşirse... Durumun iyi bir değerlendirilmesinin yapılması gerekiyordu.

—Elbette diye cevap verdi Milena sesinin titremesini engellemeye çalışarak. İşte telefon

numaram: 8765487.

Birlikte evin sahanlığına çıktılar. Milena onu bir kez daha aynı şekilde, fakat daha uzun süre öptü. Sonra yüzünde hafif bir gülümsemeyle ayrıldı.

—Bizde böyle öpüşmenin anlamı bir sözü garantiye almaktır. Bu kez de tutacak mı acaba?

—Umarım, dedi Malko kimden ve neden bahsedildiğini pek anlamayarak.

Dışarı çıkıp yola koyulduğunda daha da şaşkınlaşmıştı. Genç kadını anlıyamıyordu. Bu isterik tutarsız hali sadece madalyonun bir yüzü olmalıydı. Acaba ikili mi oynuyordu? Aram'ı, bilmediği bir nedenle Belgrad'da mı tutmaya çalışıyordu? Yoksa endişesinde samimi miydi?

Belki CIA'nın Belgrad Bölge Şefi Andrew Witkin'le buluşması olaya bir açıklık getirirdi.

Tam otelin önündeki meydana dönecekti ki, büyük bir motosiklet farketti. Milena'nın söylediklerini düşünerek, arabasını park edip, bir inceleme yapmaya gitti. Bu Atina plakalı siyah yeni bir Yamaha'ydı. Sahibi neredeydi acaba? Moskova Oteli'nin üç çay salonu vardı. Önce ilkinde girdi. İçerde çok az insan vardı ve hiçbiri bir motosiklet sahibine benzemiyordu. İkinci girdiği salon kalabalıktı, içeride daha çok gençler, yabancılar vardı. Malko müşterileri inceledi. Eğer arabasında beklerse yakalanabilirdi, hem takip etmeye çalışsa bile tek yönlü yollar yüzünden motorun izini kaybedebilirdi. Büyük salonun bir köşesine oturup, Slibovizin tadını geçirecek bir şey ısmarladı. Camdan motorun bırakıldığı yeri görebiliyordu.

*

**

Belgrad ne kadar ıssız görünüyorsa, Yugoslavlar o kadar sıcak ve dumanlı kafeleri dolduruyor demektir. Malko uyumamak için kendini zor tutuyordu.

Birden camdan iki gölgenin motora yaklaştığını gördü. Girişteki bir grup insan yüzünden onların çıktığını farketmemişti. Masanın üzerine iki yüz Dinar bırakıp kalktı. Küfretmemek için kendini zor tuttu. Motor ve iki adam çoktan yok olmuşlardı. Birkaç saniyede sırta kadem basmışlardı. Adamların takip edildiklerini anlayıp anlamadığını pek kestirememişti. Elinde sadece plaka numarası vardı. Sava Irmağı'na doğru yola koyuldu. Intercontinental, Tuna'nın kenarında yeşil bir gemiye benziyordu. Malko otele varır varmaz yattı. Yatarken de Liezen'deki yardım planının işlenmesini ve ertesi sabah bölge şefini görebilmeyi diledi.

*

**

Kuvetli bir rüzgar yağmur bulutlarını uzaklaştırmıştı. Intercontinental'in kapıcısı, Malko'ya bir zarf uzattı, içinde kısa bir cümle yazılıydı. Miliç Prodoynov adında birinin evinde St. Nicolas gününü kutlamaya davet edilmişti. Saat altıya kadar orada olacaktı. Yardım planı başlamıştı. Gazeteyi alıp, başlıklara bir göz attı. Henry Garwood cinayetiyle ilgili hiçbir haber yoktu. Ya gazete çok erken basılmıştı ya da ceset henüz bulunamamıştı. Bir başka olasılık da polisin olayı gizli tutmayı tercih etmesiydi...

Elko Krizantem sordu:

—Ne yapıyoruz?

Malko bölge şefinden önce Milena'yı aramak konusunda tereddütlüydü, öte yandan genç kadını Aram Erivanyan'ın bulunduğu yere gitmeye ikna ederse çok zaman kazanılacaktı.

Fakat aynı zamanda şu esrarengiz katiller de vardı. Şimdiden üç cinayet işlenmişti.

—Sen benimle geleceksin, dedi. Seni Moskova Meydanı'nda bırakacağım. Şu bizim motorluları izleyeceksin. Sakın bir tedbirsizlik yapma. Bu işin dördüncü kurbanı olmanı istemiyorum.

Elko'nun yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi, ölümü tanıyordu. Elini cebine atıp boğma telini okşadı.

Mercedes 190'daki yerlerini aldılar.Malko, Krizantem'i Moskova Oteli'nin karşısında bırakıp şehrin kuzeyine doğru yola çıktı. Kaybedilen bütün bu zamanı telafi etmesi gerekiyordu.

Milena Bratic'i çıkmak üzereyken yakaladı. Başında yine şapkası vardı.

—Bana telefon etmedin, dedi. Arabamı kurtarmaya gidiyorum.

—Bin, dedi Malko. Seni bırakırım.

Milena Malko'nun yanına yerleşti, önceki günden daha sakin görünüyordu.

—Erivanyan'dan haber var mı?

—Hayır. Henüz onu aramadım. Sağda durur musun? Çara Dusana'da.

—Milena, dedi Malko,Belgrad da kalmamızın bir bombanın üzerinde oturmaktan farkı yok. Burayı bir an önce terketmemiz gerekiyor.

Genç kadın başını salladı.

—Hiç kuşkusuz, fakat canlı olarak. Gözetlendiğimden eminim. Bu katiller yokmuş gibi

hareket edemem. Bu hatayı iki kez yaptım. Ve neye mal olduğunu gördün. Sanırım buradaki adamlarınızı görmeye gideceksiniz.

—Evet.

—O halde onlara söyle. Sizin birçok olanaklarınız var.

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Milena demir parmaklıklı bir kapının önünde elini uzattı.

— İşte burası. Sonra eve döneceğim.

Sesi kuruydu. Geçen akşam ona bacaklarını gösteren ve öpen kadından eser yoktu. Onun Sliboviz içmiş halini tercih ederdi.

Andrew Witkin 'le karşılaşmak için sabırsızlanıyordu.

VII. BOLUM

Malko'nun içinde kusmak için büyük istek vardı. Yugoslavya'da' olanlar hiç hoşuna, gitmiyordu. CIA'da on beş yıldır görev yapıyordu, fakat daha önce hiçbir komünist bir ülkeye gitmemişti, önünde uzanan yola baktı. Mercedes 190'la polisin dizel Volkswagen'i ile arasını kolayca açabilirdi. Ya sonra ne oturdu?

Görevlilerden biri dışarı çıktı. Birden cebindeki tabanca aklına geldi ve masum bir şekilde gülümsemekte zorluk çekti. Neyse ki Malko Rusça biliyordu. Adamın sadece emniyet kemerini takmadığı için kendisini durdurduğunu öğrenince, çıkıp polisi öpmek geldi içinden. Malko iki yüz Dinarlık cezayı ödemeye dünden razıydı.

On dakika sonra bu kadar uysal bir turist bulmanın verdiği memnuniyetle bakan polisin gözleri önünde tekrar yola koyuldu.

*

Malko arabasından çıkmaya vakit bulamadı. Elko onu, Belgrad'da bol bulunan çiçekçi dükkanlarından birinde, Moskova Oteli'nin karşısında bekliyordu. Adam hemen Mercedes'e atladı. Çok heyecanlıydı.

—Sanırım bir şey buldum! dedi.

—Motordakileri mi gördün?

—Hayır, fakat bir Türk'e rastladım. Yugoslavya'da çalışıyormuş. Buraya da, Orta-doğu'lu insanlara sık sık rastlayabildiği için geliyormuş Geçen gün Ermeniler'le karşılaşmış Belgrad'da çok az Ermeni varmış. Bunlar bazen Ermenice, bazen de Arapça konuşuyorlarmış. Tıpkı Beyrut'takiler gibi.

Malko bir tramvayın yolunu kesmemek için, frene bastı.

—Motosikletleri var mıymış?

—Hayır, dedi Elko Krizantem. Eski bir Zaztava'ları varmış. Fakat ilginç bir şey öğrendim. Adamların bir diplomatla randevuları varmış. Öna arabasına kadar eşlik etmişler. Plakası CD 10.

Bu harika bir haberdı...

—Arkadaşın niçin bu adamlarla ilgilenmiş?

—Çünkü bu iyi bir Türk, dedi gururla Elko Krizantem. Yıllardır Ermeniler bizim elçilerimizi öldürüyorlar. Bunlar da pek tekin birilerine benzemiyormuş.

—Onları tarif edebildi mi?

—Evet. Biri genç kısa saçlı gözleri koyu renkmış. Daha yaşlısı hemen hemen kel, çok zayıf ve hafif bıyıklıymış.

Elko'nun anlattıkları ilginçti, fakat şu anda pek fazla bir önemi yoktu.

Yine de elle tutulur ipuçları vardı. Motosikletin numarası, iki Ermeni'nin tarifleri, diplomat hikâyesi. Andrew Witkin belki bunların değerlendirmesini daha iyi yapabilirdi.

*

Miliç Prodoynov Hilendarska Sokağı'ndaki siyah, eski bir evde kalıyordu. Malko henüz

ikinci kattayken konuşma seslerini duydu, içerisi ellerinde bardaklarıyla dolaşan kadın ve erkeklerle doluydu. Malko'yu sarışın bir kadın karşıladı. Önce Sırpça, daha sonra ingilizce konuşarak onu büfeye götürdü.

—Bugün St. Nicolas günü, dedi. Bir zito alın.

Zito kakaolu hamurdan yapılmış bir çeşit bademli kurabiyeydi.

Etrafta insanlar Sırpça konuşarak sohbet ediyorlardı. Malko kel kafalı, koyu mavi gözlü bir adam kendisine doğru yaklaşırken, sıkıntıdan bayılmak üzereydi. Adam bardağını kaldırdı.

—Şerefimize dedi.

—Şerefimize ,diye nazikçe cevap verdi Malko.

—Ben Andrew Witkin'im. Siz de Malko Linge olmalısınız.

—Doğru...

Amerikalı gülümsedi.

—Sizi gözlerinizden tanımalıydım.

Çevrelerindeki insanlar biraz uzaklaşınca, yüzündeki gülümseme silindi ve alçak sesle konuşmaya başladı:

—Aman Allahım! Sizi gördüğüme çok sevindim. Başınıza bir şey gelmesinden korkuyordum... Zavallı Henry... Korkunç bir şey bu. Bir fikriniz var mı?

—Sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. Onu bulduğumuzda çoktan ölmüştü.

Yugoslav kadına olanların kısa bir özetini yaptıktan sonra Amerikalı'ya sordu:

—Öldürüldüğünü nasıl öğrendiniz?

—Yugoslav polisinden. Cesedi bu sabah bulmuşlar. Henry'yi randevu saatinden bir saat

önce görmüştüm. Çok sakın görünüyordu. Ya Milena Bratic?..

—Bunu ben de düşündüm. Cinayetle ilgili olduğunu sanmıyorum.

Etrafta insanlar hiçbir kuşkuya kapılmadan, birbirlerinin St. Nicolas gününü kutluyorlardı.

Şişman bir kadın onlara çarptı ve ucuz bir rujla boyadığı dudaklarıyla gülümsedi. Malko Andrew Witkin'e Milena Bratic'in şartlarını anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde Andrew Witkin patladı.

—Fakat o kadın delirmiş, kendimizi Ermeniler'le böyle bir maceraya atamayız.

Malko bir pasta tabağını itip sordu:

—Gerçekte kim bu kadın?

Amerikalı'nın yüzünde bir gülümseme belirdi:scanned by darkmalt1

—Güzel bir soru. Aram Erivanyan'la yaşadığı sırada ilgimizi çekmişti. Kaza geçirdiği zaman onun yanındaymış. Sonra senelerce yabancı basın organlarında yazdığı yazıları takip ettik. Yazıların hepsi de Sovyet aleyhtarıydı. Böylece gazetecilik mesleğini kaybetti ve küçük işlerle geçinmeye başladı. Hatta onu politik maceralar için bile kullandık Gerçekten çok parlak bir kadın.

—Motosiklet hikayesine inanıyor musunuz?

—Greg Morris'in ölümünden beri motosiklet lafı hiç geçmedi. Fakat bunun bir anlamı yok...

—Ne yapılabilir? diye sordu Malko. Belgrad'da boş yere zaman öldürmeye hiç niyetim yok.

Andrew Witkin sinirli bir hareketle bir sigara yaktı.

—Aram Erivanyan bize lazım. Bu bizi Ebu

Nidal'e götürebilecek tek yol.

—Peki o adamlardan nasıl kurtulacağız?

—Onların kimliklerini belirleyerek, dedi Amerikalı. Sonra Yugoslavlar'ın yardımından faydalanabilmek için biraz baskı yapacağız. Şu sırada ekonomileri epeyce bozuk olduğundan paraya ihtiyaçları var.

Krizantem'in öğrendiklerini ve motosikletin plaka numarasını söyledi. Andrew Witkin olduğu yerde sıçradı.

—Diplomatik arabanın plaka numarasından emin misiniz?

Kalın camları olan gözlükler takmış şişman bir adam Witkin'in yanına geldi ve konuşmalarına biraz ara vermek zorunda kaldılar. Davetlilerin çoğu gitmişti, kalanlar da evde bir damla içki bırakmamak için kararlı görünüyordular. Amerikalı sonunda kendisine yapışan adamdan kurtulmayı başardı.

—Niçin? diye yine konuya döndü Malko. Bu numaranın sizce bir anlamı mı var?

—Evet. Burada "10" İran demektir. Yani İran Konsoloslugu'nun siyasî danışmanı İradj Khosroddar. Adam zaten daha önce bir Ermem hareketine karışmıştı.

—Olamaz!

—Öyle. Uç yıl oldu. Agop Agopyan'ın katilleri Belgrad'da bir Türk diplomatını vurdular. SDB katillerin kullandığı silahları Khosroddar'ın Belgrad'a kendi arabasında getirdiğini saptadı. Fakat İranlılar'la arabaları bozulmasın diye Yugoslavlar olayı gizli tuttular.

—Khosroddar'ın adresini biliyor musunuz?

—Tabii. Belki bu sayede Garwood'un

katillerine ulaşabiliriz.

—Denemek zorundayız, dedi Malko. Pek fazla ipucu yok. Artık o katillerin Erivanyan'ı bizden önce bulmamalarını dilemekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Ote yandan, Milena Bratic'e baskı yapmamızı ister misiniz?

—Nasıl?

—Bize işimizi yapmamız için olanak sağlanmazsa, onu tamamen yalnız bırakmakla tehdit edebiliriz.

—Tamam, dedi Amerikalı. Fakat dikkat edin de blöfümüzü görmesin.

Şişman bir kadın tekrar aralarına girdi. Witkin ondan kurtulur, kurtulmaz tekrar Malko'nun yanına gitti.

—İşte Khosrodar'ın adresi. Revolucije Bulvarı'na paralel Milana Rakiça, 145 numara.- Büyük modern bir bina. Yarın sabah bir deneyin. Fakat dikkatli olun. Kuvvet kullanmayın. Yugoslavlar kargaşa çıkarılmasından hoşlanmazlar. Türk diplomatını öldüren Ermeniler yirmi yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bu çok cesaret kırıcı bir şeydi.

Bir çift onlara doğru ilerledi. Erkeğin kabarık saçları, güleç kare şeklinde bir yüzü vardı. Yanındaki kız göz kamaştırıcı bir güzellikteydi. Kızıl saçları, çekici fakat kaba yüzünü çevreliyordu. Göğüsleri üzerindeki yün kazağı delecek gibiydi. Dar, yün pantolonu ise uzun bacaklarını ye biçimli kalçalarını sarıyor du

Erkek Andrew Witkin'e yaklaştı.

—Mutluluklar Andrew!

—Bogdan Nicolice, diye tanıştırdı Amerikalı Malko Linge, Viyanalı bir dostum.

—Memnun oldum, dedi Yugoslav. Siz de diplomat mısınız?

—Hayır, dedi Malko. Sadece Avusturyalı bir toprak sahibiyim.

—Bogdan, Reuter ajansında gazeteci, diye anlattı Andrew Witkin. Çok iyi bir gazetecidir.

Yugoslav mutlulukla gülümseyerek kız arkadaşını takdim etti.

—Andrew, Natacha'yı tanıyorsun. Şimdi benimle birlikte büroda çalışıyor.

Tırnaklarının uzunluğuna bakılacak olursa pek fazla yorulmuyordu. Bogdan samimi bir şekilde, Malko'nun kolunu tuttu.

—O halde, eski koloninizi gezmeye gelmiş olmalısınız dedi gülerek.

Güzel Natacha da çok geçmeden söze girdi.

—Oh Avusturya'ya bayılırım. Viyana'da mı oturuyorsunuz?

—Öyle sayılır dedi Malko, fakat oraya sık sık giderim.

Bogdan kızı kolundan tutarak götürmeye çalıştı.

—Gidip içecek bir şeyler alalım, dedi. Görüşürüz.

Natacha büyük bir çekicilikle kalabalığı yardı. Milena'nın zor anlaşılır kişiliğinin yanında son derece dinlendiriciydi.

—Kim bu Bogdan, diye sordu Andrew Witkiri'e.

— Benim casuslarımdan biri, diye anlattı CIA'nın bölge şefi. Terörizm konularından iyi anlıyor ve Yugoslavlarla ilişkisi iyi. İranlı olayı ile ilgili ipuçlarını sağlayan o. Kızı gördün mü? Bir uçak bileti için her şeyi yapabilecek bu tür kızlardan yüzlercesini tanır.

—Motorun plaka numarasını araştırmanız ne kadar sürer? diye sordu Malko.

—Atina'ya teleks çekmek için büroya uğrayacağım dedi Amerikalı. Belki yarın akşama doğru. Şimdi ayrılmamız gerekiyor. Burada görmem gereken insanlar var. Daha sonraki buluşmalarımız için size teklifim şu: Her gün öğleye doğru Ortodoks Kilisesi'nde buluşalım, Julia Sokağı 7 numarada. Oraya pek çok turist gider. Pek pazla dikkat çekmezsiniz.

—Hâlâ bu tür tedbirler almak zorundayız? diye sordu Malko.

—Evet. Ne olup bittiğinin farkında olsalar bile, Yugoslavlar'ı uyandırmanın gereği yok. Şimdilik hoşçakalın.

Malko bardağını bırakıp sıcaktan ve gürültüden serseme dönmüş bir halde alt kata indi.

Tam paltosunu almaya gidiyordu ki,vestiye-rin karşısında bir sandalyeye oturmuş Natacha'yı farkettiler.

Yugoslav kadın bir Sırp papazını bile dininden döndürebilecek bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

—Malko! Oh, sizi gördüğüme çok sevindim. Arabanız var mı? .

—Evet, dedi. Ne oldu?

—Bogdan büroya dönmek zorunda kaldı. Ben biraz daha kalmak istedim, ama şimdi de benim gideceğim tarafa giden yok. Otobüse binmek de istemiyorum. Beni bırakabilir misiniz?

—Elbette, dedi Malko. Nerede oturuyorsunuz?

—Uzakta değil. Revolucije Bulvarı'nda.

Gülümsemesi çok masumdu. Fakat Malko çekiciliğinin insanı oldukça çabuk etkilediğini düşündü.

—Peki gidelim, dedi.

Dışarı çıkınca Natacha onun koluna girdi ve Mercedes'i görünce bir mücevher görmüş gibi bağırdı.

—Aman Allahım, ne kadar güzel!

Yumuşak koltuğa yayılıp Malko'ya sıcak bir bakış fırlattı.

—Böyle bir arabayla dünya turuna bile çıkabilirim!

Malko Sava Köprüsünden geçti. Natacha ona durmadan Viyana hakkında sorular soruyordu. Sonunda imparatorluk zamanından kalma Zemun Mahallesi'ne vardılar.

—Açsanız, yakında Karpa adında çok iyi bir lokanta var.

—Yalnız yemekten hoşlanmam dedi Malko. Sizi davet edebilir miyim?

—Çok fazla yemek istemiyorum, diye mırıldandı Natacha, yoksa şişmanlarım, fakat size eşlik edebilirim.

—Harikasınız, dedi Malko onu göz ucuyla süzerek.

Üzerindeki ince yün kumaş hemen hemen bütün vücudunu ortaya koyuyordu.

—Sağa dönün, dedi Natacha, Tuna Nehri boyunda.

Marsala Tina Bulvarı'nı çevreleyen büyük HLM'ler,etrafa sıkıcı bir görünüm veriyordu. Malko birkaç dakika yoluna devam etti, sonra parke taşlar yerini asfalta bıraktı. Natacha ışıklı bir yeri işaret etti.

—İşte şurası dedi.

Duvardaki av resimleri ve suni petrol lambaları ilginç bir dekor oluşturunuyordu. Natacha yüzünde davetkâr bir gülümsemeyle Malko'nun karşısına oturdu.

—Balığa bayılıyorum, dedi.

*

**

Natacha'nın iştahı oldukça yerindeydi. Bir tabak dolusu balığı temizledikten sonra, bir tabak da jambonu mideye indirmişti. Tabii tatlılardan bahsetmeye gerek yoktu. Neyseki bütün bunları hazmetmek için bir şişe Riesling vardı. Malko onun hakkında her şeyi öğrenmişti. Mankendi ve amatör bir komedyendi. Bir arkadaşı sayesinde Reuter'de iş bulmuştu. Fakat en büyük rüyası Batı'da artist olmaktı. Malko ona böyle bir fizikle şansının hep ona geleceğini söyledi.

—Dans etmek istiyorum, dedi genç kadın birden.

—Belgrad'da nereye gidilebilir? diye sordu Malko.

—Metropole'e gidebiliriz. Orada bir gazino var.

—Neden olmasın?..

Birkaç saatliğine büyüleyici bir kızın yanında, Erivanyan'ı. Milena'yı ve ölüleri unutabilirdi. Köprüden ve Revolucije Bulvarı'ndan bir kez daha geçtiler. Metropole, bloklardan oluşan binalarıyla oldukça güzel görünüyordu. Gazinonun girişi sağdaydı. Kumarhane krupiyelere kur yapan bir Afrikalı haricinde boştu. Birlikte gece kulübüne indiler. Malko'yu gören birkaç kiralık kadın taburelerinden kalktılar, içeride bir başka çiftten başka

kimse yoktu.

—Şampanya içmek istiyorum! dedi Natacha Riesling'i değiştirmek isteyerek.

Orkestra çigan müziği çalmaya başlayınca, Natacha bir sıçrayışta yerinden fırladı.

Beş dakika sonra Malko sadece bir tek şey düşünür olmuştu: Natacha'yı üstündeki kumaşlardan kurtarmak!

Şampanya şişesi çok çabuk boşalmıştı. Gece kulübüne de pek fazla insan gelmemişti.

—Artık dönmem gerekiyor, dedi Natacha o müthiş danslarından biri daha sona erdikten sonra.

—Niçin?

—Çok kıskanç bir nişanlım var, dedi. Bana telefon eder. Sadece kokteyle gittiğimi sanıyor.

Malko biraz hayal kırıklığına uğramasına karşın böyle bir neden karşısında boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. Natacha bir serap gibi kayboluyordu.

Revolucije Bulvarı'nı indiler. Parlamento'ya gelmeden önce Natacha öne atıldı.

—Burada dur, tam karşıda oturuyorum.

Malko kaldırıma yanaşıp durdu.

—Teşekkürler dedi Natacha.

Genç kadın Malko'ya doğru eğildi. Dudakları birleşti ve Malko ona sarıldığında Natacha hiç karşı koymadı. Ağzı yumuşacıktı. Bir süre hiç konuşmadan öpüştüler.

Natacha ondan ayrılmadan sıçradı. Malko kumaşın üzerinde ellerini dolaştırırken kadının içine hiçbir şey giymediğini farketti.

—Dur! diye mırıldandı Natacha yavaşça.

Arabanın yumuşak koltukları üzerinde sevişmelerine devam ettiler.

—Ya bizi görürlerse? dedi Natacha.

Bu ıssız parkta görülmeleri çok uzak bir ihtimaldi. Malko içinde hiçbir kuşku duymadan sordu:

—Intercontinental'e geliyor musun?

—Hayır. Eve gitmem gerek. Fakat yarın büroya telefon edebilirsin. Numaram rehberde var.

Çabucak üstüne çeki düzen verip yüzünde son bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Malko gözleriyle onu izledi. Natacha çok esrarengiz bir kadındı. Acaba genç Yugoslav sadece başarı için varını yoğunu ortaya koyan biri miydi yoksa Andrew Witkin'in kendisine bir hediyesi miydi? Ya da acaba birinin hesabına mı çalışıyordu? Az önce tattığı zevke rağmen en kuvvetli olanın üçüncü olasılık olduğunu farketti. Bu da zaten çıkmazdaki hikayenin biraz daha karışması demekti.

Hiç uykusu yoktu. Revolucije Bulvarı'nı inerken biran içinden Milena'ya gitmek geldi. Genç kadın sabahın ikisine kadar uyumadığını söylemişti. Bazen sürpriz ziyaretler pek çok şeyi aydınlığa çıkardı... Strahinjica Bana, bir mezarlık gibi sessizdi. 33 numaranın önünde boş bir yer bulduktan sonra içeri girmek istedi.

Fakat bu olanaksızdı: sokak kapısı kilitlenmişti ve dışarıda zil yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayarak arabasına geri döndü. Tam köşeyi dönünce, aniden frene bastı. Köşede bir telefon kabini vardı ve içeride bir kadın konuşuyordu. Malko geri vites taktı ve tam karşısında durdu. Bu Milena Bratic'di.

Yugoslav kadın Mercedes'i görünce yüzünü korku dolu bir ifade kapladı. Sonra Malko'

nun arabasını tanıyınca biraz yatıştı. Milena konuşmasını bitirene kadar Malko arabada onu bekledi.

Sonunda genç kadın telefonu kapatıp ona doğru yürüdü.

—Burada ne yapıyorsun? diye sordu.

—Seni arıyordum, dedi Malko. Fakat sokak kapısı kilitliydi.

—Ne istiyordun?

—Malko birden Milena'nın çok kötü göründüğünü farketti. Siyah iri gözlerinde şaşkın bir ifade vardı.

—Bin dedi.

Milena mekanikleşmiş bir hareketle söylene-ni yaptı, sonra bir sigara yakıp Malko'ya döndü.

—Kötü haberlerim var, dedi birden.

—Nedir?

—Biraz evvel Aram'la konuşuyordum.

—Bu saatte mi?

—Evet, dedi, bu dün olanları anlattıktan sonra üçüncü konuşmamız.

—Ne düşünüyor?

—Size artık hiç güveni kalmadı, dedi buruk bir sesle. Burada bir fare gibi kısırılmış olduğunu düşünüyor. Bana Agopyan'ın adamlarının eline düşmektense, intihar etmeyi tercih ettiğini söyledi.

Malko'nun şaşkın bakışlarını gördükten sonra devam etti.

—Onu tanıyorum. Hayatına pek önem vermez. Dediyini yapacaktır.

VIII. BOLUM

Bir bu eksikti!

—intihar etmek mi? dedi Malko. Bu pek...
Milena ona ciddi bir bakış fırlattı.

—Kapalı kalmaya dayanamıyor, Beyrut'u terk edince rahatlayacağını düşünüyordu. Şu anda içinde bulunduğu tehlike büyük. Bana üç gün içinde durum düzelmezse, bir el bombası alıp kendi üzerinde patlatacağını söyledi.

Malko bu tehditlere pek inanmamıştı.

—Onunla bir daha ne zaman konuşacaksın?

—Yarın sabah bir kulübeden arayacağım.

—Ona Agopyan'ın adamları hakkında sağlam bir ipucumuz olduğunu söyle.

—Doğru mu bu?

—Evet.

Ona Krizantem'in söylediklerini anlattı.
Milena Bratic iç geçirdi:

—Umarım başarılırsınız. Eğer Aram burada ölürse, kendimi hayatımın sonuna kadar suçlu hissederim.

—Elimden geleni yapacağım, dedi Malko. Onun moral vermeye çalış. Hâlâ onunla karşılaşmamı istemiyor musun?

—Hayır dedi bu kez pek sinirli bir tepki göstermeyerek. Yarın görüşürüz.

Malko genç kadının uzaklaşmasını izleyip, eve girmesini seyretti. Sonra Intercontinental'e doğru yola koyuldu. Artık bütün ümidi

İranlılar'la ilgili ipucundaydı.

**

Dar girişli koridordaki her posta kutusunun üzerinde isim yazılıydı. HLM'ye girmeden önce etrafında uzun uzun dolaşan Malko, isimleri incelemekle meşguldü. Çoğu "iç" ile biten isimler Yugoslavlâr'a aitti.

Elko Krizantem ise İranlı diplomatın arabasını arıyordu. Binanın garajı olmadığı için araçlar açık bir alana park edilmişti, iki mektup zarfının dışarı taşıdığı bir kutu Malko'nun dikkatini çekti. Kutunun altındaki bir kartonda ise Iradj Khosrodar yazılıydı.

Malko dikkatle mektupları çekip aldı. Zarfların üzerindeki damgadan mektupların iki hafta önce Tahran'dan postaya verildiği anlaşılıyordu, iranlı halâ orada olmalıydı.

Zarfları yerine koyup, Elko Krizantem'in kendisini beklediği Mercedes'e döndü. Elko sevinçli görünüyordu.

—Arabasını buldum, dedi. Silah plakalı bir Audi. Arkasında bir İran bayrağı var.

Sadece diplomatların siyah üzerine beyaz yazılmış plakaları olurdu.

—Arabayı burada bırakalım, dedi Malko, bizi görürse uyanık davranmaya başlar.

Biraz yürüyüp HLM'nin karşısındaki bir harabenin içinde saklanmaya çalıştılar., içeri durmadan birileri girip çıkıyordu. Hepsisi de kalın giysilere sarınmışlardı.

Aradan bir saat geçti. Soğuk kemiklerine işlemişti. Sonunda başında kürk bir şapka, sırtında deve tüyünden yapılmış bir manto olan kalın gözlüklü zayıf bir adam Audi'ye doğru

yürüdü. Hiç aceleci davranmıyordu. Elinde bir çanta vardı. Kapıyı açıp arabaya bindi. Onun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra koşarak Mercedes'e gittiler.

Audi sola dönüp Revolucije Bulvarı'na girdi. Bir virajı daha arkasında bırakıp Brigades Prolétariennes Sokağı 'na daldı ve 9 numaranın önünde durdu. Bu, Bahçesinde İran bayrağı dalgalanan eski bir oteldi.

Malko binanın biraz ötesinde park etti. Yol tek yönlüydü. Bu da takibi kolaylaştıran bir etkendi. Saat on buçuğu geçiyordu.

—Elko sen burada kal, dedi Malko, fakat arabanın içinde oturma. Ben Milena'ya gidip geleceğim. Bu arada Khosrodar ayrılacak olursa takip et ve beni Milena'nın evinden ara. işte numara.

Bir kağıda telefon numarasını yazıp yürüyerek uzaklaştı. Kneza Milosa'nın köşesinde bir taksiye atlayıp kadının adresini verdi. Aram Erivanyan'dan bir haber çıkıp çıkmadığını öğrenmek istiyordu.

**

Milena saçlarını topuz yapmış,koşu yapmaya hazırlanıyordu, önceki günden daha sakin görünüyordu.

—Onu aradın mı? diye sordu Malko hemen. Kadın başını salladı.

—Evet.

—Benim mesajımı da ilettin mi?

—Evet. Senden Belgrad'dan çıkabilmek ve bu katilleri ortadan kaldırmak için ne mümkünse yapmam rica ediyor.

—Bunun ne demek olduğunu farkında mı?

diye sordu Malko paltosunu bile çıkarmadan.

—Elimden bir şey gelmiyor, dedi genç kadın yorgun bir sesle. Artık dayanma gücünün sonuna gelmiş durumda. Amerikalıların ona ihanet ettiğini düşünüyor.

Malko odanın dağınıklığına, dinsel resimlerle süslenmiş duvarlara ve Milena'nın güzel yüzüne baktı. Makyaj yapmadan bile muhteşimdi. Genç kadın koşu çorabını çekerek ona gülümsedi.

—Çay mı yoksa Türk kahvesi mi istersin?

—Teşekkürler, dedi Malko. Vaktim yok. Seninle ne zaman buluşabilirim?

—Ben evde olacağım, dedi, işim var. Sadece biraz alışveriş yapmak için çıkacağım.

—Aram Erivanyan'la bir daha ne zaman konuşacaksın?

Milena bir sigara yaktı.

—Bu akşam. Ona iletecek haberleriniz var mı?

—Umarım, dedi Malko.

Malko gitmeye hazırlanarak kalktı. Milena da genç adamın yanına yaklaştı. Topuklu ayakkabı giymediği zaman, ondan çok daha kısa duruyordu. Siyah gözlerinde bir ışık yanıp söndü.

—Onu kurtarın, dedi.

Ateş gibi yanan gözleri genç adamı soğan kokan merdivenlere kadar takip etti. Malko dışarı çıktığında yağmur başlamıştı. Uzun süre taksi bulabilmek için yürüdü. Saatine bir göz attı. Elko Krizantem uzun süredir bekliyor olmalıydı.

★

★★

Mercedes'i burnunun ucunda görünce çok geçirdi. Elko onu farkedince fren yaptı ve Malko hemen arabaya atladı.

—Biraz evvel konsolosluktan çıktı, dedi Türk. Elinde büyük bir deri çanta var.

iranlı'nın siyah Audi'si doğuya doğru yoluna devam etti. Yağmur hızlanmıştı. Bu da araba sürmeyi zorlaştırıyordu. Saatte en fazla on km. hızla ilerleyebiliyorlardı.

—Yemek için eve dönüyor, dedi Malko.

Ama Iradj Khosrodar evine gitmiyordu. Dümdüz devam edip kenarlarında eski tip evler bulunan bir sokağa daldı. Sağda briketten yapılmış bir kule gözüktü. Hem bir fabrika bacasını hem de bir saat kulesini andırıyordu. Elko ayağını gazdan çekti. Malko bir levha üzerindeki sokak ismini okumaya çalıştı. "Ulica Regalnishka" yazıyordu.

Uzaktan Audi'nin siyah, kırmızı ve yeşil renklerde bir bayrağın sallandığı beyaz bir binanın önünde durduğunu gördü.

—Fakat bu FKÖ bürosu! dedi Malko ilgilenerek.

Elko biraz ötede el frenini çekerek arabayı durdurdu. Malko arabadan inerek acele adımlarla Regalnishka Sokağı'na girdi, iranlı koşarak FKO binasına daldı. Malko bir süre sonra onun bulunduğu yere vardı. Bir Arap ve bir Yugoslav polisi girişe sığınmışlardı ve ona bakmadılar bile. FKÖ Belgrad'da kendi evinde gibiydi ve hiçbir suikastten korkmuyordu.

Acaba Filistin örgütünün Erivanyan olayıyla bir ilgisi var mıydı?

Malko yoluna devam etti.

Sokağın sonuna gelince FKÖ binasının

önünden bir kez daha geçmemek için köşeyi dönecekti ki, bir araba sesi duydu. Bu FKÖ bürosu önünde stop eden bir Zagtava'ydı. Genç bir adam arabadan çıkıp koşarak binaya girdi. Araba park edilmemişti. Malko bir kulübenin bahçe duvarına sığınarak binayı gözlemeye başladı, iki ya da üç dakika geçmişti. Yağmurun iliklerine kadar işlediğini hissediyordu. Ayakları buz kesmişti.

Genç adam FKÖ binasından çıktı ve o bindikten sonra Zagtava hareket etti. Araba Malko'nun önünden geçti. Malko şoförün çökük yüzlü, kısa bııklı biri olduğunu farkettti. Yağmur, genç adamı daha iyi görmesini engelliyordu. Yine de, iki adam da Krizantem in verdiği tarife uyuyordu.

Araba sola döndü ve yirmi metre gittikten sonra durdu, içinden kimse çıkmadı. Malko dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Köşeye kıştırılmıştı. Zaman kazanmak için demir bahçe kapısını itip kulübeye doğru ilerledi.

Tam gelmişti ki bir motor sesi duydu. Siyah Audi. Zagtava'nın bulunduğu sokağa girmek üzereydi.

Malko şaşırarak tekrar geri döndü. Tam zamanında iki arabanın bagajlarını açarak daracık sokakta yanyana durduklarını gördü. FKÖ binasından çıkan genç adamın Zagtava'nın bagajına deri bir çanta yerleştirdiğini farkettti. Sonra adam bagajı kapatıp dümdüz yoluna devam etti. Operasyon bir dakika bile sürmemişti ve bu sakin sokakta, onları Malko'dan başka gören olmamıştı. Zagtava'nın ardından Audi de sağa Revolucije Bulvarı'na döndü.

Bu kez Iradj Khosroder gerçekten yemeğe gidiyordu.

Malko Mercedes'e koştu, direksiyona geçti, Elko Krizantem'e olanları anlattı.

Zaztava'yı çevredeki sokaklarda aradılar. Tanık olduğu sahnenin anlamı neydi? antada "büyük bir olasılıkla silah vardı.

Merak ettiği konu bunları kime karşı kullanacaklarıydı.

Milena'nın bahsettiği motosikletli iki kişiye ne olmuştu?

Dalgın bir halde ilerlerken Malko Terazije'ye vardı. Artık Agop Agopyan'ın katilleriyle karşılaşmış olduğuna iyice inanıyordu, iki Amerikalı'yı öldüren de onlardı. Tedbirli davrandıkları için ihtiyaçları olan silahları son ana kadar almamaya dikkat etmişlerdi. Mantıklı bir sonuç çıkarılacak olursa, şu anda bir suikaste hazırlanıyorlardı.

—Milena'ya gidiyoruz dedi Malko.

Eğer düşündükleri doğruysa, katillerin yalnızca iki hedefleri olabilirdi: Milena Bratic veya Aram Erivanyan.

Malko 33 numaranın karşısında bir yer buldu ve Elko'yu arabada bırakarak üçüncü kata tırmandı. Zili çaldı, fakat kimse cevap vermedi. Milena ıkmıştı. Tekrar aşağı indi, çevrede şüphe çekebilecek hiçbir şey yoktu. Mercedes'e bindikten sonra yol boyunca ilerledi. Fakat ortada hiçbir şey görünmüyordu. Tam bir " U " dönüşü yapacaktı ki Skadarlija'nın merdivenlerini inen iki adamı farketti. içlerinden birinin elinde deri bir çanta vardı. Bu biraz evvel bir arabadan çekine aktarılan antaydı.

Geriye dönerek vakti olmadığı için yan sokaklardan birine girerek, Elko'yu arabada bırakıp dışarı fırladı.

Bir süre sonra iki adam önünde belirdiler. Sakin sakin Strahinjica Bana Sokağı'nı tırmanıyorlardı. Malko saklandığı yerden çıktı. Adamların önünde 33 numaraya varmak için sadece dört blok kalmıştı. Elko Krizantem de ona yetişmişti.

—Onu temizleyeceklermiş gibi bir halleri var, dedi Türk.

Malko cevap vermedi: Mahallenin bir taraflarında gezinen Milena Bratic'i düşünüyordu. Adamlar onu ele geçirmekte zorluk çekmeyeceklerdi.

IX. BÖLÜM

Malko genç kadını koşu giysileriyle, "biraz koşacağım" derken, görür gibi oldu. Şimdi kadın ölüm tehlikesi içindeydi. Görüntü birden kayboldu. Eğer ona bir şey olursa Aram Erivanyan'a nasıl ulaşırlardı?

Sokak tek yönlüydü. Arabayla gitmelerine olanak yoktu. Krizantem'e döndü:

—Elkp sen geri dön,ben onları yayan takip edeceğim. 33 numaranın önünde buluşuruz.

Elko Mercedes'e koştu ve Cara Dusana yoluna yöneldi. Bu arada Malko da iki katili izlemeye koyuldu. Teröristlerin metodları hakkında bildiklerinde yanılmıyorsa, genç kadını evinde öldürmek yerine sokakta öldürmeyi tercih edeceklerdi. O yüzden Milena'yı onlardan önce bulması şarttı. Adımlarını sıklaştırdı, iki adam aradaki mesafeyi iyice açmıştı.

*

**

Cara Dusana yolu kalabalıktı ve Elko Krizantem iki kez kırmızı ışığa yakalandı. Elinden bir şey gelmiyordu, sıkıntıdan patlayacak gibiydi. Elini kemerine sokup emektar telini çıkardı ve koltuğun altına koydu.

Sonunda Strahinjica Bana Sokağı'nı dik kesen 7 Julia Sokağı'na dönebildi. Bu da dar, tek yönlü bir yoldu. Derken önüne çıkan yüklü

bir kamyon, bardağı taşıran son damla oldu. Krizantem boş yere kornaya bastı.

işe yaramadığını görünce, kamyon şoförüne doğru yöneldi. Buz gibi bir gülümsemeyle, aracını çekip çekmeyeceğini sordu. Elleriyle de ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu.

Kalın kafalı Yugoslav bir şeyler homurdanıp onu bir omuz darbesiyle itti. Elko bir melek sabırla hareketlerle ne demek istediğini bir kez daha anlatmaya çalıştı. Fakat iyi niyeti beklediği karşılığı göremedi. Adam bu kez çok sert bir darbeye vurunca, Elko kenarda duran bir arabanın üzerine düştü.

Krizantem artık kontrolünü iyice kaybetmişti. Göz açıp kapayınca kadar kızgınlıkla elindeki kutuları bir yana fırlatan kamyoncunun boğazına atıldı.

—Koca aptal! dedi Sırpça.

Kamyon şoförü tam Molko'yu saf dışı etmek üzereydi ki, çelik bir el boynunu sıkıyormuş gibi hissetti.

Bu durum uzun sürmedi. Kamyoncunun nefesi kesilince yere düştü. Elko hızını alamayarak adama bir de yumruk indirdikten sonra kamyonu atladi ve direksiyona geçti. Anahtarlar üzerinde olduğundan aracı kaldırmakta güçlük çekmedi. Sonra Mercedes'e geçti. Etrafta birkaç adam yaptıklarını saygıyla izliyorlardı. Böyle bir güce ve bu kadar yeni bir Mercedes'e sahip olan bir insan, ancak kaliteli bir adam olabilirdi.

Elko endişeden deliye dönmüş bir halde, hızla Strahinjica Bana'ya döndü ve 33 numaranın hemen hemen önüne park etti.

Hemen çakısını koyduğu yerden çıkardı ve

arabadan inerek etrafına bakındı. Malko ortalarda görünmüyordu. Katiller de yoktu.

*

Krizantem 33 numaranın koridoruna daldı ve yıldırım hızıyla merdivenleri tırmandı. Başparmağı belki birkaç dakika boyunca Milena'nın zilini çaldı. Tam aşağı inmek üzereyken bir gölge farkettil. Hemen elini kemerindeki tele götürdü.

—Elko benim!

Türk içinde dalga dalga bir rahatlığın yayıldığını hissettil.

—Neredeydiniz?

—Kapeta Sokağı'nın köşesindeki telefon kulübesinde. Seni gelirken gördüm.

Sokak kapısı kapanmıştı ve iki adam hemen hemen karanlık bir yerde konuşuyorlardı.

—Şimdi üç kişiler, dedi Malko, ve sanırım onları ortadan kaldırmak istiyorlar. Gördüğümüz iki adam bir üçüncüsüyle buluştu. Yaşlı olanı onunla kaldı. Genç ise telefon etmeye gitti. Onu izledim, fakat kimseyle konuşmadı.

—Belki evde olup olmadığını kontrol ediyordur...

—Mutlaka. O köşede kaldı. Ellerinde telsizler var. Böylece sokağı tamamen göz hapsinde tutabiliyorlar.

—Ya kadın nerede? diye sordu Elko.

—Hiçbir fikrim yok, dedi Malko Arabayla mı yoksa yayan mı olduğunu bile bilmiyorum. Sen dışarı çıkıp sağa doğru biraz yürü. Eğer gelirse, onu Uyarırsın. Ben seni gözden kaçırmamaya çalışacağım. Ben de aksi tarafa doğru gideceğim. Biraz burada bekle, önce ben

çıkacağım.

★

★★

Malko tekrar sokağa çıktı. Göz ucuyla iki adamın yerlerinden kıpırdamadığını farketti. Sonra biraz aklını çalıştırmaya uğraştı. Sağda hiç dükkan yoktu. Dükkanların hepsi ya sağda sıralanıyordu ya da Kapeta Sokağı'nda bulunuyordu. Milena eğer yayansa bu taraftan gelebilirdi.

Tam bir süpermarketin önünden geçerken Milena Bratic'in elinde bir çiçek buketi ve ekmeklerle karşıdan geldiğini gördü.

Hemen adamlardan genç olanına bakındı. Önce göremedi... Milena ona doğru gelmeye devam ediyordu. Birden adamlardan birinin eli cebinde süpermarketin köşesinde durduğunu farketti. Başı yana eğikti. Adamın cebinde küçük bir mikrofona konuştuğunu görmek için çok yaklaşmak gerekiyordu. Malko bir dakika bile tereddüt etmedi.

Rakiplerinin silahlarından ve niyetlerinden haberdar değildi. Polanya yapımı bir SZ ile insan birkaç saniye içinde öldürülebilirdi.

Tam o sırada Milena Malko'yu farketti.

Deri bir mont giymiş genç adam, kadının sadece yirmi metre kadar gerisindeydi. Malko parmağının cebinde taşıdığı tabancanın tetiğinde olduğuna emindi. Katili görüş alanından çıkarmadan, Milena'nın yanına yaklaştı. Ve onun adamla kendisi arasında bulunmasına dikkat etti.

Gerilim dolu saniyeler sanki geçmek bilmiyordu. Genç adam Milena'yı en ufak bir düşmanlık ifadesi taşımadan takibe devam

ediyordu.

Malko genç kadının yanına ulaştı. Onu öpmek ister gibi kollarına aldı. Fakat ardından topuklarının üzerinde, döndürdü ve sırtını duvara dayayarak vücudunu korumaya çalıştı. Tam o anda arkasına dönüp genç adamla yüz yüze geldi. Onu bir saniye için bile gözden kaçırmamıştı. Bakışları karşılaştı.

Öteki sanki görünmez bir ipe bağlanmış gibi bir an duraksadı. Malko onun ifadesiz soğuk bakışlarını, gür bıyıklarını, küt' burnunu farkedecek kadar vakit bulmuştu. Sonra genç adam geri dönüp uzaklaştı. Hâlâ Malko'nun arkasında duran Milena şaşkınlıkla sordu:

—Kim...www.cizgiliforum.com

—Seni takip ediyordu, dedi Malko. Daha başkaları da var. Tam evinin karşısında.

Genç adam Kapeta Sokağı'na girmek üzereydi. Malko bir yük kamyonunun geldiğini gördü. Aracın önünde sadece sürücüsü vardı. Malko'nun bakışları Milena'nın dehşet dolu gözleriyle karşılaştı. Onu kollarına alıp gülümsemi.

—Korkma, gittiler artık.

Üçüncü adam da yürüyerek uzaklaşmış olmalıydı.

—Aman Allahm! dedi genç kadın.

Malko yavaşça onun kolundan tutarak, apartmanına doğru götürdü. Elko Krizantem onları görmüş ve yanlarına gelmişti.

—ikisi kaçtı, dedi Malko. Üçüncüsünü gördün mü? Hani şu pardösülü, yaşlı adamı.

Elko'nun yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

—Hayır.

—Karşıdaki yolu takip etmiş olmalı. Senin

görmüş olman gerekirdi.

—Olanaksız, dedi Krizantem. Kimse geçmedi...

Malko şaşkınlıkla boş sokağı kontrol etti. Üçüncü adam ya yük arabasına daha önce binmişti, ya da binalardan birine girmiş, daha sonra kaçmayı deneyecekti. Milena onu kapıya doğru çekti.

—Gidelim, dedi yalvaran bir sesle, daha fazla dayanamayacağım...

Malko'nun içine birden korkunç bir şüphe düştü. Ya katil 33 numaranın girişindeyse ve Milena'nın içeri girmesini bekliyorsa? Genç kadını kendisine doğru çekti.

—Bekle Milena, belki de senin apartmanın-
dadır.

Siyah gözler tekrar büyüdü. Artık tükenmiş bir hali vardı. Zayıf bir sesle mırıldandı:

—Hayır , dedi bu mümkün değil...

Malko 33 numaranın kapısına baktı, içen girmek bir çingiraklı yılan yuvasına dalmaktan farksız olurdu. Katil büyük bir olasılıkla Malko'yu daha önce farketmişti.

—Binanın başka girişi var mı? diye sordu Malko.

—Hayır.

içeri girmeyi becerebilse bile .bu onların amaçlarına yardımcı olmak demektir.

Elini cebine sokup küçük tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, Milena'ya gülümsedi.

—Elko, dedi, sen onu koru.

Milena bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Malko öne atılıp kapıyı itti. Otomatik açık olmadığından giriş karanlıktı. Bir an bütün

vücudu gerildi. Şimdi bir bakıma eşit sayılırlardı. Tabii bunu söylerken ötekinin silahının daha güçlü olabileceğini hesaba katmıyordu. O anda dikkat çekmek pek de akıllıca olmazdı.

Malko yerinden biraz kıpırdayıp- el yordamıyla otomatiğin düğmesini aradı. Bulduğunda parmağını üzerine koydu, fakat basmadı, önünde merdivenlerin bulunduğu kısım ve koridor tamamen karanlıktı. Yavaşça tabancasını cebinden çıkarttı. Bir süre beynini her türlü düşünceden arındırıp ciğerlerindeki havayı boşalttıktan sonra otomatiğe bastı.

Zayıf ışık, Malko'ya birden olduğundan daha parlak geldi.

Görünürde kimse yoktu. Koridor boştu. Bir an merdivenler aklına geldi ve bakışlarını oraya doğru kaydırды. Neyse ki orada da kimse yoktu.

Birden Malko'nun altı yedi metreönünden bir gölge fırladı. Fakat bu gölgenin elinde susturucu takılmış bir tabanca vardı.

O an aklına atış hocasının öğüdü geldi. "Bütün tabancaların atıcıları ne kadar usta olursa olsun ateş edildiğinde hafifçe sağ tarafa çekerler. Eğer bir gün bir silahla karşılaşsanız, kendinizi sağa atmaya bakın!"

Sağ kolunu gererek, sol elindeki tabancanın tetiğine bastı ve hemen sağ tarafa atladı. Eğer otomatiğin düğmesi soldaki duvarda olmasaydı yeteri kadar kaçacak yer bulamayacaktı. Bazen insanın hayatı nelere bağlı oluyordu. Karşısındaki adam da ateş etti. Tabancadan boşuk bir ses çıktı. Yine de Malko'ya gök gürültüsü gibi gelmişti. Âdam yerinden kalkamadı.

Malko yaklaştığında adamın yüzünde kan

olduğunu gördü, hatları gerilmişti. Katilin susturuculu tabancası hâlâ elindeydi. Bir an kımıldar gibi oldu, sonra bacağına uzattı ve bir daha da hareket etmedi. Malko silahını cebine koydu ve robotlaşmış gibi sokağa çıktı. Elko hemen ona doğru koştu.

—Gitti mi?

Malko şaşkınlıkla ona baktı, sonra Elko'nun silah seslerini duymadığını anladı. Halbuki o sesler ona ne kadar korkunç gelmişti. Etrafına bakındı. Birkaç metre ötede iki aşık gevezelik ediyorlardı. Onlar da bir şey duymamıştı. Mercedes'e doğru yöneldi.

—Gel dedi Milena'ya her şey yoluna girdi.

Olanları ancak arabaya girdiklerinde anlattı. Yugoslav kadın başını ellerinin arasına almıştı.

—Aman Allahım! Ya Aram? Ona ne olacak?

Malko bu fırsattan hemen yararlandı.

—Onu korumak gerekiyor, dedi, gidip onu alalım. Gördüğün gibi son derece etkiliydik. Belgrad'ı bir an önce terketmek için bu fırsattan yararlanalım. Bir daha böyle bir olanak bulamayabiliriz.

Cara Dusana yoluna ulaşmışlardı. Milena dilini dudaklarının üzerinde dolaştırırdı ve tereddütlü bir sesle konuşmaya başladı:

—Evet, belki de haklısın. Dümdüz git ve Sava Irmağı boyunca ilerleyip Gazela Köprüsü'ne gir.

Malko sevinçten çılgılık atabilirdi. Büyüyü bozmamak için cevap vermedi. Biraz ilerledikten sonra Milena hıçkırıklarla sarsıldı.

—Hayır hayır, Bu mümkün değil, diye

mırıldandı. Belki bizi takip ediyorlardır. Her tarafta adamları var...

—Sanmam dedi Malko, şu anda çok şaşkınlar. Hemen oraya gitmeliyiz l

Arabayı kullanmaya devam etti, fakat Milena bir istiridye gibi kabuğuna çekilmişti. Yaşla dolu gözlerini Malko'ya çevirdi.

—Yapamam, dedi. Bu çok büyük bir sorumluluk. Bir şey içmek istiyorum.

Malko onu kandıramayacağını hissetti. İçi öfkeyle dolu bir halde, şehir merkezine döndü. Republika Meydam'nındaki bir pizzacıda içkileri ısmarladı:

—Ljuta!

Garson isteneni getirdi. Bu seferki Slibovizden de kuvvetliydi. Bir süre sonra Milena başını kaldırdı:

—Geri gelecekler, sen de her zaman burada olmayacaksın.

Malko ona kolaylıkla aksini söyleyebilirdi, içlerinden birinin ölmesi, onları görevlerini yapmaktan alıkoyamazdı. Malko genç kadının korku dolu gözlerine baktı.

—Milena dedi, Benim Erivanyan'ı görmem şart. Sonra da onlar başka bir şey hazırlamaya fırsat bulamadan kaçmamız gerekiyor.

—Güzel dedi yorgun bir sesle. Onu daha sonra arayacağım. Şu anda berbat bir haldeyim.

—Yarın sabah gidebiliriz, diye ısrar etti Malko.

Milena Bratic ona ümitsizce bir bakış fırlattı.

—Yol Malibor'a kadar uzun. Seni gitmeden önce bulurlar.

—Şimdi ne yapacaksın?

—Eve gideceğim... Polise karşı dikkatli olmalıyım. Eğer ortadan kaybolursam, bir cinayete karıştığımı hemen anlarlar. Eğer normal hayatıma devam edersem, bu işe karışmadığıma onları ikna edebilirim. Bana inanmasalar bile hiçbir şey ispatlayamazlar.

Bu konuda haklıydı.

—Şimdilik tekrar gelmeye cesaret edemezler, zira polis binayı gözleyecektir.

—İyi, dedi Malko. Umarım kimse bizim farkımıza varmaz.

Hesabı ödedikten sonra üçü birlikte çıktılar. Buz gibi bir rüzgar yüzlerini yaladı. Milena bitkin bir halde gülümsedi:

—Ben taksikle gideceğim. Seni yarın sabah ararım.

Krizantem Mercedes'e doğru yürürken o da Malko'ya yaklaştı ve buz gibi dudaklarını onunkilere bastırdı.

—Harikaydın! diye mırıldandı.

*

**

Malko.öldürdüğü adamın yüzünü zihninden bir türlü silemiyordu. Şu anda bu her şeyden ağır basıyordu. Adam bir katil bile olsa bu, onun bir insan öldürdüğü gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Onu böyle bir sorumlulukla karşı karşıya bırakan bu meslekten nefret ediyordu. Hiçbir zaman canı ruhlu biri olamamıştı. Tabancanın ağırlığı onu her zamankinden fazla rahatsız ediyordu.

Yanında oturan Elko Krizantem, patronunu tanıdığından, sessiz durmasını saygıyla karşılıyordu. Malko 190'ı Intercontinental'in parkın-

da durdurunca, Türk elini uzattı.

—Tabancayı bana verin.

—Niçin?

—Onu benim üzerinde bulmaları çok daha iyi olur. Ben tek başıma bu işin altından kalkamam ama siz kalkabilirsiniz.

—Fakat Elko, dedi Malko eğer Yugoslavlar seni bu tabancayla yakalarsa, ne duruma düşeceğini biliyor musun?

Türk kurnazca güldü.

—Ben başka zamanlarda da tehlikeli işler yaptım. Haydi verin.

Malko onun haklı olduğunu biliyordu. Yerinden kıpırdamadığı için, Elko birden elini onun paltosunun cebine sokup, tabancayı aldı ve kemerine yerleştirerek arabadan çıktı.

Lobiye girince Elko yok oldu. Malko anahtarını isteyip asansöre yöneldi. Tam asansörü çağıracağı sırada yanında bir kadın belirdi ve yukarı birlikte çıktılar. Malko onu süzerken birden içindeki avcılık güdüsünün uyandığını hissetti.

Son derece güzel bir kadındı ve sosyalist bir ülkede kolay kolay bulunabilecek cinsten değildi. Normal bir Yugoslavın bir asır çalışması sonucunda ancak edinebileceği züm-rüt küpeleri, doğulu yüzünü belirginleştiriyordu. Dikkatlice boyanmış dudakları, ruj reklamlarını anımsatıyordu. Chanel tayyörünün üzeri-ne vizon manto giymişti.

Altın bir zincir iri göğüslerinin arasından sarkıyordu. Mavi gözleri de olmasa, tam bir Arap olduğu söylenebilirdi.

Asansör üçüncü katta durdu. Malko soran gözlerle ona baktı.

Kadın önden indi ve koridora daldı. Malko da peşinden gitti. Böyle bir kadının tek başına Intercontinental'de ne işi olabilirdi? Malko odasının önüne gelince anahtarı kilide soktu. Az sonra yabancı kadın geri dönüp tam karşısında durdu.

—Siz Malko Linge misiniz? diye sordu inanılmaz derecede dişi ve aynı zamanda kendinden emin bir sesle.

—Evet, dedi Malko.

—Benim adım Tanya Vertanyan, dedi. Aram Erivanyan'ın yeğeniyim.

Malko'nun şaşkınlığı karşısında sert bir sesle devam etti:

—Görüyorum ki, Milena Bratic köpeği size benden bahsetmemiş.

X. BÖLÜM

Malko şaşkınlıkla Ermeni kadını inceledi. Gerçekten politikayla ilişkisi olabilecek birine benzemiyordu. Molotof kokteylinin nasıl yapıldığından çok Cartier'in adresini biliyor olmalıydı. Otuz kırk yaşlarındaydı. Dümdüz bir karnı vardı ve parmakları yüzük doluydu.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu.

—Sizinle konuşmam gerekiyor.

—Memnuniyetle, dedi Malko. Sanırım ilginç şeyler anlatacaksınız...

—Olabilir, dedi Tanya Vertanyan.

Oda cehennem gibi sıcaktı. Malko ona vizonunu çıkartması için yardım etti.

Farkında olmadan oldukça davetkâr bir şekilde oturarak, omuzlarını arkaya attı.

Birden Malko onun katillerin yandaşı olup olmadığını merak etti. Böyle bir olayda her şey mümkündü.

—Bana kadar nasıl ulaşabildiniz? diye sordu. Benim burada neden bulunduğum sözde gizli kalacaktı. Fakat görüyorum ki herkes biliyor.

—Aram Erivanyan söyledi, dedi. Bana güveni sonsuzdur. Telefonda her şeyi anlatmadı, ama onun ölüm tehlikesi içinde olduğunu anladım. Adınızı ve oda numaranızı da o verdi ve kurtarma işinin size verildiğini söyledi.

—Doğru.

—Kimin hesabına?

—Bunu da biliyor olmanız gerekirdi, dedi.

Genç kadın ona alaylı bir gülümsemeyle baktı.

—Biliyorum, siz de bildiğinizi sanıyorsunuz.

—Ne demek...?

Tanya Vertanyan onu bir el hareketiyle susturdu.

—Bekleyin! Biraz sabredin. Demek ki Milena Bratic köpeğiyle tanıştınız.

—Evet. Milena'yla karşılaştık.

Tanya bacak bacak üstüne atınca, Malko çorabının üzerinde açık kalan beyaz bacaklarını farketti. Birden her tehlike anında olduğu gibi, yine sevişmek isteği duydu ve bakışları anlam değiştirdi. Ama kadın bunu anlamışa benzemiyordu.

—Milena Bratic'in kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu sihirli bir sesle.

—Bir zamanlar Aram Erivanyan'la yaşamış bir gazeteci. Ona aşıkmış...

—Yok canım! diye patladı Tanya. Size onun hakkında gerçeği açıklayacağını. O bu işin başından beri KGB hesabına çalışıyor. Onu Aram'ın yanına yollayanlar, Aram'ı kontrol altında tutmak isteyen Ruslardı. Bizim aptal da kadına aşık oldu.

—Niçin Ruslar için çalışsın?

—Tito ve koministlere karşı şiddetle çarpışmış olan bir aileden geliyor. İçlerinden çoğu öldürülmüş. Milena o zaman çok genç olduğu için kurtulmuş. Yurt dışına çıktığında sadece on beş yaşındaymış ve bir daha Yugoslavya'ya dönmesine izin verilmemiş.

—Bu pek önemli gibi görünmüyor, dedi

Malko. Binlerce Yugoslav ülkeyi terketmek için fırsat kollar. Belgrad'da yaşamak o kadar kolay değil.

Tanya Vertanyan yine alayla güldü.

—Sizin için, belki! Milena içinse durum daha değişik. Buradan ayrılmak istemeyen annesine çok bağlıydı. Ve bütün hayatı Belgrad'da geçmişti. Sonunda KGB, kendileri için çalışması karşılığında sıkıntılarını sona erdirdi. Milena da kabul etti.

—Onlara bilgi mi veriyor?

—Tam olarak değil, "ispiyonculuk" yapıyor desek daha doğru olur. Sovyetler'in onun gibi çok sayıda muhbiri var. Çoğu da önemli bir fırsat çıkana kadar pek işe yaramıyor. Milena'nın görevi de Aram Erivanyan Belgrad'a Asala: için silah anlaşmaları yapmaya geldiğinde başladı.

—Onu tanıyor muydu?

—Hayır, fakat her şey ayarlandı. Belgrad'ın en güzel kadınlarından biriydi. Çok seksi ve çok hoştu. Üstelik pek çok yabancı dil biliyordu. Aram büyülenmiş gibiydi. Birlikte bir macera yaşadılar.

—Emir verildiği için mi?

Kadın tereddüt geçirdi.

—Hayır, sanmıyorum. Aram çekici bir erkekti. Milena'nın kendisiyle birlikte Beyrut'a gelmesini istedi. Tabii ki KGB'den de büyük bir aşk yaşamasını istediler. Aram Erivanyan'ın, Asala'nın en önemli adamlarından biri olduğunu unutmayın.

Malko şaşkın bir halde onu dinliyordu. Bütün bu anlatılanlar oldukça mantıklı görünüyordu. Fakat Milena Bratic'in KGB ajanı

olduğu CIA'nın gözünden nasıl kaçmıştı.

—Sonra ne oldu? diye sordu.

—Beyrut'ta iki yıl birlikte yaşadılar. Aram hâlâ onun için deli oluyordu. Milena Bratic de onunla kalmak için pek çok tehlikeye göğüs gerdi. Ayrıca Asala'nın kendi içinde de birtakım karışıklıklar vardı. Aram Erivanyan dikkatini Türklere karşı olan eylemlerde toplamak istiyordu. Agop Agopyan ve diğerleri İranlılar ve Suriyeliler için de çalışmaya hazırdılar. Tabii bütün bunları Sovyetler ayarlıyordu. Sonra KGB ondan kurtulma emri verdi...

—Yine de bunu yapan Milena...

Tanya Vertanyan onu duymamış gibi davrandı.

—Sovyetler için Aram Erivanyan'ı saf dışı bırakmak zordu. Aram da oldukça dikkatliydi ve koruyucu adamları çoktu. O zaman Milena'yı düşündüler. Kadının iyi bir kılıfı vardı. Senelerdir onu Sovyet aleyhtarı yazılar yazması için cesaretlendirmişlerdi. Böylece şüphe çekmesi için hiçbir neden bırakmamışlardı.

Tanya cebinden bir paket Kent ve bir çakmak çıkardı. Malko sigarasını yakmak için çakmağı onun elinden kaptı. Ağırlığına bakılacak olursa, saf altından yapılmış olmalıydı...

Tekrar bacak bacak üstüne atıp, bakışlarını Malko'nun altın rengi gözlerine dikti. Malko hâlâ şüpheliydi:

—Ya Erivanyan'a aşık olan Milena, onu öldürmeyi kabul etti mi?

Tanya Vertanyan cevap vermeden önce sigarasından derin bir nefes çekti.

—Hayır, dedi, bu kolay olmadı. Önce reddetti. Fakat Sovyetler kurnazdılar. Annesi yönünden ellerinde oldukça kuvvetli bir koz vardı. Milena'nın yine direndiğini görünce de asıl kozlarını oynadılar ve onun KGB ajanı olduğunu Asala'ya söylemekle tehdit ettiler. Sonunda Milena hayır diyemedi.

—Ben hep Aram Erivanyan'ın bir kazada sakatlandığını duymuştum...

—Hayır Erivanyan bir suikast hazırlıyordu. Kullandığı patlayıcılar çok hassastı. İlk patlamanın gerçekleşmesi için miktarlarla oynamak yeterliydi.

—Demek böyle oldu...

Tanya Vertanyan devam etti:

—Evet, fakat Aram'ın şansı vardı ki ölmedi. Beyrut'a ailesinin yanına sığındı.

—Ya Milena?

Ermeni kadın, iğrenir gibi ağzını büzüştürdü.

—Ruslar onun Erivanyan'ı terketmesini istediler. Artık Aram'la ilgilenmiyorlardı. O da son derece içine kapanık bir hal almıştı. Utanıyordu aptal! Milena Belgrad'a döndü, bir daha da ayrılmadı. Fakat Aram ona hâlâ aşıktı. Haberleşmeyi sürdürdüler. Sonra o köpek annesini kaybetti. Tanrı cezasını verdi.

Malko, Milena Bratic'in 1981'den sonraki dönüşünü düşündü. Bu tam Aram'ın kaza yaptığı zamana rastlıyordu. Tanya belki de gerçeğin sadece bir kısmını biliyordu. Milena Bratic aşık olduğu adamı öldürmeye kalkıştığı için çok acı çekmiş olmalıydı. Casusluk hayatında, bazen her iki tarafta da kurban olabilirdi.

—Bütün bunları nereden öğrendiniz? diye sordu.

—Alman Haberalma Örgütünde bir aşığım var. Kaza dosyasını ele geçirmiş. Ona göre olanlar Erivanyan'ın hatasından başka bir şey değil.

—Yine de bunlar Milena'yı suçlamak için yeterli sayılmaz.

—Elbette. Fakat buradaki bazı kişilerden onun bir süreden beri KGB'yle çalışmakla suçlandığını öğrendim. Patlayıcıları getiren oymuş.

—Belki haklısınız, diye kabul etti Malko. O halde onu Beyrut'tan çıkartarak hatasını telafi etmek istedi.

—Aptal, dedi Tanya Vertanyan. Siz yanlış bilgi edinmişsiniz. Beyrut'ta kimse Aram'a dokunamazdı. O sırada büyük bir ailenin koruması altındaydı. Agop Agopyan'ın adamları bile, onların koruması altındaki birini öldürmeye cesaret edemezdi. Yoksa sonu gelmeyecek bir kan davasını başlatmış olurlardı.

—O halde niçin Beyrut'u terketmek istedi?

—Orada pasif bir hayatı vardı. Sovyetler, Milena aracılığıyla, onun Beyrut'u terketmek ve bildiklerini anlatmak istediğini öğrenince, Aram'ı Yugoslavya'ya davet ettirdiler. Amerika'ya buradan gitmesini Milena ayarlıyacaktı sözde.

—Niçin böyle davrandılar?

—Sonunda onu ortadan kaldırmak için.

—Ya o? O niçin kabul etti?

—Milena'yı tekrar görebilmek için.

Malko başını salladı. Hâlâ açıklığa kavuş-

mamış bir nokta vardı.

—Aşağı yukarı bir saat önce Milena Bratic'e saldırmak istediler. Görünüşe göre Agopyan'ın adamlarıydı. Niçin KGB için çalışan bu adamlar, kadın ajanlarından birini ortadan kaldırmak istesinler? Bu pek mantıklı gelmiyor bana.

Tanya Vertanyan bıkkınlıkla iç geçirdi.

—Ya çok safsınız, ya da o kadın sizi de zehirlenmiş... Ruslar tedbirli adamlardır. Aynı sorun için hep aynı çareyi denerler. Milena'nın görevi sadece Erivanyan'ı Belgrad'a getirmektir. Belki neler olacağını o bile bilmiyordu. Yine de KGB'yi tanıyan biri olarak ne düşündüklerini tahmin etmeli ve Erivanyan'ı onların ellerine bırakmamalıydı. Milena ölse bile bir şey farketmez. KGB'nin önemli bir görev için harcadığı ilk casus olmazdı.

Malko şaşkınlıkla dinliyordu. Casusluk dünyasından çok insan tanıyordu. Özellikle Rusları iyi bilirdi. Bu yüzden de Tanya'nın anlattıklarının mantıklı olduğunu kabul edebiliyordu. Fakat her şeye rağmen bunun da bir komplo olma olasılığı vardı...

Bir an sessizlik oldu. Tanya Vertanyan sigarasından derin bir nefes çekti. Malko düşünüyordu. Eğer Tanya'nın söyledikleri doğruysa, Milena Bratic'in ondan, neden ısrarla Aram Erivanyan'ı kurtarmasını istediği anlaşılıyordu. Kadının iki ayrı sebebi vardı. Hem Ruslar'ın planlarından haberdardı, hem de hâlâ o adamı seviyordu.

—Erivanyan hiçbir şeyden şüphelenmedi mi? diye sordu.

—Onu hep sevdi, dedi kadın kınayan bir

sesle.

Her şey yavaş yavaş aydınlığa çıkıyordu.

—Sovyetler gerçekten Erivanyan'ı ortadan kaldırmak istiyorsa, bunu gerçekleştirmek için hem zamanları, hem de fırsatları oldu. Burada evlerinde sayılırlar. Niçin hiç teşebbüse geçmediler?

—Bu işi onların yerine Agopyan'ın adamlarının yapmasını istediler. Eğer onlar beceremezlerse, kendileri deneyecekler. Benim bilmediğim bir planları vardır mutlaka. Siz ve ben hariç herkesi kontrol altında tutuyorlar.

Malko ona şaşkınlıkla baktı.

—Tanya, dedi, siz sadece Aram Erivanyan'ın yeğeni değilsiniz. Çok fazla şey biliyorsunuz. Gerçekte kimsiniz?

—Adalet Komandoları'nın en önemli üyelerinden biriyim. 1915'te Türkler tarafından katledilen bir buçuk milyondan fazla Ermeni'nin öcünü almak istiyoruz. Aynı zamanda Ermeni topraklarının bir kısmına el koyan Sovyetler Birliği'ne de karşıyız.

Malko böyle bir gruptan bahsedildiğini daha önce de duymuştu.

—Bu nedenle Aram Erivanyan'ın canlı ve dost ellerde kalmasını istiyoruz...

—Amerikalılar'ı düşman olarak mı kabul ediyorsunuz?

Kadının yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

—Pek çok şeyin farkında değilsiniz. Böyle bir işte, Bay Linge, arkadaşlarınız bile size yalan söylerler. Aram Erivanyan Birleşik Devletler'e gitmiyor.

—Ya nereye gidiyor?

—İsrail'e. Amerikalılar kendileri için çalışmıyorlar. CIA, Mossad'la bir anlaşma yaptı. Ebu Nidal'in postunu isteyen aslında onlar. Yalnız bu konu çok gizli tutuluyor. Zira Aram Erivanyan asla İsrailliler'le işbirliği yapmayı kabul etmez.

Malko'nun başı kazan gibi olmuştu. Bu ölüm dansında bir Mossad eksikti.

—Herhalde pasaport hikâyesi de uydurma değil.

—Tabii ki hayır. Bir şeyi gözden kaçırıyor-sunuz. Aram Erivanyan kör bir adam. Nerede bulunduğunu bilemez. CIA'nın planı onu bir kez Yugoslavya'dan çıkardıktan sonra muhafızlarını atlatıp Tel Aviv'e giden bir uçağa yerleştirmektir.

—Ya İsrailliler'le konuşmayı reddederse?

—İsrailliler'le konuştuğunu bilemez. Birleşik Devletler'de olduğunu sanacak. Olup biteni anladığında da iş işten geçmiş olacak.

Çok şeytanca bir plandı.

Malko beynini olanca gücüyle çalıştırıp, bu inanılmaz hikayenin bütün ayrıntılarını aklında tutmaya çalışıyordu. Tanya Vertanyan ona anlattıklarından emin görünüyordu.

—Bunu ona niçin anlatmadınız?

—Niçin mi? Ona yüz kere Milena'nın ihanet ettiğini kendine dikkat etmesini söyledim. Sadece gülümsedi ve beni dinlemek istemedi.

—Benden ne bekliyorsunuz?

Tanya Vertanyan bir sigara yaktı.

—Çok basit. Aram'ı Avusturya sınırına kadar götüreceksiniz. Yalnız Viyana'da Amerikalı arkadaşlarınıza teslim etmek yerine bana vereceksiniz.

—Nasıl olacak bu?

—Siz .kabul ederseniz, nasıl olacağını söyleyeceğim.

—Benden birlikte çalıştığım insanlara ihanet etmemi istiyorsunuz, dedi Malko.

—Onlar da size ihanet ediyorlar! dedi genç kadın kuru bir sesle. Benim teklifimi kabul ederseniz, pişman olmazsınız.

Çantasını açıp içinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Malko kağıdı açtığında şok geçirdi. Bu iki milyon Alman Markı tutarında bir çekti. Çekin sahibinin isim yeri boştu.

—Ya reddedersem?

Malko çeki katlamış, elinde oynuyordu.

—Viyana'ya asla canlı varamazsınız.

Duyulan tek ses, rüzgarın cama çarparken çıkardığı sestti. Malko içinde bulunduğu durumdan hiç hoşlanmamıştı. İhanet kelimesinden bile nefret ederdi. Üstelik casusluk dünyasını; iki taraflı çalışanların hiçbir zaman karlı olmadıklarını bilecek kadar, iyi tanırıdı. Böyle şeyler hep güzel başlar, fakat kötü biterdi.

Öne eğilip, çeki aralık duran çantasının içine bıraktı.

—Bana ihanet etmem için daha önce de para teklif ettiler, fakat ben hiçbir zaman kabul etmedim. Bana teklif ettiğiniz şerefsizce bir iş olmasa bile sizinkine de hayır demek zorundayım. Doğru şatom bana bir servete mal oluyor, ama prensiplerim hainlik etmem için verilen paradan çok daha değerli.

Birkaç saniye bakiştılar, sonra genç kadın gözlerini indirdi.

—Son sözünüz bu mu?

—Evet.

Tanyâ kalktığıında Malko onun gitmeye hazırlandığını sandı. Fakat genç kadın düşünceli bir tavırla onun karşısında dikildi ve başını salladı.

—Çok aptalca, olayların böyle gelişeceğini hiç düşünmemiştim.

Malko ona yaklaşp ellerini kadının kalçalarını üzerine koydu.

—Umarım beni öldürmezsiniz, dedi buruk bir sesle.

Bakışları karşılaştı. Sonra Tanya görünmez bir kuvvetle aşağı çekiliyormuş gibi gözlerini indirdi. Malko ellerini yünlü kumaşın üzerinde gezdirmeye başladı. Tanya karşı gelemiyordu. Oysa Malko'nun davranışları, yabancı bir erkekten beklenecek cinsten değildi. Bir süre hereketsizce, nefes nefese kaldılar. Tanya'nın solukları hızlanmıştı. Az sonra genç kadının eteği yere düştü.

Bakışları bir kez daha karşılaştı.

—Tanya, dedi Malko, bu benim fikrimi değiştiremez.

Mavi gözlerde kızgın bir ışık yanıp söndü.

—Kadınları tanı mıyorsunuz! dedi Bu odaya girdiğimden beri beni gözlerinizle yediniz. Haydi bakalım istediğinizi yapın şimdi.

Malko daha fazla ısrar etmedi.

*

**

Tanya'yı asansörde gördüğünde karşılaşmalarının böyle biteceğini tahmin etmemişti. Makyajı bozulmuştu, fakat hâlâ çok güzeldi. Yavaşça Malko'nun üzerine eğildi.

—Nankörlük etme... Bana öyle bakıp, tahrik

eden sen oldun. Gözlerin eritilmiş altın gibi duruyordu. Sanki bakışların içime akıyordu. Şu sıralarda kimseye aşık değilim. O yüzden başıma buyruk yaşıyorum.

—Ne yapacaksın? diye sordu Malko.

—Bu biraz da sana bağlı...

—Dinle, dedi. Her ne olursa olsun, dostlarıma ihanet edemem. Sana iki şey için söz vermek istiyorum. İlki, Erivanyan'ı sağ salım Avusturya'ya götürmek için elimden geleni yaparım. İkincisi ise onun arzusu hilafına İsraililer'e teslim etmemelerini sağlarım.

—Bunu yapabilir misin gerçekten?

—Benim görevim son derece belirgin dedi.. Bizimkilere sadık kaldığım sürece onlar da beni aldatmazlar.

Tanya dudaklarını uzatıp, son derece yumuşak bir hareketle Malko'nun göğsünü öptü.

—Teşekkürler.

Genç kadın kalkıp giyinmeye koyulduğunda Malko da onu seyretti. Birkaç dakika içinde hazırlanmıştı.

—Geldiğime pişman değilim, fakat sen teklifimi kabul etmemekle hata ediyorsun.

—Sırası gelmişken, dedi Malko, Aram Erivanyan nerede saklanıyor?

Tanya ona alaylı bir gülümsemeyle baktı:

—Bilseydim, burada olmazdım..;

—Erivanyan'ın senden yardım istediğini sanıyordum.

—Tam anlamıyla değil, diye itiraf etti Tanya. Bana nerede olduğunu söylemeden her şeyi anlattı. Şimdi Viyana'ya hareket ediyorum. Fikrini değiştirirsen işte telefon num-

ram: 75 82 19.

Kapı, Malko'yu karmaşık düşünceler içinde bırakarak kapandı.

Bu işte kendisiyle oynayan kimdi? Tanya mı? Milena mı? Yoksa Amerikalılar mı? Belki de üçünün de kendisinden gizledikleri bir şey vardı. Biraz evvel Tanya gibi harika bir kadınla sevişmenin verdiği zevk, gerçeklerin baskısı altında çabucak kayboluyordu. Bir duş alıp düşünmeye koyuldu.

Mutlaka yapılması gereken tek şey Aram Erivanyan'ı -bulmaktı. Belgrad'a geldiğinden beri karşılaştığı bütün olayları bir bir aklından geçirdi ve kendisine yardımcı olabilecek şekilde, bütün bağlantıları doğru bir şekilde, yapmaya uğraştı. Aram nerede saklanıyordu? İki saate yakın bir süre geçmesine rağmen, uyuyamamıştı. Sonra biraz dalar gibi oldu, fakat Ermeni adamın ona uyurken bile rahat vermeyeceğini hissetti.

Uyandığında, perdeden sızan ışıktan, puslu bir gün olduğunu anladı. Dışarıda buz gibi bir rüzgar esiyordu. Tanya'nın parfümü, rüya görmediğini ispatlamak istercesine odaya sinmişti.

Fakat artık düşündüğü o değildi. Bütün olayları birbirine bağladıktan sonra, Aram Erivanyan'ın nerede olduğunu keşfetmek için bir şansı olduğunu sezdi.

Artık kaybedecek tek bir dakikası bile yoktu.

XI. BÖLÜM

Malko Gazela Köprüsü'ne girdi. Sabahın o saatinde trafik pek o kadar kalabalık olmuyordu. Elko yarı uyur, yarı uyanık onu inceliyordu. Milena onu Aram'a götürmeye karar verdiğinde, Sava Irmağı boyunca uzun süre gitmesini söylemişti.

Ayrıca Henry Garwood'la olan ilk randevuları da Ciganlija Adası'ndaydı. Yani eğer Henry Garwood'un öldürölme olayı araya girmeseydi, o gece Aram Erivanyan'la karşılaşacaktı. Demek ki adam o bölgeden pek de uzakta değildi.

Malko küçük adaya giden köprüyü kolaylıkla buldu. Yarım saat kadar sonra kuzeye varmıştı. Bu bölgede döküntü lokantalardan başka bir şey yoktu. Ciganlija'da tek bir özel ev bile yoktu. Spor tesisleri de bu mevsimde kapalıydı.

Lokantaların önünde durdu. Hepsı kapalıydı. Gidip hepsini kontrol etti. Fakat hiçbir sonuç alamadı. Sonra nehir kıyısındaki evleri farketti. Yazın buraları insan kaynıyor olmalıydı, fakat o mevsimde hepsi kapalıydı. Malko bir an duraksadı.

Gezintiye çıkan birkaç kişiden başka kimse buraya gelmezdi. Aram Erivanyan için mükemmel bir saklanma yeri idi. Değerlendirilmesi gereken bir nokta daha vardı. Milena'nın

konuşmalarına bakılacak olursa Erivanyan'ın bir telefonu vardı.

Malko birden cesaretleterek, patika boyunca yürüyüp bütün evleri kontrol etti.

Bir saat kadar sonra bileklerine kadar çamura batmıştı. Sonuncu evin önünde durdu. Hepsini görmüştü. Yalnızca iki tanesinin telefonu vardı. O anda önünde bulunduğu en lükslerinden biriydi, diğeriye dörde dört boyutlarında küçük bir barakaydı ve mavi boyalıydı.

Malko dikkatle önünde durduğu evi inceledi. Perde olmadığından içerisi görünüyordu. Ev boştu. Geri dönüp mavi boyalıını inceledi. Hepsinin üzerinde siyah boyayla yazılmış* bir numara vardı: bununki BGD 236'ydı. Perdeler sımsıkı kapalı olduğundan içerisi görünmüyordu. Fazla ısrarlı davranmak istemedi. Şimdi Milena'yı köşeye sıkıştırmak ve düşündüğünü yaptırmak için yeterince şey biliyordu.

Sevinçten çılgına dönmüş bir halde, koşarak oradan uzaklaştı.

*

**

Malko dikkatle Strahinjica Bana Sokağı'nı tırmandı. Etrafta polis var mı diye çevresine bakındı. Hiçbir gariplik gözüne çarpmamıştı. Elko'yu Mercedes'te bırakıp 33 numaraya girdi. Otomatiğe basınca kalbinin sıkıştığını hissetti. Henüz 24 saat önce burada bir adam öldürmüştü... Milena zili ilk çalışında kapıyı açtı ve onu içeri aldı.

—Seni bir daha göremeyeceğimden o kadar korkmuştum ki! dedi. Polis yüzünden.

—Sorguya mı çektiler?

—Evet, fakat apartmanda oturan diğerklerinden fazla değıl. Cinayet işlendiğinde burada olmadığımı söyledim. Büyük bir olasılıkla tekrar gelirler.

—O zaman biz gitmiş olacağız, dedi Malko.

Milena gözlerini kırptırdı.

—Ne demek istiyorsun?

—Otur.

Milena gergin bir yüzle denileni yaptı. Makyajı yorgunluğunu gizlemeye yetmiyordu. Çok az uyuduğıu belliydi.

—Milena, dedi Malko bu oyuna daha fazla devam edemeyiz. Dün bir adam öldürdüm. Bir an önce Belgrad'ı terketmek zorundayım. Tabii yanımda Aram Erivanyan da olacak. Şimdi bunu başarabilecek güçteyim.

—Anlıyorum.

—Aram Erivanyan'ın nerede olduğunu biliyorum.

Genç kadının yüzündeki bütün kan çekildi, konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı.

—Blöf yapıyorsun.

—Ciganlija Adası'nda dedi Malko. BGD 236 numaralı deniz evinde.

Yugoslav kadın şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

—Sana kim söyledi?

—Ben kendim keşfettim, farkında olmadan bana gerekli ipuçlarını veren sendin.

Genç kadın isteri krizi geçirir gibi bağırma-ya başladı:

—Yalan söylüyorsun! Yalan! Sana kim söyledi?

Milena'yı sakinleştirmek güçtü.

—Artık vakit kaybetmek istemiyorum.

Aram Erivanyan'ı görmeye gideceğiz. Sen gelmezsen, ben tek başıma gideceğim.

Milena yenilmiş, sesi soluğu kesilmiş bir halde Malko'nun ona astragan mantosunu giydirmesine izin verdi ve itiraz etmeden Mercedes'e kadar onu takip etti. Malko direksiyona geçti ve Elko da arkaya oturdu.

—Merak etme, dedi. Bütün tedbirleri alacağım.

Adaya varana kadar pek çok sokağa girip çıkarak, takip edilmediklerinden emin olmak istedi.

Milena .deniz evine yaklaşıncaya kadar hiç konuşmadı.

—Bırak da yalnız gideyim, dedi yalvaran bir sesle. Onun korkmasını istemiyorum.

—Hayır,dedi Malko. Birlikte gideceğiz.

Krizantem'i Mercedes'te bırakarak dışarı çıktılar. Eve ulaşan küçük köprünün önüne gelince, Malko Milena'ya döndü:

—Şimdi seslen ona.

Evin on metre kadar uzağında duruyorlardı. Milena bir an "tereddüt etti, sonra Malko'nun kararlılığı üzerine boyun eğdi:

—Basken!

Hiçbir hareket yoktu. Duyulan tek ses tahtaların gıcirtısıydı. Evin girişi deniz tarafında olduğundan nerede oldukları görünmüyordu. Milena tekrar bağırdı ve Ermenice uzun bir cümle söyledi. Bu kez Malko esmer bir baş farketti.

Milena öne atılınca, Malko da onu takip etti. Kalbi deli gibi çarpıyordu, eli tabancasının üzerindeydi. Önüne yeşil bir perde çekilmiş bir bölüme geldiler. Milena perdeyi çekip içeri

girince, Malko karşısında kısa boylu, darmadağın saçlı, yüzü korkuyla buruşmuş, genç bir adam buldu. Elindeki silahı üzerlerine doğrultmuştu. Ermenice bir konuşmadan sonra, Milena Malko'ya döndü. Genç kadının yüzü allak bullaktı.

—Çok hasta olmalı. Bana hiçbir şey söylememişti.

Birlikte kare şeklinde tek ampulle aydınlatılmış bir odaya girdiler.

Yerdeki antika telefon da olmasaydı, kendilerini bir bahçıvan kulübesinde sanabilirlerdi. Bir adam yatağa yatırılmış, üzerine gri renkte bir palto örtülmüştü. Odada duyulan tek ses onun soluklarıydı. Gözleri siyah gözlüklerin ardında saklanmıştı.

Malko dondu kaldı. Sonunda ulaşılmaz Aram Erivanyan'ın karşısındaydı işte!

Milena aceleyle yatağın kenarına diz çöktü ve elini hastanın alnına koydu. Sonra korkudan deliye dönmüş bir halde Malko'ya:

—Ateş içinde yanıyor, dedi.

Erivanyan o anda şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu, sonra Milena ile Ermenice bir şeyler konuştular. Malko yatağa yaklaştı. Hastanın sol elini paltonun altından çıkarıp nabzına baktı. Çok hızlı atıyordu. Nefes almakta da güçlük çekiyordu. Yeni bir öksürük nöbetiyle sarsıldıktan sonra İngilizce bir şeyler söylemeye başladı:

—Buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Yine öksürmeye başladı.

—Çok acı çekiyorum, diye mırıldandı Ermeni. Göğsüme bir şey saplanıyor.

Malko büyülenmiş bir halde Ebu Nidal'in ortadan kalkmasına neden olabilecek birçok sırdan haberi olan adama bakıyordu. Yüzünde mavi lekeler vardı.

—Zatülcenp geçiriyor, dedi Milena altüst olmuş bir sesle, ölebilir.

İçeride korkunç bir soğuk vardı.

—Belgrad'ı hemen terkedeceğiz, dedi Malko.

Kör adam yavaşça başını sağa sola çevirdi.

—Lütfen dedi, birkaç saat dinlenmek istiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Malko ve Milena bir an bakıştılar. Bir bu eksikti. Genç kadın panik içindeydi. Elini iyileştirmek istercesine Ermeni'nin alnına koymuştu.

—Ona antibiyotik vermeliyiz, dedi. Sonra gideriz.

Deniz evi akıntının etkisiyle sallanıyordu. Dondurucu soğuk Malko'ya da etki etmeye başlamıştı.

—Bildiğin bir yer var mı? diye sordu.

—Evet dedi Milena. Şu anda Belgrad'da bulunmayan bir ressam arkadaşımın anahtarı bende.

—Hemen gidelim o halde, dedi.

Aram Erivanyan'ın üzerindeki paltoyu kaldırdı. Adamın sol elinde yuvarlak bir şey vardı. Malko bunun Sovyet tipi, FI model bir el bombası olduğunu anladı.

Milena onun üzerine eğilip yumuşak bir sesle kulağına bir şeyler söyledi. Bir yandan da alnını okşuyordu. Malko kör adamın dudaklarının oynadığını farkettiler. Milena'ya yavaşça bir şeyler fısıldıyordu. Sonra el bombasını cebine

bıraktı ve Milena onun elini kendi ellerinin arasına aldı. Kalkmasına yardım etmeden önce dudaklarından hafifçe öptü.

Aram Erivanyan doğrulup bastonunu aldı. Milena valizi toplayan muhafızı çağırdı. İlk çıkan Malko oldu. Duyulan tek ses Erivanyan' a rehberlik eden beyaz bastonun tahtaya çarpan sesiydi.

Birlikte 190'a bindiler. Malko direksiyonda. Elko da yanındaydı.

Putnika Bulvan'na gidin, dedi Milena Bratic.

Malko onun gösterdiği yollardan geçerek inişli çıkışlı sokakları olan kulübe dolu bir mahalleye vardı. Köste Glavinica Sokağı'nı döndükten sonra Milena onu 10 numaranın önünde durdurdu.

—İşte burası.

Bu bakımsız bir bahçenin ortasında inşa edilmiş iki katlı bir evdi. İçerisi rutubetliydi. Mobilyalar eski püsküydü. Aram Erivanyan paltosunu güçlükle çıkarmaya çalıştı. Onu gören genç muhafız hemen silahını bırakıp yardımına koştu. Malko o sırada Aram Erivanyan'ın belindeki otomatik tabancayı farkettiler.

Bir kör böyle bir silahtan nasıl yararlanabilirdi?

Mileha'nın yukarı çıkmasıyla aşağı inmesi bir oldu.

—Yukarıda temiz çarşafları olan bir yatak var, dedi.

Aram Erivanyan yeni bir öksürük nöbetinden sonra terle ıslanan alnını sildi. Sonra muhafızına bir şeyler söyledi. Ona yaslanarak

yavaş yavaş odada dolaşmaya çalıştı. Attığı her adımdan sonra bastonuyla dokunarak etrafı kontrolden geçiriyor, bulundukları yerin düzensizliğini aklında tutmaya çalışıyordu. Sonra eski bir koltuğa bıraktı kendini. Yorgunluğu her halinden belli oluyordu. Malko onun elinin titrediğini farkettili.

—Antibiyotikleri ve doktoru nerede bulacağımızı biliyor musun? diye sordu Milena'ya.

—Evet.

Malko onca şeyi aydınlığa çıkardıktan sonra, kör adamla başbaşa kalmak için neler vermezdi, fakat Milena ona göz açtırmayacağına benzerdi. Erivanyan koltukta gözlerini kapatmış uyukluyordu.

—Elko'yu burada bırakalım, diye teklif etti Malko. Ben seni şehre götürürüm. Orada sen ilaçlarla ilgilenirken ben de gidiş işimizi ayarlarım.

Saat 10'u biraz geçiyordu. Öğleye doğru Andrew Witkin'le katedralde buluşabiliirdi. Erivanyan'a gerekli ilaçları verdikten sonra da, Belgrad'ı terkedebilirlerdi.

Milena koltuğun yanına çömelmiş, onunla bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. Mendi-
liyle alnındaki teri sildikten sonra elini saçlarının arasından dolaştırıp isteksizce yerinden kalktı. Erivanyan ateşten tir tir titriyordu. Mutlaka iyileştirilmesi gerekiyordu.

Öksürüğünü bahçeye çıktıktan sonra bile duydular.

—Onu burada bırakmaya korkuyorum dedi.

—Basken ve Elko yanındayken hiçbir tehlike yok, dedi Malko. Zaten birkaç saat

sonra Belgrad'dan ayrılacağız.

Elko Krizantem tam anlamıyla huzursuzdu. Bir Türk için iki Ermeni ile başbaşa olmanın zaten sevinilecek bir yanı yoktu. Üstüne üstlük bir de onları korumakla görevlendirilmek korkunç bir şeydi.

Malko Milena'yı Terazije'de bırakıp, kendisi Intercontinenta'ya doğru devam etti. Randevu-ya gitmeden önce bir saati daha vardı.

*

**

Crkva Katedrali'nin çan kulesi tam Markovica Sokağı'nın üzerindeydi. Katedralin ismi biraz fazla abartılıydı, zira büyüklüğü bir köy kilisesininkinden fazla değildi.

Malko içeri girmeden önce sakallı iki Ortodoks papazıyla karşılaştı. Girişte dini kitaplar, resimler ve posterler vardı. Sağ taraf ise dilek köşesiydi. Bir sürü mum kendilerine ait yerde yanıp duruyordu. Genç bir kız aralarına yeni bir mum daha ekledi.

Saat on ikiyi on geçiyordu. Andrew Witkin henüz gelmemişti. Vitraylardan içeri hafif bir ışık sızıyordu. Az sonra Amerikalı kapıda belirdi. Sonra bir mum alıp yakmaya gitti. Oldukça endişeli görünüyordu. Malko onun yanına gider gitmez hemen saldırıya geçti:

—Strahinjica Bana cinayeti size mi ait?

—Evet.

Pek huzurlu denilemeyecek bir şekilde etrafına baktı. Kuşkusuz yalnızdılar, fakat Witkin takip edilmiş olabilirdi.

—Şu ana kadar soruşturmayı polis yürüttü. Ölen Beyrut'tu bir Ermeni'ydi. Yugoslavlar bunun fraksiyonlar arası bir anlaşmazlığın

sonucu olduğunu düşünüyorlar. SDB henüz işe karışmadı, fakat olaya el koymada daha fazla gecikeceklerini de sanmıyorum. Belgrad'ı en kısa zamanda terketmelisiniz. Neler oldu?

Malko iki ihtiyar kadın mumların etrafında dolanırken alçak sesle başından geçenleri anlattı. Aram Erivanyan'ı nasıl bulduğunu anlatınca Andrew Witkin şaşkınlıkla hafif bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

—Mükemmel, sonunda bu pislikten çıkacağız!

—Durun, dedi Malko Witkin'in sevincini gölgeleyerek. Yeni sorunlarımız var. Milena Bratic'in KGB ajanı olduğunu biliyor muydunuz?

—Kim söyledi bunu size?

—Tanya Vertanyan adında biri. Beni otelimde görmeye geldi.

Amerikalı Tanya ile ilgili anlattıklarını dinleyince, sinirinden ne yapacağını şaşırdı.

—Bir bu kadın eksikti. Onu iyi tanıyoruz. Bağlı olduğu terörist grubu, Birleşik Devletler' de bir olay' çıkarmıştı. FBI tarafından aranıyordu. Bizden nefret ediyorlar, o yüzden Erivanyan'ın bizimle anlaşmasını istemiyorlar.

—Peki Milena Bratic'i niçin suçladı?

—Tanya Vertanyan bizimle irtibat kuranın o olduğuna inanmış. KGB uzun zamandan beri kadının onlar için çalıştığı yaygarasını koparıyor zaten.

Birden konuşmasını kesti, içeriye küçük bir grup girmiş ve mumların etrafını çevirmişti.

—Elinde şapkası olan iriyarı adamı gördün mü? die fısıldadı Witkin. Kominist partinin komite üyelerinden. Sırlı nişanlısı çok dindar

olduğu için dini nikah istedi.

—Burada, Yugoslavya'da mı?

—Tabii gizli olarak, dedi Amerikalı. Fakat kabul edecek. Bu ülkede kiliseler pazar günleri ağzına kadar doludur ve hiçbir engellemeyle karşılaşılmaz. Komünizmle yönetiliyorlar, ama Tito pek çok şeyi kendine göre ayarlamış.

—O halde, diye tekrar öbür konuya döndü Malko, Milena Bratic'e güvenebilir miyim?

—Tabii, dedi Andrew Witkin. O olmasaydı, Erivanyan hâlâ kötü kaderini bekliyor olacaktı. İnsanın düşmanları plunca, Beyrut'ta uzun süre yaşaması olanaksızdır.

Malko, oraya kadar gelmişken bütün şüphelerden kurtulmanın en iyisi olacağını düşündü.

—Tanya Vertanyan bana Şirket'in Aram Erivanyan'ı İsrailliler'e satmak niyetinde olduğunu söyledi.

Andrew Witkin bu kez duyduğu rahatsızlığı, buruk bir tebessümün ardına gizlemekte zorluk çekti.

—Satmak mı? Biz esir tüccarı değiliz. İsrailliler'in Amerika'ya götürmeden önce Erivanyan'ı bir süre için istedikleri doğru. Böyle bir şeyi reddedemeyiz.

—Niçin?

—Niçin mi? dedi hâlâ kızgın bir sesle. Çünkü Ebu Nidal hakkında en fazla ipucuna sahip olan onlar. Elde edilecek yeni bilgileri de en iyi değerlendirecek olan onlar. Elimizden hiçbir şey gelmez. Eğer Kongre'nin kararı beklenecek olursa, o aptal da ihtiyarlıktan ölür.

—Erivanyan bunu biliyor mu?

—Hayır.

— Bana niçin söylemediniz?

— Geldiğinizde anlatılacaktı, işte şimdi öğrendiniz.

Malko son sözünü söylemeden ve öfkeden deliye dönmüş bir halde şimdilik bu meseleyi rafa kaldırmaya karar verdi.

—Sizi bir daha görmeyeceğim, dedi. Erivanyan biraz düzelir düzelmez gitmeye niyetliyim. Umarım Agopyan'ın adamları bir daha ortaya çıkmazlar.

—Dua edelim, diye iç geçirdi Witkin. Dünkü olaydan sonra biraz zamana ihtiyaçları olacaktır. Belgrad'dan uzaklaşıp tehlikeyi atlattığınızda beni arayın.

Andrew Witkin, Malko'yu mumlarla başbaşa bırakarak çıkışa yöneldi. Geriye sayma başlamıştı. Yeni bir aksilik çıkmasın diye dua etti.

*

**

Çocuklar Köste Glavinica Sokağı'nda top oynuyorlardı. Elko Krizantem onu gözlüyor olmalıydı ki, gelir gelmez kapıyı açtı. Milena oradaydı, fakat Erivanyan ve muhafızı ortada görünmüyordu.

—Neredeler? diye sorabildi az sonra.

—Yukarıda, dedi genç kadın. Durumu çok kötü. Ateşi 40 derecenin üstünde. Zatüree geçiriyormuş. Dört saatte bir alması için antibiyotik verildi. Doktorun dediğine göre ateşi düşmeden yerinden kapırdatmamız olanaksızmış. Bu da en erken yarın sabah olabilirmiş.

İşte! Terslik başlıyordu.

—Ben burada kalacağım, dedi genç kadın.

Malko içinden bir küfür savurdu. Diken üzerinde, bitmek tükenmek bilmeyen saatler başlamıştı.

—Şüpheli hiçbir şey yok mu? diye sordu.

—Hayır.

Huzursuz bir şekilde kendini koltuğa attı. Bakalım Aram Erivanyan ona daha ne kadar sorun çıkaracaktı.

*

**

Malko,-ağır ve rahatsız bir uykudan telefonun sesiyle uyandı. Milena ve Krizantem'i Erivanyan'la bırakıp uyumak için Intercontinental'e dönmüştü. Adamın ateşi akşamın sekizine doğru düşmüştü. Fakat hâlâ çok zayıftı.

—Saat beş buçuk, dedi santraldeki kız.

Malko saatine baktıktan sonra duş almaya gitti. On beş dakika sonra aşağıdaydı. Hesabı hazırlanırken Milena'yı aradı.

O da uyanmış olmalıydı ki, çalar çalmaz telefon açıldı.

—Durum nasıl? diye sordu Malko.

—Ateşi 38'e düştü, dedi Milena. Sanırım artık gidebiliriz.

—On beş dakika sonra sizi alırım.

Dışarı çıktı. Hava buz gibiydi. Sava Irmağı'nın üzeri sisliydi.

Kenara park ettiği Mercedes'e yöneldi. Budget'nin güzelim Mercedes'i hurdaya dönmüştü. Camları parçalanmış lastikleri patlatılmıştı. Motor kısmı da pek farklı değildi.

Korkunç bir durumdu bu. Gidişleri bir kez daha geciktirilmek istenmişti. Malko öfkeden deliye dönerek otele koştu. Birden boğazına bir

şeyler düğümленir gibi oldu. Acaba şu anda Milena, Erivanyan ve diğerleri ne durumdaydılar?

XII. BÖLÜM

Malko sıkıntıdan midesi sıkışarak otelden tekrar Milena'yı aradı.

—Her şey yolunda mı? diye sordu Malko.

—Evet. Niçin?

—Biri gece arabayı mahvetmiş. Hemen gidemeyiz. Başka bir tane bulmak lazım. Seninki nerede?

—Evin önünde.

—Seninle orada buluşuruz. Diğerlerine söyle de dikkatli olsunlar.

Kapıcıya olanı biteni anlattı. Birlikte Mercedes'in yanına gittiler.

—Otelin karşısında, nehir kenarındaki kulübelerde oturan çingeneler olmalı. Kırmızı ışık yandığında ön camları silmeye gelirler. Herhalde onları bir seferinde terslemiş olmalısınız. Polise haber vermeliyiz.

Malko çingene hikayesine hiç inanmamıştı. Mercedes'in böyle harap edilmesi rakiplerinin tekrar saldıracaklarını gösteriyordu.

Oteldeki tek taksiyi tutarak Milena Bratic'in adresini verdi.

Zastava ancak beş dakika sonra yola koyulabildi. Doğrusu iyi başlamışlardı. Eğer Mercedes'in yerine bir şey kiralayamazlarsa, halleri haraptı.

*

**

—Elimdekilerin en iyisi bu, dedi oto kiralayıcısı.

Malko döküntü Dizel Golf'e baktı. Üç saat içinde, Belgrad'ın bütün oto kiralayıcılarını dolaştılar. Budget Şirketi'nin şubesi olmasına rağmen, bazı yerel şirketler vardı. Onların da sahip oldukları en lüks araba Zastava 128'di. Böyle bir araçla da Avusturya'ya varmalarına olanak yoktu. Golf son şanslarıydı.

—Deneyebilir miyim? diye sordu Malko.

—Tabii, dedi Yugoslav. Bu çok sağlam çok güzel bir arabadır.

Malko direksiyona geçip yola koyuldu. 80 km'nin biraz üzerine çıktığında araba, bir yaprak gibi sarsılmaya başladı ve motordan garip gürültüler yükseldi. Frenlerine gelince, herhalde ancak kısa b'r süre dayanabilirlerdi.

—Gel dedi Milena'ya. Başka bir şey bulacağım.

Gördükleri ilk telefon kulübesinin önünde durdu ve Birleşik Devletler Konsolo'sluğu'nu aradı. Andrew Witkin çıkınca sadece tek bir şey söyledi:

—Sizi hemen görmem gerekiyor. Aynı yerde.

Katedralin önüne gelince, Milena'ya beklemesini söyledi.

—Bir sorun mu çıktı? diye sordu Amerikalı kızgın bir şekilde.

Malko ona son gelişmeleri ve Mercedes'in yerine bir şey bulmak için gösterdiği çabayı anlattı.

—Bir araba bulabilir misiniz? Hem de çok çabuk.

Amerikalı kendinden emin görünüyordu.

—Elbette. Burada parayla elde edilemeyecek şey yoktur. Casusum Bogdan Nicolice bunu halleder. Bazen arabalarımızı onun aracılığıyla satarız.

Sonunda iyi bir haber duyabilmişti...

—İşte bürosunun adresi, dedi Witkin. Ona benim yolladığımı söylersiniz.

Yer sanki ayaklarını yakıyordu... Malko Zastava'nın içinde tir tir titreyen Milena'nın yanına döndü. Arabanın! kaloriferi çalışmıyordu.

—Marx Engels Meydanı'na gidiyoruz, dedi. Genç kadın korkmuşa benziyordu.

—Ya Aram?

—Onu görmeye ne kadar sık gidersek onu o kadar tehlikeye atmış oluruz.

Eğer düşmanları onların yokluğunda Köste Glavinica Sokağı'ndaki eve saldırırlarsa, döndüklerinde çok kötü sürprizlerle karşılaşabilirlerdi.

Marx Engels Meydanı'ndaki 8 numaralı binanın girişi son derece pisti Malko asansörün çalıştığını görünce çok şaşırdı. Kaldırımın üzerinde kömür yığılı olmasına rağmen, içeride buz gibi soğuk vardı. İkinci kata çıkınca teleksin sesini takip ederek yolunu buldu ve bir sürü memurun makinelerinin üzerine eğilmiş olduğu bir odaya girdi.

Bogdan Niçolic'i, büyüleyici güzellikte bir kızın daktilo yazdığı büyük bir büroda buldu.

Malko'nun tamamlanmamış zaferi Natacha, onu görünce kalkıp yanına geldi. Üzerindeki yün jarse elbise vücudunun hatlarını daha da belirginleştirmişti. Yüksek topuklu çizmeleri ona daha çekici bir hava vermişti.

—Malko, diye haykırdı samimi bir sesle bana hiç telefon etmediniz.

—Telefon etmek yerine kendim geldim, dedi Malko. Böylesi daha iyi.

Bogdan Nicolic elini uzatarak yaklaştı.

—Bu ne güzel sürpriz! Natacha'yı hatırlıyor musunuz? O gece benimle birlikteydi..

—Hatırlıyorum dedi Malko.

—Natacha haydi bize kahve yap.

Genç kadın kıpırdamayınca çapkın bir bakışla eliyle kalçasını okşadı ve Natacha hemen yan odaya geçti.

—Günleriniz nasıl geçiyor? diye sordu.

—İyi dedi Malko. Fakat bir arabaya ihtiyacım var.

—Ne tür bir şey?

—Sağlam olsun da önemli değil. Avusturya'ya kadar götürsün yeter. Benimki bir kazaya uğradı. Andrew Witkin bana yardım edebileceğinizi söyledi...

—Satın mı alacaksınız?

—Evet.

—Natacha size araba bulur, dedi. Galeride çalışan bir arkadaşı var.

Natacha elinde Belgrad'da bulunması çok zor olan espresso kahvelerle geri döndü. Oturup kahvesini yudumlamaya başladı. Sanki etrafla ilgisi yokmuş gibi davranıyordu fakat çevresini nasıl etkilediğinin farkındaydı. Müt-hiş bir yaratıktı.

Nicolic onunla Sırpça konuşup uzun uzun tartıştıktan sonra Malko'ya döndü.

—Bir araba biliyorum. İyi durumda bir Mercedes. Hemen gidip görebilirsiniz.

—Gidelim, dedi Malko sabırsızlıkla. Uzakta

mı?

—O sizi götürür. Gidiyor musun Natacha?

Natacha kahvesini içip, bir işçi kooperatifinden gelmediği kesin olan vizon mantosunu giydi. Asansöre bindiklerinde tahrik edici bir şekilde Malko'ya yaklaştı.

—Beni unuttuğunuzu düşünüyordum...

Onunkine yapışan vücudunun gönderdiği mesaj son derece açıktı. Fakat ne yazık ki, Malko'nun aklında daha başka endişeler vardı. Natacha'nın R5 marka arabası kaldırımın kenarına park edilmişti. Malko Milena'ya haber vermeye gitti.

—Ben bir arabayı görmeye gidiyorum, dedi. Seninle evde buluşuruz.

Natacha deli gibi araba kullanıyordu. Hiçbir soru sormamıştı. Sava köprüsünden geçip Zagreb yoluna çıktılar Malko tam genç kadına onu nereye götürdüğünü soracaktı ki yol kenarındaki araba mezarlığını gördü.

—İşte burası, dedi Natacha.

Arabayı park ettikten sonra, ahşap bir barakaya girmek için hurdaların arasından geçtiler. Barakanın önünde şapkasını gözlerine kadar indirmiş,siyah gözleri kurnazlıkla bakan bir adam duruyordu. Sırtında askerlikten kalma yakalan kürklü bir ceket vardı. Ellerini cebine sokmuştu.Natacha'yı görünce sevinçle bir şeyler söyledi.

—Bu benim arkadaşım Ratomir, , diye açıkladı genç kadın. Buraların araba kralıdır. Çok sempatik bir adamdır.

Doğrusu Malko'nun teşhisi pek de O yönde değildi. Natacha Sırpça Malko'yu ona takdim ettikten sonra, adam leş gibi kirli elini uzattı.

Sonra genç kadın hemen konuya girdi.

—Ratomir'de işimize yarayacak bir araba var dedi. Gelin.

Birlikte tekrar hurdaların arasından geçtiler ve yolun karşısındaki hangara doğru yürüdüler. Ratomir içeri girdikten bir süre sonra bi motor sesi duyuldu ve yeşil renkte bir Mercedes 220 dışarı çıktı.

Araba pek iyi görünmese de, durumu iyiydi. Malko direksiyona geçti. Kilometre saati 56743 km, yol yapıldığını gösteriyordu, fakat görünüşe bakılırsa araba çok daha fazla kullanılmışıa benziyordu. Natacha bir sigara yakıp Ratomir' le tartışıyordu.

—Kaç paraymış?

—Altı bin dolar, dedi Natacha.

—Gerçekten motoru iyi miymiş?

—Aslında niyeti bunu kendisine saklamakmış. Motorun kontrolü daha yeni yapılmış

—Güzel alıyorum, dedi Malko. Hemen.

Sırpça uzun bir konuşma oldu.

—Olanaksız, dedi Natacha. Kağıtları hazırlanması ve revizyondan geçmesi için gün gerekliymiş.

—Yarın sabah istiyorum, dedi Malko. Sekiz bir dolar veririm.

Ratomir sıkılmışıa benziyordu. Sonund başını olumlu bir şekilde salladı ve eli Malko'ya uzattı.

- Da !

—Bütün gece çalışacak, dedi Natacha,yarın sabah alırsınız. Parayı nakit getirmeniz gerekiyor.

—Sorun değil, dedi Malko.

Yola çıktılar. Natacha çok mutlu görünüş

yordu.

—Natacha, dedi Malko. Siz de bu işten bin dolar alacaksınız.

Genç kadın öne eğilip, ağzı kulaklarına vararak Malko'yu öptü.

—Çok teşekkürler!

Büroya döndüklerinde Bogdan Nicolic durumdan memnun olmuşa benziyordu. Ertesi gün için bir buluşma saati kararlaştırdılar. Sonunda CIA'nın bir casusu etkili olduğunu ispatlayabilmişti...

Milena, Malko'ya kapıyı açtığında yüzü endişeliydi.

—Ne oldu?

—Bir araba buldum.

-Alabildiniz mi?

—Yarın sabah. Daha erken gidip gidemeyeceğimizi araştıracağım.

Genç kadın başını salladı.

—Olanaksız. Ben havaalanına telefon ettim. Sis yüzünden bütün uçuşlar ertelenmiş, Bu durum günlerce sürebilir.

—Ya tren?

—Sen Yugoslav trenlerini bilmezsin. Sınır varmamız yaklaşık iki gün sürer ve çok rahatsız bir yolculuk yapmış oluruz. Zaten Aram böyle bir ulaşım yolu seçmemizi onaylamaz. Kolaylıkla yakalanabileceğimizi düşünür. Biliyorsun, bütün o yaşadıklarından sonra ruhsal durumu pek normal değil...

Malko düşünüyordu, önlerinde tehlikeli 24 saatleri daha vardı. Bu süre içinde mutlaka bazı olaylar yaşayacaklardı. Düşmanlarının oyunlarını nasıl bozabilirlerdi acaba? Onların tam olarak ne bildiklerinden habersizdi ve Milena ile

kendisini gözledikleri olasılığını gözden kaçırmaması iyi olurdu.

—Bir fikrim var, dedi Malko. Fazladan bir gün daha kalacağımıza göre, onları şaşırtmalıyız.

Milena gözlerini faltaşı gibi açtı.

—Ne demek istiyorsun?

—Aram Erivanyan'ı buraya getireceğiz.

Genç kadının gözleri korku doluydu.

—Fakat bu çok tehlikeli. Ya saldırırlarsa?

—Onlar için kötü bir sürpriz hazırlayacağız, getirdiğimiz aslında Erivanyan olmayacak. Ben onun yerine geçeceğim. Bedenlerimiz aşağı yukarı aynı olduğuna göre pek zorlanmayız. Yalnız karşı tarafa; gitmemiz olanaksız bir hale gelince, onu buraya getirmek zorunda kaldığımız haberini uçurmanın bir yolunu bulmalıyız. Sen şimdilik evde kal. Ben Koste Glavinica'ya gideceğim. Arabanı alırsam, takip edildiğimi hissetsem bile onları atlatabilirim. Bu tür oyunları iyi bilirim. Oraya varır varmaz Aram'ın elbiselerini giyerim. Sonra da yanımda Basken ve Krizantem olduğu halde geri dönerim. Birlikte havaalanında bir tur atar, gitmek için fırsat arıyormuş gibi davranırız. Sonra da eve döneriz. Böylece eğer izleniyorsak Aram Erivanyan'ın bu evde olduğuna inanırlar.

Milena sesi soluğu kesilmiş bir halde ona bakıyordu.

—Evet öyle. Fakat bu durumda Köste Glavinica'daki evde yalnız kalmış olacak.

—Sadece kısa bir süre için, dedi Malko. Sonra ben Basken'i tekrar oraya bırakırım. Onu korumamızın en iyi yolu rakiplerimizi

Aram'ın burada olduğuna inandırmak olur. Ne düşünüyorsun şimdi?

—Aram'a sormamız gerekiyor. Bilemiyorum.

Görünüşe göre buna pek akli yatmamıştı. Saat yarımı geçiyordu.

—Ben arabayı alıp oraya gidiyorum.

Malko ısrar etmedi. Bu çok fazla şey değiştirmezdi.

—Peki dedi, fakat arabayı ben kullanacağım.

Zaztava 128 ısınana kadar bir süre geçti. Malko gerçekleştirmeye karar verdiği planı iyice gözden geçirmişti. Neyse ki trafik sıkışık değildi. Tünelin ortasında fren yapıp durdu. Etrafa arabanın arıza yaptığı görüntüsü vermek istiyordu. Neyse ki Zaztava gerçekten bozulmamıştı. Biraz bekleyip, klakson sesleri arasında geri döndü.

Tekrar yola koyulduğunda artık takip edilmesine olanak kalmamıştı. Şimdi yapacağı tek şey Aram Erivanyan'ı ikna etmektir.

*

**

Aram Erivanyan paltosuna sarınmış yanında beyaz bastonu oturma odasındaki koltukta oturuyordu. Malko adamın yanına yaklaştı.

—Bay Erivanyan-, bir terslikle karşılaştığımızı biliyorsunuz.

Kör adam konuştuğunda sesi pek zayıf çıktı:

—Biliyorum. Şimdi neler oluyor?

Aldığı antibiyotiklere rağmen durumu pek de iç açıcı değildi. Malko ona planını anlattı. Milena, Ermeni'yi bir kedinin yavrularını kolladığı gibi kolluyordu. Malko sözünü

bitirince Aram Erivanyan kısa bir öksürük nöbetinden sonra sakın ve mesafeli bir sesle konuşmaya başladı:

—Kabul ediyorum, Bay Linge. Sanırım bu çok akıllıca bir plan.

Az sonra Milena Bratic gelip onun ayaklarının dibine yerleşti. Onun ellerini kendi elleri arasına alıp yumuşak bir sesle Ermenice konuşmaya başladı. Adam başını sallayıp kısa kısa cevaplar verdi. Sonunda Milena onun kalkmasına yardım etti ve Erivanyan sol eliyle beceriksizce paltosunun düğmelerini çözmeye uğraştı.

—Başka neye ihtiyacınız var? diye sordu.

—Gözlüklerinize, dedi Malko, paltonuza, şapkanıza ve bastonunuza da.

Eşyalar kısa sürede sahip değiştirdi. Malko tabancasını ceketinin sağ cebine yerleştirdi. Kolu paltonun içinde olmasına rağmen gerektiğinde silahını kullanabilirdi. Erivanyan'ın emri üzerine Basken bavuldan kendi gözlüklerinin bir benzerini çıkarttı. Malko şapkayı başına yerleştirdi ve siyah gözlükleri taktı.

Bastonun mercandan yapılmış tutma yeri hâlâ sıcaktı. Sonra gidip aynada kendini seyretti.

Uzaktan kimse onun Erivanyan olmadığını tahmin edemezdi.

Ufak tefek bir adam olan Basken, sanki ondan patronuna davrandığı gibi davranmasını istemiş gibi Malko'ya şaşkınlık ve düşmanlık karışımı bir duyguyla bakıyordu.

—Mükemmel, dedi Malko, artık gidebiliriz. Bay Erivanyan, size Basken'i geri getirene kadar yalnız kalacaksınız.

Aram Erivanyan, FI tipi bir el bombası tutan sol elini kaldırdı.

—Pek de yalnız sayılmam, dedi. İyi şanslar.

Milena, Aram'ın yanına giderek ona sıkı sıkı sarıldı.

Basken de elini yakalayıp öptü. Sonra silahını kabanının altına yerleştirip, Malko'yu izledi.

Dışarıda buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Malko Milena'nın koluna girmiş elinde bastonu yavaşça yürümeye çalışıyordu. Basken'le birlikte Zaztava'nın arka koltuğuna geçtiler. Milena direksiyonda Elko da onun yanındaydı.

—Önce eve gidelim, dedi Malko. Sen bir süre için yukarı çıkarsın daha sonra da havaalanına gideriz. Böylece eğer ev gözleniyorsa beni görebilirler...

Bir saat kadar sonra havaalanındaydılar. İçeride korkunç bir kalabalık vardı. Hareket saatlerini yazan bütün panolarda aynı şey yazıyordu: Rötarlı uçuş. Malko yanında Basken ve Krizantem'le bir köşede beklerken, Milena da gişeden gişeye koşuşturup duruyordu.

Daha sonra Strahinjica Sokağı yönüne gitmek için arabaya bindiler. Malko 33 numaranın kapısına gelene kadar bastonuyla etrafı yokladı. İzlenip izlenmediğini bilemiyordu, fakat bütün kalbiyle adamların onu görmüş olmalarını diliyordu.

. Daireye girere girmez hemen siyah gözlükle-ri ve paltoyu çıkardı. Basken kafese konmuş kaplanlar gibi bir aşağı, bir yukarı dolanıp duruyor, Erivanyan'ın yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Milena aracılığıyla Malko iki

s.aat daha beklemesini söyledi.

Söylediği süre tamamlandığında Malko arabanın anahtarını aldı. Tekrar tünel numarasına başvurmak istemiyordu, fakat yeni bir yol bulmuştu.

Basken'le birlikte Zasztava'ya bindiler. Malko Republika Meydanı na gittikten sonra 29 Novembra yoluna girdi. Skadarlija'nın girişine geldiklerinde arabayı durdurdu. Basken arabadan inip yayalara ait merdiveni tırmandı.scanned by darkmalt l

Malko kimsenin onu takip etmediğine emin olana kadar, bir süre bekledi. Belgrad'da taksi eksik olmazdı. Basken de mutlaka bir taksi bulurdu. Şehirde bir tur attıktan sonra geri döndü.

Tam eve döndüğünde telefon çaldı. Basken kolayca gidebilmişti. Malko kendisine bir içki aldı. Milena ise Slibovizin dibine darı ektikten sonra, viski şişesine saldırmıştı. Malko Viyana' ya döner dönmez şampanya içip, bütün bu yaşadıklarını unutmaya kendi kendine söz verdi. Artık dikkatli bir şekilde beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

*

Malko telefon sesiyle yerinden sıçradı. Gece gergin ve bitmek tükenmek bilmez bir şekilde geçiyordu. Duydukları ufacık bir gürültü bile kulak kesilmelerine neden oluyordu. Milena her şeyin yolunda gidip gitmediğinden emin olmak için Erivanyan'a bir kez telefon etmişti.

Malko Krizantem'le birlikte salonda kalmıştı.

Milena odasından çıktı. Yüzü endişeliydi.

—Basken'di, dedi. Aram'ın ateşi yine 40 dereceye çıkmış. Biraz daha antibiyotik gerekiyor. Basken birazdan gelip alacak.

—Tamam, dedi Malko, ben de onunla giderim.

Milena kahve hazırlarken.o da bir duş aldı. Dakikalar geçip gitti, fakat Basken hâlâ görünürde yoktu. Milena ile endişeyle birbirlerine baktılar.

—Belki de taksi bulamamıştır, dedi Milena. Eğer tramvayla...

Kahveyi soğutmaya terkederek beklediler. Saat dokuz olunca, Malko sinir bozucu sessizliği bozdu.

—Mutlaka bir şeyler oldu, dedi.

Milena hemen telefona sarıldı. Ermeni ahizeyi kaldırmakta gecikmedi. Milena hızlı hızlı kendi dilinde konuştu. Az sonra Malko'ya döndü.

—Şüpheli bir durum yokmuş.

—Ona dikkatli olmasını söyle. Birazdan orada oluruz.

Telefonu kapattığında perişan bir hali vardı.

—Saçmalıyor... dedi. Belki de ateştedir. Senin onu öldürtmen için her şeyi ayarladığını söylüyor.

Malko paltosunu giymek üzereydi. "Bir bu eksikti" diye düşündü.

—Gidelim,dedi.

Basken kaybolduktan sonraki her anın özel bir önemi vardı.

XIII. BÖLÜM

Basken yanına silahını da alarak, yeşil villadan çıktı. Yürüyerek Köste Glavinica'ya çıkıp taksi aradı.

Üzerinde Milena Bratic'in adresinin yazılı olan kağıdı gösterecek taksi bulmadan önce, uzun süre yürüdü. Taksi kağıttaki numarayı okuyamayarak onu Skadarlija yakınlarına bir yere bıraktı. Basken çevreyi tanıdığından 33. numarayı bulmakta güçlük çekmedi, fakat kaldırımın kenarındaki minibüsü farketmemişti.

Tam yanından geçeceği sırada, arka kapı birden açıldı. Basken'in karşı koymaya vakti olmadı. Aracın gölgesinde elinde silah olan bir adam gördü.

Ümitsizce tabancasını çıkartmaya çalıştı, fakat zaman bulamadı, iki patlama duyuldu, ama silahlara susturucu takıldığından ses boşuktu. Birden sağ bacağıının büküldüğünü hissetti ve yere düştü.

Direksiyondaki adamla birlikte ona ateş eden de yere atladı.

Basken bacağındaki acıya rağmen silahını çıkarmaya uğraştı, fakat araçtan inen adamlar onu acımasızca içeri çektiler. Daha sonra başına inen dipçğin etkisiyle kendini tamamen kaybetti.

Strahinjica'dan pek seyrek geçen yayalar-

dan hiçbiriolan bitenin farkına varamadı.

*

**

Malko ona döndüğünde, Elko Krizantem Milena ve patronuyla gitmeye hazırlanıyordu.

—Sen kal Elko. Eğer ev gözleniyorsa, senin Erivanyan'ı koruman için evde kaldığın izlenimini vermeliyiz. Yoksa bütün uğraşlarımız boşa gider.

Aşağı indiklerinde Strahinjica Sokağı'nda şüpheli hiçbir şey farketmediler. Hava çok soğuktu. Sokaktan geçen birkaç kişi bir an önce gidecekleri yere varmak için koşturup duruyorlardı. Milena'nın Zaztava 128'i de buzdolabından farksızdı. Yugoslav kadın arabayı çalıştırdı. Motor biraz homurdandıktan sonra stop etti. Milena bir kez daha denedi. Yine başaramayınca Sırpça bir küfür edip, gaz pedalına abandı...

—Faydasız, dedi Malko. Motor çok soğumuş. Gidip bizi Erivanyan'a götürecek bir taksi arayacağım. Sen arabayı çalıştırır çalıştırmaz beni orada bulursun.

Sokağın sonunda ayrıldılar. Malko Via Carapica'ya doğru elinden geldiği kadar hızlı yürüdü. Etrafta hiç taksi görünmüyordu. Belgrad gibi bir yerde taksi çağırmak için, zil bulmak da olanaksızdı.

Acaba Basken'e ne olmuştu?

**

Basken Garbadyan kendine geldiğinde nerede olduğunu bilmiyordu. Başına vurulduğunda dünyayla bütün ilişkisi kesilmişti. Sadece hayal meyal, minibüsten çıkarıldığını

hatırlıyordu. Vücudunun her yanı ağrıyordu. Sağ bacağına her nefes alış verişinde binlerce iğne sokuluyormuş gibi geliyordu. Kendini tutamayıp kusmasıyla birlikte bir tekme yemesi bir oldu.

—Aptal gebermen yakındır!

Konuşma Ermeniceydi.

Söylenenleri algılamakta güçlük çekiyordu. Sağ gözü kanla kaplı olduğundan sol gözünü açmaya çalıştığında bir sis perdesi içindeki yüzü seçebildi. Gördüğü kendi yaşlarında bir gençti. Uzun kirpikleri gözlerinin soğuk bakışlarını hemen hemen tamamen örtüyordu. Elinde bir silah vardı. Ona ateş eden de bu gençti.

Gözünü kapattı. Zor saatler geçireceği kesindi. Lübnan'da insan düşmanlarının eline düştüğünde çok seyrek olarak sağ kalırdı. Bu da ancak çok önemli takas anlaşması yapılırsa gerçekleşebilirdi. Böyle bir şeyin Basken'i bulması da olanaksızdı. Neyse ki acısı düşünmesini engelliyordu.

Birden elbiselerinin çıkarıldığını ve bir kalorifer borusuna bağlandığını hissetti. Yaralı bacağını kıpırdatmak zorunda kalınca kendini tutamayarak bağırды, öyle acı çekiyordu ki, en kısa zamanda ölmeyi, tek kurtuluş çaresi olarak görüyordu. Tanrı'ya onu bu acıdan kurtarması için yalvardı. Sonra birisi kıvırcık saçlarını kavrayarak başını arkaya çekti ve yumuşak bir sesle adını söyledi. Üstelik söylediği örgüt adı değil, gerçek adıydı.

—Joseph, bizim kim olduğumuzu biliyor musun? Ben seni ufaklığından beri tanırım. İsmim Georges, hatırlıyor musun?

Basken hayal meyal hatırladı. Küçük bir

kütüphanesi olan bir Ermeni'nin oğluydu. Lübnan'da herkes birbirini tanırdı, fakat bu birbirlerini öldürmeyi yine de engellemezdi. Sadece ne anlama geldiği belli olmayan bir şekilde homurdanmakla yetindi. O zaman yumuşak ses konuşmasına devam etti:

—Joseph yaran sana çok acı verse de fazla ağır değil. Genç ve kuvvetlisin bunu da kolayca atlatabilirsin. Yapılması gereken tek şey seni iyi bir hastaneye götürüp bacağına ameliyat edilmesini sağlamak. Birkaç hafta içinde ayağa kalkıp Beyrut'a dönebilirsin. Ya da arzu edersen bizimle kalabilirsin. Beni duyuyor musun, Joseph?

—Evet, diye mırıldandı genç adam.

Cevap vermezse adamı kızdırabilirdi. Georges gösterilen ilgiyi memnunlukla karşıladı.

—Güzel, dedi. İyi biri olduğunu görüyorum. O halde, söyle bakalım, Aram Erivanyan nerede? Onunla konuşmam gerekiyor.

Sesi hâlâ sakın ve hemen hemen arkadaşçaydı. Hiçbir tehdit ifadesi sezilmiyordu. Yaptıkları iki eski arkadaş arasında geçen küçük bir konuşmayı andırıyordu. Joseph yolun sonuna geldiğini hissetti. Gençti, fakat yine de verilen bazı sözlerin yerine getirilmediğini bildirdi. Aram Erivanyan onun velinimetiydi. Ailesini koruması altına almış ve ona güvenmişti. O adam Joseph'in bütün ailesine yardım etmişti ve Joseph olmasa da buna devam edecekti. Aram'a karşı kutsal bir görevi vardı.

—Yugoslav kadının evinde, dedi.

—Bu sabah nereden geliyordun öyleyse?

Basken ümitsizce bir cevap arayarak bir süre sessiz kaldı. Sessizliği Georges'u şüphelendir-

misti.

—Bana doğruyu söylemiyorsun. Yugoslav'ın evinde değil.

—Doğru söylüyorum, dedi Basken. Ben dolaşmaya çıkmıştım.

Georges'in sesi daha baskılı bir hal almıştı.

—Joseph fazla zamanımız yok. Cevap ver bana.

Joseph hâlâ bir cevap bulamamıştı. Georges diliyle ufak bir ses çıkardıktan sonra üzgün bir sesle devam etti:

—Joseph hiç akıllı değilsin. Bana nasıl olsa söyleyeceksin, fakat öylesi senin' için çok daha yıpratıcı olacak. Bense senin gibi birine kötülük yapmayı sevmem Neyse...

Yere çömelip tabancasının dipçiğiyle yaralı bacağına vurdu.

Basken Garbadyan acıyla bir çığlık attı. Öyle bağırmıştı ki bir an ses tellerinin kopmuş olabileceğini düşündü. Acı dalga dalga kafasına yayıldı. Vücudu kuvvetli bir elektrik akımına tutulmuş gibi sallanmıştı. Bacağına bakmaya bile cesareti yoktu. Küçüklüğünde dışçıye götürüldüğünde de aynı şeyi hissedirdi. Georges başını kaldırdı. Bakışları sıkıntılıydı.

—Joseph, dedi, birazdan şu küçük kemiklerinin hepsini kırmak zorunda kalacağım. Böyle bir şey canını çok yakar ve bir daha hiç yürüyemezsin. Bu yaşta sakat kalman çok yazık olur. Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var.

Basken ümitsizce acısını unutmaya çalışarak dişlerini kenetledi. Ne pahasına olursa olsun konuşmaması gerekiyordu.

İkinci darbeyi görmesi de insanüstü bir

çığlık koparmasına engel olamadı. Tabancanın dipçığı bacağından bir parça kopardı. Henüz hiçbir konuşma isteği göstermediği için darbeler birbiri ardına inmeye devam ediyordu. Kemiklerin kimisi dışarı fırlıyor, kimisi etine biraz daha gömülüyordu.

Basken bazen bayılıyor, bağılıyor, bazen de kendine geliyordu. Georges alnını sildi. Ufaklığın bu kadar sadık olacağını düşünmemişti. Zaman da akmaya devam ediyordu. Birden aklına bir fikir geldi. Tabancasını doğrultup, Basken'in sol diz kapağına ateş etti.

*

**

Malko soğuğa rağmen ter içindeydi. Bir tek taksiye bile rastlayamadan iki kilometreye yakın yürümüştü. Milena'nın yanından ayrılalı hemen hemen yirmi dakika olmuştu.

Republika Meydanı'na geldiğinde nefes nefeseydi. Birden kendi yönüne gitmekte olan bir otobüs gördü. Hemen içine atladı. Otobüsleş gibi kokuyordu. Fakat şimdi kibarlık taslamanın zamanı değildi.

Üç yüz metre ötede otobüs fren yaptı. İnsanların yavaş hareket etmesi Malko'yu çıldırtabilirdi. İçinde acele etmelerini haykırmak için büyük bir istek duydu. Üstelik tam işten dönen bir sürü işçinin arasına tıklandığı sırada, sokaktan bir taksi geçtiğini gördü. İçi de boştu.

Otobüs sonunda hareket etti. Malko daha en az yirmi dakika gerektiğini hesapladı. Bu süre bir an sonsuzluk kadar uzun göründü gözüne.

Georges, Joseph'in terle kaplı yüzüne alnına yapışmış saçlarına, acıyla yuvalarından fırlamış gözlerine baktı.

— Joseph, dedi, beni çok uğraştırıyorsun.

Yeni bir darbeye dizi iyice dağıldı.

— Joseph, dedi yumuşak bir sesle Georges bana öğrenmek istediğimi söylemelisin... Yoksa çok daha fazla acı çekeceksin.

Tabancasını bırakıp sol dizini bükmeye başladı. Joseph o anda pes etti. Ağzından bir kaç kelime döküldü ve bayıldı. Artık duyduğu, acıdan çok utançtı.

Georges doğruldu, onun doğruyu söylediğine emindi. Cebinden bir bıçak çıkartıp Basken'in atardamarını kesti. Fazla vakti kalmamıştı. Agop Agopyan üstüste iki hata yapmasını asla bağışlamazdı. Polisin gözleme olasılığına ve bir arkadaşlarının ölümüne rağmen devam etmelerini emreden oydu.

Strahinjica Sokağı'nı 24 saat sonra gözetlemeye tam zamanında başlamışlar, böylece Basken'i ele geçirmişlerdi.

Malko bir kilometredir koşuyordu. Köste Glavinica'ya artık iyice yaklaşmış olduğundan yavaşlayıp etrafı inceledi. Ne bir insan, ne de bir araç görünüyordu. Çocuklar top oynuyorlardı. Emeklilerin ve sanatçıların oturduğu bu sokakta yol pek işlek değildi. Evlerin çoğu kış nedeni ile kapalı idi. Bahçenin demir parmaklıklı kapısını itti ve otların arasından geçti. Kalbi yalnızca koştuğu için böylesine hızlı atmıyordu. İçeride ne bulacağını bilemiyordu. Ermeni'nin kör olması nedeniyle en ufak

gürültüyü bile farkedeceğini biliyordu ve onu korkudan delirtmemek için gizli hareket etmenin en iyisi olduğunu düşündü. Zil olmadığı için kapıyı birçok kez çaldı.

Sonra ağzını kapıya yapıştırıp alçak sesle içeri seslendi:

—Bay Erivanyan ben Malko Linge. Kapıyı açın.

Hâlâ cevap yoktu. Tokmağı çevirmeye çalıştı, fakat kilitlenmişti. Eğilip anahtar deliğinden bakarak içeriyi görmeye uğraştı. O anda bir patlamayla yerinden sıçradı, pencerenin camı aşağı indi. İçgüdüsel bir hareketle kenara atladı. O anda bir saniye kadar sonra bulunduğu yere ikinci bir kurşun geldi. Duvara yapışarak tabancasını çıkardı.

—Bay Erivanyan!

Cevap gelmedi. Kapıdan çekilerek evin etrafında dolaştı. Bir dipçik darbesiyle camlardan birini kırdı ve içeri girdi. Oda boş ve tozluysa. Kör adam yukarı çıkmaya cesaret etmiş olamazdı.

Birden belli belirsiz bir hışırtı duydu. Bu Aram Erivanyan mı, yoksa başkası mıydı? Dikkatli olmaya çalışarak başını doğrulttu.

Aram Erivanyan odanın ortasında ayakta duruyordu. Sol elinde biraz evvel Malko'ya ateş ettiği tabanca vardı. Kör adam çıkarttığı sesi farketmiş ve kolunu bulunduğu yere doğru kaldırmıştı.

Korkunç bir sesle birlikte bir kurşun duvarın sıvasını koparttı. Malko onunla yüz yüze. Adamın hafifçe topalladığını farkettiler. Bu ölüm oyununa daha fazla devam edemezlerdi.

—Aram Erivanyan! Ben Malko Linge.

Sesimi tanıyorsunuz. Arkadaşınız Basken kayboldu. Tehlike içindesiniz. Bırakın da sizi götüreyim.

Ermeni birden tabancasını kemerine soktu ve elini cebine atarak el bombasını çıkardı. Avaz avaz bağııyordu:

—Size inanmıyorum!Gidin buradan!Yoksa bombayı patlatırım.

Bir öksürük nöbetiyle iki büküm oldu. Malko onun tehditini yerine getireceğini biliyordu. Erivanyan bombayı kavrayan tek elinin tersi ile alını sildi. Malko bulunduğu yerden bile onun titrediğini farkedebiliyordu. Ayakta durabiliyordu. Fakat ateşin onu perişan ettiği belliydi. Malko Milena'nın uyarısını hatırladı. Aram gerçekten de ruhsal bakımdan pek normal sayılmazdı. Aram Erivanyan duvara dayanmış hem Malko'yu hem kapıyı gözlüyordu. Malko bir çıkış yolu bulmaya çalıştı, fakat başaramadı. Şu anda Aram normal bir insan kadar tehlikeliydi.

Malko,Milena'yı beklemek gerekip gerekmediğini düşündü. Bir kez daha konuşmayı denedi:

—Bay Erivanyan bana inanmalısınız!

Cevap gelmedi. Sonra yeniden öksürmeye başladı. Hemen ardından yine sessizlik başladı. Tam o anda dışarıda bir araba sesi duyuldu. Bunun polis olmaması için dua etti.

Bahçe kapısı açıldı. Aram Erivanyan kapıya doğru dönmüştü.

Bir süre sonra kapı zorlandı. Malko Milena'nın sesini duyabilmek için boşuna bekledi.

XIV. BÖLÜM

Aram akıl almaz bir el çabukluğuyla el bombasını cebine koyup tabancasını çıkardı ve kapıya doğru ateş etti.

Malko, yeni gelenleri arkadan karşılamayı düşünerek odaya daldı, tki gün önce gördüğü adamların önünden geçtiğini farketti. İki ateş arasında kalmıştı. Tekrar içeri geçip aşağı bir göz attı.

Aram Erivanyan ortalarında yoktu.

Ermeni galerinin altındaki yere sığınmıştı. Malko, tam altında olduğundan onu zorlukla görebiliyordu.

Saçma bir mücadeleye girmenin hiç gereği yoktu. Silah sesleri Yugoslav polisini de harekete geçirebilirdi.

Tanrıya yalvararak öne atıldı. Merdivenleri dörder dörder iniyordu.

Birden o kadar çok gürültü çıktı ki, Malko bir an eski merdivenlerin çökeceğini zannetti. Aram hiç durmadan ateş ediyordu, fakat neyse ki silah daha yukarıya doğrultulmuştu. Sonunda tabancadan "klak" diye bir ses çıktı. Erivanyan'ın şarjörü doldurması için zamana ihtiyacı vardı.

Malko doğrulup Ermeni'nin üzerine atıldı. Erivanyan boşu boşuna tabancayı bırakıp, elini cebine daldırdı.

Malko Sovyet tipi el bombasını Aram'ın

elinden kaptı. Ermeni el bombasının pimini çekemediği içirt bomba yere düştüğünde patlamadı. Adam kolunu gerip Malko'nun şakağına bir yumruk patlattı.

Sonra ümitsizce emekleye emekleye yerde el bombasını aradı.

—Durun! diye bağırdı Malko. Durun! Size bir kötülük yapmak istemiyorum.

Aram Erivanyan hâlâ ümitsiz bir çabayla karşı koymaya devam ediyordu. Siyah gözlükleri yere düşünce adamın sıyrık sıyrık olmuş suratı meydana çıktı.

Malko adamın kolunu sırtında hareketsiz hale getirmeyi başarmıştı, ama Erivanyan hâlâ çırpınıyordu. Zaman da geçmeye devam ediyordu. Bu gidişle ikisi de postlarını orada bırakacaklardı.

—Ben sizin dostunuzum, diye tekrar etti Malko. Diğerleri yukarıdalar. Sizi öldürmeye geldiler.

Çince konuşsa da aynı sonucu alırlardı. Birden bir gölge gördü ve Ermeni'yi bırakarak tabancasını alıp ateş etti.

Aram Erivanyan aynı pozisyonda kalarak sanki, kurşun ona isabet etmiş gibi sıçradı. Malko gözleriyle el bombasını aradı. Bomba bir koltuğun altına yuvarlanmıştı. Şimdi onu almak için zamanı yoktu.

Birden aklına bir fikir geldi. Her an durumu düzeltebilirdi. Tabancasını namlusundan kavrayarak kör adama uzattı.

—Bay Erivanyan işte silahım, dedi. Şimdi bana inanıyor musunuz?

Erivanyan'ın parmakları silahı kavradı ve işaret parmağı tetiğin üzerine kaydı. Malko bir

an adamın ateş edeceğini zannetti ve ölümü kabullenmeye çalıştı.

Sonra silah aşağı indi. Erivanyan tereddüt ediyordu. Malko onun sol kolunu yakalamak için bunu fırsat bildi:

—Çabuk gelin! Yukarıdalar.

Bu kez kör adam çırpınmadı. Sadece tereddütlü bir sesle sordu:

—Basken nerede?

—Bilmiyorum, dedi Malko, kayboldu.

—Gözlüğüm, gözlüğüm nerede?

Böyle bir zamanda insan nasıl gözlüklerini düşünebilirdi? Malko gözlüğü bulup ona verdi ve tabancasını geri aldı.

Birden merdivenlerde bir ses duydu ve gene. bıyıklı adamın aşağı inmek üzere olduğunu gördü. Malko bir kez daha ateş edince, adam ortadan kayboldu.

Birkaç adımda kapıya vardılar. Malko kapının kilidini açtı ve Aram Erivanyan'ı dışarı itti. Geriye baktığında bıyıklı adamın merdivenlere çömelmiş olduğunu ve üzerlerine otomatik bir tabanca doğrulttuğunu farketti. Neyse ki Erivanyan atış menziline dışındaydı.

Tabancasını iki eliyle tutarak ateş etmek için uygun anı bekledi.

Kurşun adamın tam sağ gözüne isabet etmişti. Adam kısa bir çığlık attıktan sonra son bir kez ateş etti ve arkaya yıkıldı. Aşağıya inmek üzere olan öteki adam eğilerek siper aldı. Malko Erivanyan'ı bahçedeki patikadan geçirdi. Yarı yola geldiklerinde Malko arkasına baktı. Aram Erivanyan attığı her adımda tökezlediğinden ilerlemeleri yavaş oluyordu.

İkinci adam elinde bir Kalaşnikof'la evden

çıkmak üzereydi. Malko bir kez daha ateş edince adam içeri girdi.

Malko Aram Erivanyan'ı bahçe kapısına doğru sürükledi.

—Koşun! diye bağırdı. Dümdüz koşun!

Hiç olmazsa adam elinde el bombasını tutmayı becerebilseydi. Malko Ermeni ile katil arasında durarak şarjörü boşaltıp, adamı saklanmaya mecbur etti. Taktiği başarılı oldu. Bir yandan da Aram Erivanyan'ın kapıya varmış olmasını umuyordu. Fakat arkasını dönünce başından aşağı kaynar sular döküldüğünü sandı. Erivanyan ellerini öne uzatmış bahçe duvarlarını yokluyordu! Kaybolmuştu.

Malko bir küfür savurup elini cebine soktu ve yeni bir şarjör çıkarttı. Fakat onu kullanacak zamanı olmadığını biliyordu.

Hemen hemen aynı anda bahçe kapısında deri kıyafetler giymiş olan iki kişi belirdi. Bunlar Yamaha motosikletin sahipleriydiler. Malko birinin kaskın altından görülen sarı saçlarını farkettiler. Ötekisinin de kadın olduğu her halinden belliydi.

Elinde şarjör eve döndü. Katil bu kez Aram Erivanyan'ı ve Malko'yu mutlaka öldüreceğini ümit ederek elindeki Kalaşnikof'la dışarı çıkmak üzereydi.

İkisinin tabancasından çıkan bir seri patlamadan sonra Malko yere yattı. Kalaşnikof'un sahibinin önce geri çekildiğini sonra da dizlerinin üzerine düştüğünü gördü.

Yamaha'nın iki sahibi, kollarını uzatmış hiç durmaksızın ateş ediyorlardı. Katil bir daha kıpırdamadı. Sonra silahlarını indirdiler. Malko güçlü motorun homurtusunu duydu.

Sokağa kadar koştu ve aracın köşeyi döndüğünü gördü.

Birkaç metre ötede daha önce Milena Bratic'in evi önünde farketdiği sarı minibüs gözüne çarptı. Direksiyondaki adamın yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Malko yaklaşınca adamın dizlerinin üzerine düşmüş otomatik tabancayı ve kafasındaki iki deliği gördü.

—Neredesiniz? Neredesiniz? diye bağırıyordu Aram Erivanyan meşe ağacının dallarıyla boğuşurken.www.cizgiliforum.com

Malko kör adamın yanında durdu ve onun sokağa çıkmasına yardımcı oldu. Komşular polise haber vermiş olmalıydılar.

Motorluların gelişi o kadar kısa sürmüştü ki, bir an hayal görmüş olduğu izlenimine kapıldı. Yine de onlar olmasaydı kendisi de, Aram Erivanyan da ölmüş olurdu.

Virajda Milena Bratic'in Zaztava'sı belirdi. Neredeyse ortları ezecekken ani bir fren yaptı. Arabadan fırladığında saç başı darmadağın gözleri yuvalarından uğramış bir haldeydi.

—Nerede kaldın? diye patladı Malko. Az kalsın öldürülüyorduk. Hayatta olmamız bir mucize...

—Motor,dedi Milena Bratic. Biraz evvel karşılaştık.

—Bizi kurtaran onlar dedi Malko. Çabuk kaçalım. Beş dakika sonra polis burada olur.

Arabaya biner binmez Yugoslav kadın arabayı hareket ettirdi. Malko ona bütün olanları anlattı.

—Fakat ben sanıyordum ki...

—Bunu açığa çıkaracağım, dedi Malko. Şimdilik Belgrad'ı olabildikçe çabuk terketme-

miz gerekiyor. Senin eve gidelim. Niçin bu kadar vakit kaybettin?

—Tamir yüzünden, dedi. Arabası bozulan çok kişi vardı.

Ara yoldan çıkarak, trafiğe karıştı. Malko biraz dinlendikten sonra Aram Erivanyan'a döndü.

—Niçin bana ateş ettiniz? diye sordu.

—Bilmiyorum, diye kekeledi Erivanyan. Bana ihanet ettiğinizi düşündüm. Artık dayanamıyordum. Özür dilerim.

Ateş içinde yanıyordu. Rengi yine sararmıştı. Milena yumuşak bir sesle ona Ermenice bir şeyler söyledi ve dikiz aynasından gülümsedi.

—Basken kayboldu, diye devam etti İngilizce olarak. Büyük bir olasılıkla onu ele geçirmişlerdir ve...

—O halde ölmüştür. Konuşana kadar işkence etmiş sonra da öldürmüşlerdir.

Biraz susup ekledi:

—O başarılı bir çocuktur...

—Bize tekrar saldırırlar mı sence?

—Bilemiyorum, dedi Malko. Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi.

Sonunda Yugoslavlar anlayacaklardı. Üç ölü daha, Belgrad gibi bir şehri karıştırmak için yeterliydi... Ve Andrew Witkin'in onu koruyamayacağı kesindi. Birden kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Şimdi gelecek olaydan önce buralardan uzaklaşmak zorundaydı!

*

**

Natacha'nın Malko'ya gülümsemesi oldukça baştan çıkarıcıydı. Siyah deri bir etek ve

kendisine sanki onun için yaratılmış gibi yakışan bir kazak giymişti. Makyajı Saba melikesininki gibiydi.

Giysisi teleks başında didinenlerinkiyle öyle bir tezat yaratıyordu ki, neredeyse gülünç bir duruma düşüyordu.

Malko'ya doğru yürüdü. Sesi söylediği şeylerden çok daha başka anlamlar taşıyordu.

—Araba... Küçük bir problem çıktı.

Malko bütün vücudunun sinirle titrediğini hissetti. Bu olanaksızdı.

—Ne!

—Kızmayın, dedi Natacha yumuşacık sesiyle. Önemli değil. Yarından tezi yok alırsınız. Kâbus devam ediyordu.

XV. BÖLÜM

—Niçin? diye sordu Malko. Bana bugün için kesin söz verilmişti.

Natacha onu daha çekici kılan, üzgün bir ifade takındı.

—Ratomir arabanın revizyonunu yaparken ana fren silindirinin işe yaramaz hale geldiğini farketmiş. Şimdi onu tamir etmesi gerekiyor. Eğer kabul ederseniz, 500 dolar istiyor...

—Peki ne zaman hazır olacak?

—Yarın. Gerekirse bütün gece çalışacak...

Bu çok bilinen bir numaraydı. Malko beş tane yüz dolar çıkardı. Bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordu.

—Bir daha böyle bir sürprizle karşılaşacak mıyım?

Natacha davetkar bir gülümseyişle paraları aldı.

—Niçin Belgrad'ı terketmek için bu kadar acele ediyorsunuz? Geçen gece kötü vakit geçirmemiştik...

Yerinden hafifçe kıpırdanıp kalçalarını oynattı. Büro boştu ve Malko'ya yöneltilen bakışlar bütün söylenenlerden daha fazla bir anlam taşıyordu.

—Yapacak çok işim var, dedi Malko.

Natacha'nın bakışları alaylıydı.

—Anlıyorum... Benimde. Fakat yakında Viyana'ya gideceğim. Hep Sonnenberg Oteli'

nde kalırım. Yarın araba için buluştuğumuzda size numaramı veririm.

—Saat kaçta?

—Burada üçte.

Malko'ya yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Erkeğin vücuduna yapışan karnının gönderdiği mesaj çok açıktı.

Malko asansörü beklemeden çabucak aşağı indi. Şimdiden saatleri saymaya başlamıştı.

Ve tabii başlarına gelmesi olası belaları da...

Tanya Vertanyan neredeydi?

Agopyan'ın bütün adamlarını temizlemişler miydi?

Yugoslav makamlar hiçbir tepki göstermeyecekler miydi?

Bir telefon kulübesine girip Andrew Witkin' i aradı. Hâlâ orta verecek güzel haberleri vardı.

**

Küçük dairedeki gerilim korkunçtu. Milena'nın hazırladığı yemeğe kimse dokunmadı. Malko televizyondaki bir Amerikan filmi seyretmek için kendini zorluyordu. Koltuğa oturmuş olan Aram Erivanyan'ın görünüşü berbat olduğu gibi nefes alışındaki güçlük de farkedilmeyecek gibi değildi. Elko Krizantem Milena'nın odasına giden koridorun üzerine yerleştirilen mindere uzanmıştı.

Milena ve Malko merdivenlerden gelen en ufak bir gürültüye bile kulak kabartıyorlardı. Gitmeye hazırdılar, fakat geçen her dakika sinirlerini bozuyordu. Televizyon Köste Glavinica Sokağı'ndaki katliamdan bahsetmemişti. Henüz Andrew Witkin'in kulağına da hiçbir

şey gitmemişti. Malko'yu ve Erivanyan'ı kurtaran motorlular hakkında da bir fikir yürütememişti. İki olasılık arasında bocalamıştı: ya Tanya Vertanyan'ın ya da Mossad'ın adamları olmalıydılar...

Aram Erivanyan yavaş ve tedbirli hareketlerle kalktı. Daha sonra Milena ona odasına gitmesi için yardım etti. Yarım saat sonra tekrar salona döndü.

—Ona bir sakinleştirici verdim, dedi. Umarım uyuyabilir. Artık dayanacak hali kalmadı.

—Şansımız yaver giderse yarın gece Viyana' da oluruz. Ve böylece her şey sona erer.

Telefon çalınca Milena cevap vermeye koştu. Az sonra ahizeyi yerine bırakmıştı.

—Kimse konuşmadı, dedi. Siz geldiğinizden beri bu kaçıtır oluyor. Yakında bu da bitecek.

Gecenin başından beri sıkıntısını içkiyle unutmaya çalışıyordu. İçkisini tazeledikten sonra müzik setine bir kaset yerleştirdi. Boğuk bir çigan müziği odayı doldurdu. Milena bardağı tekrar doldurup, Malko'ya uzattı.

—Sen de benimle iç!

—Niçin bu kadar içiyorsun? diye sordu Malko yumuşak bir sesle.

Milena hemen cevap vermedi. Başını ona çevirdiğinde Malko bakışlarının çok uzaklarda olduğunu gördü.

—Aram'la mutlu olduğum zamanları unutmak için, dedi. Beyrut'taki gerilimli ortama rağmen her şey mükemmeldi. Büyük bir evimiz vardı. Onu kendi zevkime göre döşemem için Aram beni Paris'e göndermişti. Bu bana bir servete mal oldu, fakat harikaydı.

En azından Asala'nın parasının bir miktarı iyi bir şeylere harcanmıştı.

—Seni bu hale getiren, anılar mı?

—Mutluluğun gizlenmiş yanı.

—İhanet mi?

Milena'nın siyah gözlerinde ümitsiz bir ışık belirdi. Konuştuğunda sesi çok yavaş çıkıyordu:

—Demek biliyorsun!

Malko onun kendini hiç savunmadan bu kadar çabuk kabulleneceğini tahmin etmiyordu. Ayrıca onun zayıf bir anından faydalandığı için utanç duyuyordu. Aynı zamanda Malko'nun bilmesi gerektiği de bir gerçektir. Eğer Tanya Vertanyan'ın söyledikleri doğruysa, bu bütün olaylara ayrı bir tehlike daha katıyordu. Yani KGB'yi...

Milena birden Malko'nun omuzuna dayandı ve ağlamaya başladı.

—Gerçekte yaptığın neydi? diye sordu Malko.

Milena yaş dolu gözlerini ona çevirdi. O anda hipnoz altında gibiydi.

—Sana gerçekleri anlatırsam bir daha bana hiç yaklaşmak istemezsin. Benden öğrenirsin.

Malko onu rahatlatmak istercesine güldü.

—Kim demiş? İnsanlar tamamen kötü ya da tamamen iyi olamazlar.

—Onu bir zamanlar sevdiğime dair annemin üzerine yemin edebilirim. Hâlâ da seviyorum.

—Sana inanıyorum, dedi Malko. Sizi birlikteyken gördüm. O halde neler oldu?

—Alçakça davrandım...

Hıçkırıklar arasında Tanya'nın anlattıklarını tekrarladı... Malko kulaklarına inanamıyordı.

du. Demek Andrew Witkin ve CIA, Milena Bratic hakkında yanılmışlardı. Gerçekten genç kadın bir KGB ajanıydı.

Milena içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra devam etti:

—Ben bir aptalım.

—Kimsenin seni yargılama hakkı yok. Peki ya şimdi kimin hesabına çalışıyorsun? Erivan-yan'a yardım için mi yoksa Sovyetler için mi?

Milena yerinden fırladı ve samimi bir sesle:

—Aram için tabii ki! dedi...

—KGB ile artık ilgin yok mu?

Her ne kadar bir şey belli etmemeye çalışıyorsa da, içi buz gibiydi.

—Beyrut'ta öldürülmesi için, ona yardım etmemi kendileri istediler. Artık onlara hiçbir zararı dokunmuyor. Beni onlara sağladığım yardımlar için mükâfatlandırmak istediklerini söylediler.

Malko'nun kafasındaki bütün boşluklar yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. KGB'nin her şeyden haberi olunca, bu bir peri masalına dönüşmüştü. Sovyetler ya ona bir oyun oynuyorlardı ya da Milena hâlâ bu işin içindeydi. Son ihtimali pek düşünemiyordu.

—Bu yüzden mi Yugoslav polisinden korkmuyorsun?

Milena itaraf etmeden önce durakladı:

—Evet. Büyük Komşu'yu kızdıracak bir şey yapmak istemezler.

Malko onu biraz körüklemek istedi ve doğruyu öğrenmek için yanlış bilgileri öne sürdü.

—Agop Agopyan'ın adamları Sovyetler hesabına çalışıyorlar.

—Hayır, dedi Milena. İranlılar için çalışıyorlar.

Malko'nun sorduğu bütün sorulara içtenlikle cevap verdi. Sonra bardağını bir kez daha boşalttı. Malko ona karışmadı. Her şeyi öğrenmesi gerekiyordu, zira hayatı buna bağlıydı.

—Madem Sovyetler Aram Erivanyan'm hayatını kurtarmak istiyorlardı, niçin Yugoslav polisinden onu korumasını istemediler?

Milena başını salladı.

—Kendilerini bu işe karıştırmak istemiyorlar.

Malko şaşkıındı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Fakat ne olduğunu bilemiyordu. Milena kırıgın bir sesle devam etti:

—İlk kez bütün bunları itiraf ediyorum. Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi bilemezsin. Seni iğrendiriyor muyum?

—Hayır. Fakat niçin bunları bana anlattın?

Cevap vermedi. Bakışları daha da sabitleşti ve dudakları Malko'nunkini buldu. Bu öpücük, Malko'nun önceden tattığı soğuk öpücüğe benzemiyordu. Milena'nın parmakları erkeğin ensesinde dolaştı daha sonra göğsüne ve oradan da daha aşağılara indi.

Malko da akıl almaz bir isteğin, bir anda tüm vücudunu sardığını hissederek, dudaklarını dudaklarından ayırmadan, genç kadını kanapçeye yatırdı. Bir süre sonra genç kadın öyle bir zevkle sarsılmaya başlamıştı ki, Malko bile şaşırmaktan kendini alamadı.

—Bir daha bunu tadacağımı hiç sanmıyordum.

—Niçin?

—Aram yüzünden. Onunlayken içimde öyle derin bir utanç vardı ki, artık hiç zevk alamaz olmuştum.

—Ya diğer erkekler?

—Onlarla hiç denemedim.

—Peki niçin ben?

Çigan müziği boğuk sesiyle odayı doldurmayaya devam ediyordu. Milena, Malko'nun kulağına iyice yaklaştı.

—Belki de hayatını onun için tehlikeye atman yüzünden. Ya da sana gerçekleri anlatabildiğimden. Bilemiyorum ama, sanki özgürlüğüme kavuşmuş gibiyim. Biraz evvel bir ateşin tüm vücudumu sardığını hissettim ve o ateşin sönmesinden korktum. Fakat hayır... Ne hissettiğimi bir bilseydin... Tekrar yaşamaya başladım. Senin sayende...

—Ben hiçbir şey yapmadım, dedi Malko.

—Yaptın. Biraz bekler misin? Şu anda çok çirkinim. Kirli olduğumu hissediyorum. İzin ver de senin için güzelleşeyim.

Kalkıp müzik setindeki kaseti değiştirdi ve Malko'ya biraz Sliboviz koyduktan sonra banyoya girdi. Malko, Milena Bratic'i daha iyi anlamaya başlamıştı. Hâlâ bu hikâyede KGB parmağı olduğunu sanmıyordu. Milena kullanılmıştı, fakat hangi amaçla?

Milena tekrar odaya girdiğinde içkisi hemen hemen bitmişti. Genç kadın daha yanına gelmeden Malko onun kokusunu duydu.

Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Gözleri ve dudakları özenle boyanmıştı. Saçları ensesinde topuz şeklinde toplanmıştı. Üzerinde

beyaz dantelli, ipek bluz ve vücudunu saran siyah kadife etekle, bir çiçek kadar taze görünüyordu.

—Hoşuna gitti mi? diye sordu alçak sesle.

Gözlerinde tahrik edici hareketlerini ve makyajını yalancı çıkartan, her ân kırılmaya hazır bir bakış vardı.

Malko cevap vermek yerine onu kendine çekti. Seslerinin Krizantem'i ya da Aram'ı uyandırabileceğinden bile çekinmiyorlardı.

Az sonra Malko onun bakışlarıyla karşılaştığında genç kadın yaşla dolu gözlerinin görünmesini engellemek için başını çevirdi. Çigan müziği bir keman namesiyle sona ermişti. Milena mırıldandı:

—Harikaydı!

Genç kadının hiç zevk almadığı kesindi. Geçmişin hayaletleri yine kafasını doldurmuştu. Kalkıp banyoya gitti. Malko sessizliği dindirdi. Görünüşe göre kimseyi uyandırmamışlardı. Belki de Milena Bratic'i bu hale getiren Aram Erivanyan'ın varlığıydı.

Milena dağınık saçları, üzgün bakan gözleriyle döndü.

—Sen kanepede uyu, dedi. Ben haliya uzanacağım. Böylesi sırtım için çok yararlı.

Malko onu kanepede yatması için güçlükle ikna etti ve kendisi televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşti. Milena'nın itiraflarını düşünürken uykusu kaçmıştı. KGB'nin bu işteki rolünü bir türlü anlayamıyordu. Yugoslav kadın söylediklerinde samimiye benziyordu, fakat ya birtakım art niyetleri varsa? Malko'nun anlamadığı bir şey vardı: Eğer KGB Aram'ı Belgrad'da öldürmeyi planladıysa,

bunu niçin Şimdiye kadar gerekleŐtirmemiŐti?

Sovyet ajanları için Yugoslavya gibi dost bir ülke, cirit atmak için biçilmiŐ kaftandı, Agopyan'ın katilleri arkasına rahatça saklanabilirlerdi. Malko Ruslar'ı kimseye yardım etmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanırdı. Böyle olsa bile, Belgrad'ı terketmeden önce başlarına bir Şey geleceği kesindi...

Milena uyurken hafifçe bağırdı.

Malko da sinirli ortama ve yorgunluğa yenik düŐerek uykuya daldı.

Bulutlu bir gün odayı aydınlatıyordu ve Malko'ya boğazında bir yumruk var gibi gelmişti. Slibovizin etkisi olmalıydı...

Kanepe boştu.

Milena makyajını yapmış; saçlarını toplamış ve giyinmiş olarak banyodan ıktı. Bir gece önceki çekiciliği silinmiŐ yine ciddi bir havaya bürünmüŐtü.

Az sonra Elko Krizantem de içeri girdi.

—Ben kahve yapacağım, dedi Malko.

—Erivanyan hâlâ uyuyor, dedi Krizantem.

Malko Mercedes'i almaya gitmeden önce öldürülmesi gereken saatleri düşünerek, gerindi.

*

**

Güzel Natacha makinesinin arkasında oturuyordu. Malko'ya her zamanki gülümseme siyle bakıp, üzerinde eski gazeteler yığılı olan divanı gösterdi.

—Oturun, Şimdi geliyorum!

Boğazı sıkıntıyla sıkışarak gösterilen yere yerleşti... Artık bu kedi fare oyununun sonuna gelmişlerdi. Sabahtan beri hiç kötü bir şey olmamıştı. Intercontinental'e gidip eşyalarını almış ve Milena'nın evine getirmişti. Diğerleri evde onları bekliyorlardı.

Natacha yazısını bitirince, elini çekmeceye daldırdı ve bir deste küçük kağıt çıkardı.

—İşte Mercedes'in belgeleri.

—Araba hazır mı?

—Elbette dedi. Paranız var mı? Biliyorsunuz Ratomir nakit istiyor...

—Var.

Genç kadın:

—Gidelim, diye iç geçirdi.

Malko onun vizon mantosunu giymesine yardım etti.

R5 yine kaldırımın kenarına park edilmişti.

—Arabanızı buraya bırakmanıza karışmıyorlar mı?

—Hiçbir zaman, dedi Natacha, herhalde şansım var.

Natacha radyoyu açıp yola koyuldu. Bu kez biraz daha tedbirli araba kullanıyordu...

Mercedes 220 araba mezarlığının kenarına park edilmişti. Mercedes pırıl pırıl olmuştu. Malko Ratbmir'in boş bakışlarının altında arabayı çalıştırdı. Daha sonra da sekiz bin dolar koyduğu zarfı adama uzattı. Natacha sigarasını içerken Yugoslav adam da arka koltuğa oturup parayı saydı. İşini bitirdikten sonra 32 dişini göstere göstere gülerek, Malko'nun elini sıktı ve diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti.

—Ben gidevim mi artık? diye sordu

Natacha.

— Her şey yolunda dedi Malko. İşte sizin bin dolarınız.

Natacha hiçbir şey söylemeden zarfı aldı.

— Seni tanıdığımı çok memnunum.

Ratomir'e verdiği paranın bir kısmının ona döneceği kesindi. Yaklaşıp Malko'yu hafifçe öptü.

— Tanrı sizi korusun, diye mırıldandı.

Malko onun otoyola çıkıp Belgrad yönüne doğru gittiğini gördü.

Sonunda Mercedes'ine kavuşmuştu ve önemli olan da buydu. Artık şehre dönüp diğerlerini almaktan başka işi kalmamıştı.

**

Zagreb yolu, Tuna ve Sava arasındaki virajlı yollar dışında dümdüzdü. Belgrad'dan ayrılalı 30 km. olmuştu. Bir telefon kulübesi görünce arabayı durdurdu.

Andrew Witkin ahizeyi hemen kaldırdı.

— Biz gidiyoruz, dedi Malko. Yeni bir şey var mı?

— Hayır, dedi Amerikalı, iyi şanslar. Sınırı geçer geçmez arayın.

Malko arabaya binip gaza yüklendi.

Arka tarafta Milena elini Aram Erivanyan'ın eli üzerine koymuştu. Elko her an tetikte etraftan geçen arabalara bakıyordu.

Belgrad'dan 100 km. ötede, otoyol yerini daha tehlikeli yollara bırakıyordu. Hava kararmak üzereydi. Malko kamyonların arasında kalınca, biraz yavaşladı.

Yine de geçen her dakika onları Avusturya'ya biraz daha yaklaştırıyordu. Bu ona Tanya

Vertanyan'ı hatırlamıştı. Sırf onun yüzünden Loibl tüneline geçmeyi tercih etmişti.

Birden sis bastırmıştı. Tam Zagreb önlerinde, Malko yavaşlamak zorunda kalmıştı.

Milena ve Aram Erivanyan uyukluyorlardı. Zagreb'i geceli az bir zaman olmuştu. Malko orada duraklamadıklarına pişman oldu. Ljubljana'ya varmalarına daha 35 km. vardı ve artık etrafı seçebilmekte zorlanıyordu.

Birden sisten bir gölge fırlayınca aniden direksiyonu kırmak zorunda kaldı. Kamyonun teki hiç ışık yakmadan yol ortasında durmuştu. Belgrad'daki ölüm dansından sonra, bu şekilde ölmeleri çok saçma olurdu. Az sonra bir pano gördü. Ljubljana'ya 10 km. kalmıştı.

Direksiyon kırması yüzünden uyanan Milena durumun farkına varmıştı.

—Böyle devam edemeyiz. Ben bir otel biliyorum. Titova'da "Slon" adlı bir yer.

Sis içinde hayal meyal gözüken beton yığınları arasında Slon yazılı tabelayı okuyabildi. Önünde durunca, Milena dışarı çıkıp, bilgi edinmeye gitti.

—Yer varmış dedi geri döndüğünde.

Otel en az yüz yıllık. Aynı katta üç oda tuttular. Milena yorgunluktan bitap haldeki Aram Erivanyan'ı yukarı çıkardı. Elko Krizantem ise bavullarla ilgilendi. Döndüğünde yüzü endişeliydi.

—Bir şey mi gördün?

—Evet, dedi Türk. Biraz evvel Belgrad plakalı bir araba geldi.

XVI. BÖLÜM

Malko önce hiçbir tepki göstermedi. Yugoslav yollarını tepen tek kişi o değildi demek ki.

—Bana şu arabayı göster, dedi Elko Krizantem'e.

Birlikte dışarı çıktılar. Elko onu turuncu renkteki Skoda'nın yanına götürdü.

—Kaç kişiler?

—Sadece bir tek kişi gördüm dedi Elko. Fakat belki başkaları da vardır.

Sosyalist bir ülkede bu saatte gezinti yapan biri olamazdı. Ama belki de, kendileri gibi siste ilerleyen ve Ljubljana'da duraklamak zorunda kalan bir yolcuydu.

Malko içeri girip asansöre bindi. Milena-Bratic'in kapısını çaldı. Genç kadın kapıyı araladı. Malko kör adamın yatağa uzanmış olduğunu farkettiler. Milena ona soran gözlerle bakıyordu.

—Gelin, dedi Malko.

Birlikte koridorda ilerlediler ve Malko ona olanları anlattı.

—Hiç kuşkusuz bu SDB'nin işidir. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorlar. Bizi sınıra varana kadar bırakmazlar. Bu sabah sen gittikten sonra telefon iki kere daha çaldı. Cevap veren de olmadı.

—Yarın sabah görüşürüz, dedi Malko.

Daha sonra genç kadından ayrılarak odasına girdi. Uyumak için fazlasıyla heyecanlı olduğundan bir süre karanlıkta, gözleri açık, öylece kaldı. Bu sefer kurulan nasıl bir tuzaktı? Sonunda tedirgin bir uykuya daldı.

*

**

Elko Krizantem yanına geldiğinde, Malko lastik gibi bir ekmeği yemeğe çalışmakla meşguldü.

—Skoda'da sadece bir kişi var, dedi, biraz evvel gördüm.

—Gitti mi?

—Evet.

Demek ki boşuna telaşlanmalardı... Birden kahvenin tadı daha güzel geldi. Milena ve Aram da aşağı iniyorlardı. Malko genç kadının çok çekici olduğunu düşündü. Birden içine bir sıcaklık yayılır gibi oldu. Milena, Elko'nun verdiği bilgileri öğrenince, yatışmış bir şekilde gülümsedi.

Aram Erivanyan da pek farklı bir durumda değildi. Milena gri tayyörünün önünü açtı. Malko siyah ve kırmızı renklerdeki ipek gömleği farkettiler. Belki de Milena bir kez daha sınırlarını zorlamak istiyordu. Kör bir adam için bu kadar süslenmiş olamazdı...

—Gidiyoruz, dedi Malko.

Elko Krizantem Mercedes'in yanında bekliyordu. Malko, Titova'nın yoğun trafiğinden sıyrılmakta zorluk çekti. Günün ilk ışıkları, şehre hakim olan katedrali gözler önüne çıkarmıştı.

Birden sola dönerlerken Malko bir benzin istasyonundan çıkarak arkalarına takılan tu-

runcu Skoda'yı farkettti.

—Milena! dedi. İşte araba orada.

Yine içlerini bir sıkıntı sardı. Aram Erivanyan sanki görebilirmiş gibi, o tarafa doğru eğildi.

—Neler oluyor? diye sordu kaygılı bir sesle.

Milena bir yandan arabayı gözlerken bir yandan da onunla Ermenice bir şeyler konuşuyordu.

Malko yavaşlayınca, kenardaki otostopçu kız ve erkek grubunu boşuna ümitlendirdi. Skoda'nın kirli ön camından görüldüğü kadarıyla içerde bir kişi vardı.

—Bunun SDB olduğundan eminim, dedi Milena. Kendini saklamaya bile gerek duymuyor. Eğer sorun yaratmak isteseydi, Ljubljana' dayken polisin yardımını isteyebilirdi. Büyük bir olasılıkla bizi sınıra kadar takip edecektir.

—Haklı olmanı dileyelim, dedi Malko.

Skoda hâlâ peşlerinden ayrılmamıştı. Artık onun varlığına alışmaya başlamışlardı. Sınıra 40 km. vardı. Malko şehir çıkışında önlerinde "beliren tabelayı farkettti. Yazı Sırpça, Almanca, İtalyanca ve İngilizce olarak tekrar edilmişti.

"Dikkat, Loibl Tüneli kapalı"

Tabela bir turizm bürosunun yakınına yerleştirilmişti. Malko arabadan inip bilgi edinmeye gitti. İçerideki memur resmi konuştu.

—Heyelan var. Üç gündür devam ediyor. Maribor ve Spielfeld yollarını takip edin.

Tabiata karşı elinden bir şey gelemezdi. Demek ki Ljubljana'dan tekrar geçmek zorundaydı. Sonra 140 km. yol katetmeleri gerekecekti. Skoda biraz bekledikten sonra onları izledi.

Malko sinirlenerek Skoda'yı ekmeye karar verdi. Hava düzelmişti, dışarısı harikaydı. Hemen kamyonları sollamaya başladı. Altındaki arabayı gücünün sonuna kadar zorluyordu.

Skoda da pek fena sayılmazdı, fakat sürücüsünün kamyon sollamakta Malko kadar becerikli olmadığı kesindi.

Yavaş yavaş arkalarındaki turuncu gölge küçüldü. Ljubljana'dan geçerek, Maribor yoluna girdi. Otoyol öne geçmesi için daha da yardımcı oldu. Skoda kamyonların arasında sıkışmıştı. Maribor'a vardıklarında, artık Skoda'dan eser kalmamıştı.

*

**

Milena'nın koltuğun kenarına dayalı parmakları yavaş yavaş çıkararak, Malko'nun ensesini okşamaya başladı. Viyana'daki günler ona kötü süprizler hazırlayabilirdi.

*

**

—İşte sınır!

Yayalar ellerinde paketler sağa sola koşuşturuyorlardı. Mezarlık bile güneş altında neşe verici bir yer gibi görünüyordu. Malko, Aram Erivanyan'a döndü.

—Geldik sayılır...

—Biliyorum, dedi kör adam sakince.

İnsan böyle bir ses tonu karşısında kendisiyle alay edildiğini sanabilirdi.

Malko yavaşlayarak, gümrükten ve polisten geçmek için bekleyen kamyon ve arabaların oluşturduğu kuyruğa girdi, öteki taraf Avusturya'ydı. Yine içini bir sıkıntı bastı. Bütün

kalbiyle her şeyin yolunda gitmesini diledi.

On beş dakika sonra, önlerinde sadece üç araba kalmıştı. Birkaç metre öteda gümrükçüler dikkatle bagajları kontrol ediyordu. Sıra kendilerine geldiğinde Malko pasaportları polise uzattı. Onlara sonsuz gibi gelen birkaç saniye içinde görevli, Milena Bratic'in pasaportuna daha da dikkat ederek, sayfaları karıştırdı.

—Geçin!

Malko onu öpebilirdi!

Tam hareket edeceği sırada kuyruktaki bir araba dikkatini çekti: Bu turuncu Skoda'ydı.

Malko gümrük barikatını yıkmak istercesine gaza basarken, Skoda'nın şoförü de görevliye camdan bir kart uzatıyordu, öteki geçmesi için işaret etti.

—Bu gerçekten SDB! diye mırıldandı. Fakat ne...

Birden Mercedes'in önüne bir gümrük görevlisi dikildi. Malko'nun onu ezmeden geçmesi olanaksızdı.

Skoda onu sollayarak öteki gümrükçünün önünde durdu. Biraz konuştuktan sonra da, gümrükçü geçmesini işaret etti. Malko onun Avusturya topraklarına girip, gümrük binası önünde durduğunu gördü.

Yugoslav gümrükçü elini uzattı.

—Belgeleriniz lütfen.

Arabanın kağıtlarına dikkatle baktı. Malko'nun adını görmekten şaşırılmış gibi bir hali vardı. Yabancılar çok seyrek olarak Yugoslavya'dan araba satın alırlardı.

—Bu arabayı niçin aldınız?

—Bir kaza geçirdim, diye anlattı Malko, ve

kara yoluyla geri dönmek zorundayım.

Adam bir şey söylemeden belgeleri geri verdi. Bagajı açmasını bile istememişti. Malko birkaç metre ilerledi: Artık Avusturya'daydılar.

Avusturya gümrüğüne geldiklerinde, Skoda'nın yine yok olduğunu farketti.

Oradaki formaliteleri de kısa bir sürede atlattılar.

Yugoslav kadın heyecanlanmıştı:

—İşte artık Avusturya'dayız!

Birkaç saat sonra Viyana'da olacaklardı. Birden sollarında bir araba, belirdi ve uzun uzun korna çalarak Mercedes'i solladı. Hemen ardından direksiyon kırarak, tam önlerinde durdu.

Malko çarpmamak için son anda frene basabilmişti.

Kapı açıldı. Birden iki uzun bacak, gri ayakkabılar ve bir etek görüldü. Hemen ardından bir kadın çıktı. Kadın aceleyle onlara doğru geldi. Krizantem silahını kapınca, Malko onu durdurmak zorunda kaldı.

Gri bir tayyör giymiş ve saçlarını arkada sıkıca toplamış olan bu kadın Tanya Vertanyan'dı.

Onun ardından, arabadan iki kişi daha indi. Adamların elleri pardösülerinin ceplerindeydi. Yüzlerinde tehditkâr bir ifade vardı. Mercedes'in kaputuna yerleştiler ve hareket etmesini engellediler. Tanya Vertanyan arka kapıyı açıp içeri daldı. Elini Aram Erivanyan'ın eli üzerine koydu.

—Merhaba, dedi, ben Tanya...

Sonra konuşmasına Ermenice devam etti.

Milena Bratic'in rengi sapsarı olmuştu.

—Siz de nereden çıktınız? diye sordu Malko. Böyle yol kesmek de ne demek oluyor? Avusturya'dayız ve..

Ermeni kadın onun konuşmasını sıcak bir gülümsemeyle kesti:

—Amcam Aram'la görüşmek istediğimi size söylemiştim.

Sonra baskılı bir sesle konuşmaya devam etti. İçerideki gerilim, tahammül edilmez bir hal almıştı. Birden Milena Bratic yerinden sıçrayıp bağırdı:

—Doğru değil bu! Yalan!

—Kes sesini, aptal! diye karşılık verdi Tanya kuru bir sesle. Git de bunları Rus efendilerine anlat.

Milena birden hıçkırıklar içinde, başını ellerinin arasına alarak, yalvaran bir sesle Aram'a bir şeyler söyledi. Hemen ardından da Tanya'nın suratına bir yumruk indirdi.

Tanya şakağına inen darbenin etkisiyle geriye kaydıldı ve başını kapıya çarptı. Bir yılan gibi tekrar arabaya bindi. Bu kez elinde, Milena Bratic'in ensesine dayadığı, otomatik bir tabanca tutuyordu.

—Çabuk dışarı çık pis yaratık! diye homurdandı. Yoksa seni öldürürüm.

Yanlarından arabalar geçmeye devam ediyordu. Malko Ermeni kadını bileğinden yakalayıp, silahı aldı.

—Yeter, dedi, Milena benimle birlikte. Ne istiyorsunuz?

—Aram'la sakince konuşmak.

—Zaten yaptığın da bu.

—Burada değil.

—Bay Erivanyan benim korumam altında, dedi Malko. Emirlerinize uymak zorunda değilim.

—Bunu isteyen kendisi.

—Bu doğru değil, dedi Milena, yalan söylüyor, Aram'ı tehdit ediyor, onu İsraililer'e satacağınızı söylüyor...

—Kapa çeneni, sersem! diye bağırdı Tanya.

İki kadın dövüşmeye hazırды. Malko Ermeni adama döndü.

—Bay Erivanyan, bu kadınla gitmek istediğiniz doğru mu?

Erivanyan, başı uyukluyormuş gibi öne eğik, bir süre cevap vermedi.

—Sanırım evet... dedi. Düşünüyorum...

Tanya'nın gözleri parladı. Bileğini Malko'nun elinden kurtararak, tabancasını kaptı ve Aram'ın alnına dayadı.

—Size Belgrad'da söylediklerimi hatırlayın. Onu ne idüğü belirsiz insanların elinde görmektense, öldürmeyi tercih ederim...

O kadar heyecanlıydı ki, her şey yapabiliirdi. Malko o anda kadını yatıştırmanın en iyisi olacağını düşündü.

—Pekâlâ, dedi, bir süre için duralım. Fakat istediğinizi ne pahasına olursa olsun elde etmeniz diye bir şey söz konusu olamaz. Benim ülkemde olduğumuzu ve yalnız olmadığımızı unutmayın.

—Tamam, dedi Tanya. Schloss Spielfield'e arkadaşlarımızın evine gidelim. Şu orospuya söyleyin de biraz kaysın. Sizinle geliyorum.

Arabanın etrafında dolaşp, iki gorile bir şeyler söyledi ve Aram'ın yanına geçti. Ötekiler de kendi arabalarına binmişlerdi. Artık tek söz

bile etmeyen Milena Bratic'in yüzündeki bütün kan çekilmişti. Bu hikâyenin sonu kötü bitebilirdi. Tanya onların yerini nasıl bulmuştu acaba?

Diğer araba hareket etti, Malko da onu takip etti.

—Sola, dedi Tanya Vertanyan.

Birkaç dakika sonra Malko bir tepeye kurulmuş olan, eski bir şatoyu farkettiler.

—Orası, dedi Tanya.

Aynı anda Malko dikiz aynasından turuncu Skoda'yı gördü.

Avusturya topraklarında bu takip de ne demek oluyordu? Eğer Milena'nın tahmini doğruysa, her şeyin yolunda gittiğini anladıktan sonra, SDB'nin onları takibe sınırda son vermiş olması gerekirdi. Niçin hâlâ peşlerindeydi?

Tanya Vertanyan bir şey farketmemişti. Yakından bakınca içerisi pek güllük gülistanlıkmiş izlenimi vermiyordu. Bina tam bir harabeye dönmüştü.

İki araba sola döndü ve avludan çok, bir tarlayı andıran yere girdiler.

Onlar arabalardan inerlerken, kapının önünden geçen Skoda'yı gördü. İçeride hâlâ tek kişi vardı..Araba yoluna devam edip etrafında birkaç ev olan bir kiliseye doğru ilerledi. Krizantem her şeyi yapmaya hazır bir durumda, Malko'ya yaklaştı.

—Elko, turuncu arabayı gördün mü?

—Evet.

—O halde gidip şoförünün ne yaptığına bak.

—Ya siz?

Patronunu, bu Ermenilerle başbaşa bırak-

mak fikri pek hoşuna gitmemişti.

—Bana bir şey olmaz, dedi Malko. Sonra her zamanki numaradan Viyana'yı ara. Bizim burada olduğumuzu bilsinler.

Elko uzaklaştı.

—Nereye gidiyor? diye atıldı Tanya.

—Telefon etmeye, dedi Malko.

Genç kadın itiraz etmedi.

—Beni izleyin.

Birlikte avluyu geçtiler. Tanya, Aram Erivanyan'ın kolunu tutmuştu. Milena da Malko'nun yanındaydı.

Sonunda üçüncü kata vardılar. Malko geriye bakıp, pencereden etrafı gözledi.

Elko görünmüyordu. Fakat bağlara giden dar yolda, motosikleti gördü.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Üzerindeki iki kişiyi tanıyabilmesi için fazlasıyla uzaktı. Fakat onların Belgrad'da hayatlarını kurtaran kişiler olduğundan adı gibi emindi.

Demek ki bütün kadro tamamlanmıştı.

XVII. BÖLÜM

Arka kapının önünde kısa boylu, şişman, esmer tenli gri saçlı bir adam bekliyordu. Onların eski daireye girmelerine olanak sağlamak için, kenara çekildi, içeride tahmin edilmeyecek bir lüks vardı. Tanya, Aram'a kadife döşemeli bir koltuğa kadar yol gösterip oturttu.

Milena Bratic her an kaçmaya hazır gibi, kapının yanında duruyordu.

Tanya'nın iki gorili heykel gibi, sessiz odada yerlerini aldılar. Ermeni kadın gözlerinde zafer pırıltılarıyla Malko'nun tam karşısındaki masaya dayanmıştı.

— İşte yine bir aradayız!

— Bunu nasıl becerdiniz?

— Belgrad'dan ayrılışınızı izledim...

— Telefon eden siz miydiniz?

— Evet.

— Bizi turuncu Skoda'yla mı takip ettiniz?

— Hayır. Fakat Viyana'ya gelmek için iki yol vardı. Biri şu anda kapalı olan Loibl tüneli, diğeri de Maribor yolu...

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Önce şundan kurtulmalıyız.

Eliyle nefret dolu gözlerle kendisine bakan Milena'yı işaret ediyordu*

— Ne hakla böyle konuşuyorsunuz? diye

sordu Milena. Ben olmasaydım, Aram ya Beyrut'ta olurdu, ya da ölmüş olurdu.

Tanya Vertanyan ona doğru bir adım attı.

—Sürtük! KGB için çalışan sensin, ben değil. Onu daha önce de öldürmeye kalkıştın. Şimdi ikinci kez sana aynı görevi verdiler.

Milena tırnaklarını göstererek öne atıldı.

—Yalancı!

Malko iki kadının arasına girdi.

—Milena'nın daha önce ne yaptığını bilmiyorum, dedi. Fakat Bay Erivanyan'ı Belgrad'dan onun sayesinde çıkardığım bir gerçek. Yugoslav makamları da durumu biliyorlardı, hiçbir şeye karışmadılar.

Tanya Vertanyan'ın gözleri öfkeyle parlıyordu.

—Yugoslavlar KGB ile ortak çalışıyorlar. KGB ise Aram Erivanyan'ın başını istiyor.

Bir an sessizlik oldu. Gorillerden biri sigara içiyordu. Ev sahipleri ortalıktan kaybolmuşlardı.

—Bu durumda, KGB niçin bizim Yugoslavya'dan çıkmamıza engel olmadı? diye sordu Malko. Birkaç saat içinde Bay Erivanyan CIA'nın koruması altında olacaktır.

Tanya çaresizliğini itiraf etmeden önce, bir süre sessiz kaldı.

—Bilmiyorum. Fakat bulacağım.

—Aklına geleni söylüyor, diye saldırdı Milena. Bu komedi fazla uzadı gel Aram, gidiyoruz.

Kör adam kalkmaya çalıştı, fakat Tanya ona yine Ermenice bir şeyler söyleyince tekrar yerine oturup öksürmeye başladı.

Malko Elko'yu bulmak istiyordu, ama

Aram Erivanyan'ı bu durumda yalnız bırakamazdı. Aram az sonra Ermenice bir şeyler söyledi.

Tanya Malko'ya döndü.

—İsrailliler'le gitmek istemediğini söylüyor..
Avusturya'da kalmak istiyor.

Malko kör adama yaklaştı.

—Bay Erivanyan, benim görevim sizi Viyana'ya götürüp CIA'nın ve Viyana polisinin koruması altına girmenizi sağlamak.

Tanya öne atıldı:

—Biz ona göz kulak olacağız.

—Nasıl isterseniz, dedi Malko. Şimdi yola çıkalım.

—Bu aptal geri dönmedikçe olmaz. Bu kadın Ruslar için çalışıyor. Ondan kurtulmalısınız. Mutlaka bir halt karıştıracaktır...

—Onu Yugoslavya'ya dönmeye zorlayamam.

Milena konuştuğunda sesi öfkeden titriyordu.

—Bu orospu size, kimin hesabına çalıştığını söylemiyor.

Tanya onun üzerine atladı, iki kadının boğuşması korkunçtu. Birbirlerinin gözlerini oymak için fırsat kolluyorlardı. Tanya Milena'nın sol göğsüne bir yumruk atınca, genç kadın bağırdı. Malko ve goriller nefretle dolu kadınları ayırmaya çalıştılar.

İki ateş arasında kalan Aram, artık iyice bitmişti. Malko kendi kendine, Tanya'nın istese kolaylıkla Milena'yla başa çıkabileceğini düşündü.

—Milena, sen Mercedes'i al, diye teklifetti. Sonra seni Sacher Oteli'nde bulurum. Ben Bay

Erivanyan için bir komplo hazırlamadığına emin olana kadar Bayan Vertanyan'la birlikte kalırım. (Sonra Tanya'ya döndü). Bu sizi memnun etti mi?

—Evet, diye homurdandı genç kadın. Fakat onun kafasına iki kurşun sıkıma izin verseniz daha iyi olurdu.

--Ya Aram? diye sordu Milena. O bunu kabul edecek mi?

Aram ve Tariya arasında ateşli bir tartışma daha başladı. Milena'nın haline bakınca, Malko Aram'm ortalığı yatıştırdığını anladı. Milena ona yaklaşıp bir süre alçak sesle konuştu, sonra gözlerinde zafer pırıltılarıyla doğruldu.

—Viyana'da görüşürüz, dedi.

*

**

Elko Krizantem telaşlı gözleriyle etrafı araştırdı. Aradığı şey orada yoktu. Skoda kilisenin önünde park edilmişti. Spielfield köyündeki evlere şöyle bir bakıp büyük bir araziye kaplayan Schloss'a indi. Otlar arasındaki birkaç heykel çevreye hoş bir görünüm veriyordu. Bahçe kapısı açıktı. Elko Krizantem tedbirli hareket etmeye çalışarak bahçeye indi.

Üç dakika sonra, heykellerden birinin arkasına çömelmiş olan ve şatonun pencerelerini gözetleyen bir adam gördü. Yabancı elli yaşlarındaydı. Üzerinde gri bir pardösü ve bir şapka vardı. Şüphe uyandıran birine benzemiyordu. Yerdeki kuru yapraklar yürürken hışırdadığı için Elko yavaşça yaklaştı. Yine de çıkardığı sesle yabancı adam arkasını döndü.

Elko onun cebinden bir silah çıkarmasını

beklerken adam olanca hızıyla bahçe kapısına doğru koşmaya başladı. Elko ona hemen yetişti ve üzerine atladı. İki adam çamurun içinde yuvarlandılar. Elko boğma telini çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar teli Yugoslav'ın boynuna dolamıştı. Kurbanı ondan kurtulmaya çalıştı, fakat beceremeyeceğini anlayınca ucunda susturucu takılı tabancasını çıkardı. Yugoslav, nişan almaya vakit bulamadan ateş etti. Elko Krizantem'in iki eline de ihtiyacı olduğundan, ona engel olamadı. Silahın üzerine doğrultulduğunu görünce Elko durumunu bozup, adamın elini yakalamak zorunda kaldı.

Birden aklına delice bir fikir geldi. Tabancayı bırakmaya zorlayacağına, adamın tetiğin üzerindeki parmağına bastırdı. Altı patlamadan sonra, şarjör boşaldı.

Yugoslav sinirden deliye dönerek, silahı attı. Elko yeniden boğma telinin iki ucuna asıldı. Adam tehlikede olmanın verdiği korkuyla olanca gücünü ortaya koydu. İkisi birden yerde yuvarlanmaya başladılar ve demiryoluna kadar gittiler. Uzakta bir trenin sinsice yaklaşan sesi duyuluyordu.

*

*

Tanya Vertanyan Milena Bratic'in gittiğinden emin olmak için, onu çıkışa kadar takip etti. Yugoslav kadın, Malko'ya buruk bir gülümsemeyle baktıktan sonra, dışarı çıktı.

—Ona dikkat et, diye bağırdı. Hoşçakal!

Malko onun son sözünü söylemediğinden emindi. Etrafına baktı: ne motosikletlilerden, ne Elko'dan, ne de esrarengiz Yugoslav polisinden eser vardı.

Avluda Milena, Mercedes'in kapısını açınca, Tanya Malko'ya zafer dolu bir bakış fırlattı.

—Umarım cehenneme kadar gider ve hep orada kalır.

Milena da onun için aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Mercedes'in kapısı kapandı. Milena hiç acele etmeden direksiyona yerleşti. Tanya ateş püskürüyordu. Milena camı indirip, Malko'ya cana yakın bir şekilde gülümsedi. Tanya yerinden sıçradı:

—Bu köpekle sevişmişsin!

Malko cevap vermedi. Ateşi körüklemenin gereği yoktu.

Tekrar içeri girdi. Tanya da onu izledi. Aram'ın yanına çömeldi ve onunla Ermenice konuşmaya başladı.

—Ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

—Bizimle gelip, Avusturya'da sizin korunmanız altında kalmak isteyip istemediğini soruyorum...

Birden Malko'nun içinden bir şeylerboşanır gibi oldu. Eğer adam kabul ederse, CIA onu Ermenilere satmakla suçlardı. Tanya onun düşüncelerini sezmiş gibi ayağa kalktı ve elini çantasına daldırdı. Malko kadının bir silah çıkaracağını zannetti. Fakat Tanya sadece geçen seferki çeki, tekrar burnunun ucuna kadar sokmakla yetindi:

—İki milyon Alman Markı! dedi. Sadece bizi rahat bırakmanız yeterli.

Malko kadının elini itti:

—Onu bu kadar çok istiyorsanız, beni niçin öldürmüyorsunuz?

Tanya katlanmış kağıdı tekrar çantasına

koydu ve başını salladı.

—Yapmak istemediğim şeyler olduğunu biliyorsunuz. CIA için çalışıyorsunuz ve bize göre çok daha kuvvetlisiniz.

—Güzel, dedi, Malko. O halde bu komediye bir son verelim.

Malko Aram'a yaklaştı:

—Dostlarınızın arabasıyla Viyana'ya gidiyoruz. Sizi Imperial'e götüreceğim ve orada ABD'nin koruması altına vereceğim.

—Teşekkürler, dedi Ermeni dudaklarını hemen hemen hiç kıınıldatmadan.

Bu kez yerinden Tanya'nın yardımı olmadan kalktı ve genç kadın beyaz bastonu onun eline tutuşturmakla yetindi. Malko ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışıyordu. Fakat daha Viyana'ya çok yolları vardı.

—Gidip arkadaşlarımı bulmalıyım, dedi.

—İyi, sizi burada bekliyoruz, dedi Tanya. Aram'ın üşütmesini istemiyorum.

—Onlar bekleyecekler, diye düzelitti Malko. Siz benimle geliyorsunuz.

Kısa bir duraklamadan sonra, genç kadın gorillere Ermenice bir şeyler söyleyip onu takip etti ve kapıyı arkasından dikkatlice kapadı.

Malko, Mercedes'in anayola çıkmak üzere olduğunu gördü, fakat Elko ortalarda yoktu. Acaba nereye gitmişti?

..

Soğuşa rağmen ter içinde kalan Elko, kendi kendine ihtiyarlayıp ihtiyarlamadığını sordu. Rakibi bir süreden beri ciğerlerine hava girmemesine rağmen, hâlâ debeleniyordu. Tehlikeli olmadığı kesindi, fakat ölmemişti de.

İki dizini kurbanının sırtına bastırarak boğma telini olanca gücüyle çekti. Bu kez Yugoslav debelenmeyi kesti ve başı çamura düştü. Elko onun öldüğünü anladı. Doğrulup etrafına baktı. Kimseler yoktu. Sonra elini adamın ceketinin cebine sokarak, kağıtlarla dolu cüzdanı çıkarttı.

Yaklaşan trelerin sesi ona bir fikir verdi.

Köy, yolun ters tarafında kaldığı için bir şey görünmesi olanaksızdı, ölüyü omuzlarından tutarak binbir zahmetle yol boyunca sürükledi. Adamı rayların üzerine yerleştirip, uzaklaştı. Lokomotif acı bir fren yaptıysa da artık çok geçti. O sırada şatodan gelen patlama sesiyle kulakları sağırlandı ve deli gibi çamurlu tepeyi tırmanmaya çalıştı.

XVIII. BÖLÜM

Patlama gök görültüsünden beterdi. Merce, des gözlerinin önünde siyah duman ve aleve dönüşmüştü. Patlamanın etkisiyle az sonra Schloss'un camları kırıldı.

—Tanya! Yoksa siz mi...

Genç Ermeni başını salladı.

—Hayır, yemin ederim! Anlamıyorum...

Diğer Ermeniler de az sonra dışarı çıktılar. Tanya kendi dilinde onlara bir şey söyledi ve adamlar sakinleştiler. Toz bulutu yavaş yavaş dağılıyordu. Malko altüst olmuş bir halde Milena'yı düşündü. Yugoslav kadının, böyle bir patlama karşısında, korkacak zaman bile bulamadığına emindi... Etraftan köylüler koştular. Arabanın parçaları, ıssız bağlarda yanmaya devam ediyordu. Bisikletli biri, tüm gücüyle pedallara abanarak kilisenin yokuşunu indi.

—Ben yapmadım! diye tekrar etti Tanya Vertanyan. Ben yapmadım.

Malko pek ikna olmamıştı, fakat cevap vermedi. Birden Elko'nun, merdivenleri dörder, dörder çıktığını gördü. Üçüncü kata kadar gelince Malko'ya sordu:

—Ne oldu?

—Mercedes infilak etti, dedi Malko.

Türk alnını sildi.

—Bu benim hatam.

Onun anlattıklarını dinleyince Malko hikâyenin geri kalan kısmını tamamladı. Elko'nun elindeki cüzdanı inceledi. Kâğıtlardan biri SDB kimliği idi. Mercedes'e kuvvetli bir patlayıcı yerleştirilmişti. Onları Belgrad'dan beri takip eden adam da uzaktan bu patlayıcıyı kontrol edebilecek alete sahip olmalıydı. Hiçbir zaman öğrenemeyecekleri bir sebeple, Elko'yla karşılaşmadan önce aleti çalıştırmamıştı. Malko soğuk soğuk ter döküyordu. Kilometreler boyunca, bir bombanın üzerinde yolculuk etmişti.

Malko Tanya ile göz göze geldi. Kadın eski soğukkanlılığına kavuşmuştu.

—Ben size söylemiştim! dedi. zaferle. Bu tuzağı Yugoslav Servisi'nin hazırladığı açık.

Söylediği doğrudu. Skoda'daki adam, Yugoslavlar hesabına çalışıyordu. Fakat hâlâ cevapsız kalan bir soru vardı. Niçin patlayıcıyı daha önce faaliyete geçirmemişti? Yüzlerce kez fırsat bulmuş olmalıydı.

—Gelin, dedi Malko. Daha yakından incelemek istiyorum.

Tanya tek söz etmeden onu izledi. Malko Opel'in direksiyonuna geçti ve aşağı yola indi. Motor beş yüz metre öteye fırlamıştı. Boğazı düğümlenerek Milena Bratic'i aradı.

Tek bir iz bile yoktu. Fakat biraz daha uzakta, kömürleşmiş bir insan artığı farketti. Bu korkunç bir şeydi.

Uzaklarda bir ambulans sireni duyuldu. Başlarına bela almanın gereği yoktu. Etraftakiler Mercedes'in şatodan çıkmış olduğunu görmüş olabilirlerdi. Bağlar içindeki kapkara yığına son bir kez daha baktıktan sonra, Opel'e

bindi.

—Viyana'ya gidiyoruz, dedi.

Tanya tartışma çıkarmadı. Aram Erivanyan dışarı çıkmıştı. Malko ve Tanya'nın geldiğini duydu.

— Ne oldu?

—Mercedes'e bomba yerleştirilmiş, dedi Malko.

—Milena içinde miydi?

Yalan söylemek neye yarardı?

—Evet.

Kör adam bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça başını sallayıp, alçak sesle mırıldandı:

—Milena... Milena...

Sonra Malko'nun anlamadığı Ermenice bir şeyler konuştu. Kendinden geçmiş gibiydi. Onu Opel'e götürürlerken hiçbir tepki göstermedi. Bir an durup yanık kokusunu içine çekti. Dudakları aralandı, fakat tek bir söz söylemedi. Siyah gözlüklerinin arkasına gizlenmiş, ne hissettiğini belli etmiyordu. Biraz ötede ambulansla ve polis arabasıyla karşılaştılar.

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Bulundukları yerde etraf sakindi ve kimse patlamayı duymamış gibiydi. Malko arkada oturan Tanya'ya döndü.

—Görüyorsunuz, Milena Bratic Ruslar için çalışm ıyormuş. Tuzaktan haberi olsaydı arabaya binmeyi kabul etmezdi...

Birden Natacha'nın, Mercedes'i ona satarken yüzünden geçen garip ifadeyi görür gibi oldu. Şimdi ona niçin Viyana telefonunu vermediği anlaşıyordu. Her şeyden haberi vardı ve o Viyana'ya geldiğinde, Malko'nun çoktan ölmüş olacağını düşünüyordu...

Tanya Vertanyan başını salladı.

—Milena Sovyetler için çalışıyordu, bunu biliyorum. Fakat Rusların kendi ajanlarını öldürmeleri ilk defa olmuyor. Hele onun gibi tamamen kendilerine bağlı olmayan, sadece korku sayesinde ellerinde tuttukları birini... Milena son kez, verdikleri bir görevi yerine getirdi.

Malko onun haklı olduğunu biliyordu. Fakat bütün bunlar Mercedes'in niçin daha önce havaya uçurulmadığını açıklamıyordu.

Aram'ın CIA'nın eline geçmesini önlemek için, bakalım daha ne tuzaklar hazırlanmıştı.

Etraftaki bitki örtüsünü görünce içi rahatladı. Artık kendi evindeydi. Bir telefon kulübesinin önünde arabayı durdurdu.

—Ne yapıyorsunuz? diye sordu Tanya.

—Arkadaşlarıma haber veriyorum, dedi Malko.

Tedbirli davranmak isteyerek, arabanın anahtarlarını yanına aldı. CIA bölge şefinin telefonu uzun süre çaldı. Adam Washington'dan birkaç gün önce gelmişti. Malko sınırda olanları anlattı.

—Sizi İmperial Oteli'nin karşısında bekliyorum, dedi Amerikalı. Kafanıza takmayın. Şu an durum kontrol altında.

Malko bu kez daha az endişeli, tekrar Opel'e bindi. Tanya göz ucuyla onu süzüyordu. Malko bu kadından kurtulması gerektiğini düşündü, fakat bu kolay olmayacaktı. Tanya beş dakikada bir, Aram'a bakıyordu. Aram Erivariyan, Milena'nın ölümünden beri ağzını açmamıştı.

*

**

Kartner Ring'de buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Malko, Imperial'in önündeki Limousine'i görünce, içinin ferahladığını hissetti. Siyah camlar içerisinin görünmesini engelliyordu.

Telefonda Opel'in plaka numarasını verdiğinden, otelin karşısında durur durmaz, arabadan beş kişi çıktı: Üç sivil polis, yeni bölge şefi ve bir elçilik görevlisi.

Adamlar, Tanya'nın yardımıyla Opel'den inen Aram'ın etrafını sardılar.

—Bay Erivanyan, dedi diplomat, ben Chester Brooks.' Elçilikte birinci sekreterim ve size, istemiş olduğunuz gibi korumamız altında bulunduğunuzu bildiririm.

—Teşekkürler, dedi zayıf bir sesle Erivanyan. Biraz dinlenmek istiyorum.

—Sizin için bir daire tuttuk, dedi Amerikalı.

Birlikte üçüncü kata çıktılar. Yandaki oda Malko'ya, sağdaki de gorillere ayrılmıştı. Tanya Vertanyan, Aram'la kalmaya yeltenince, polislerden biri onu dirseğinden tutarak dışarı çıkardı.

—Üzgünüm bayan. Burada kimse kalamaz.

Ermeni kadın boşuna çırpındı. Sonra Malko'ya buz gibi bir bakış fırlattı:

—Sizi barda bekliyorum.

İki gorili aşağıdaydı. Aram, kendini bir koltuğa bırakıvermişti. Ne kadar yorgun olduğu her halinden belliydi. Sonra kalktı ve bir yandan bastonuyla etrafı yoklayarak, Malko'nun yardımıyla banyoya gitti. Siyah gözlüklerini Malko'ya doğru çevirdi:

—Milena gerçekten öldü mü?

Malko yutkundu. Ermeni'nin heyecanı son

derece belirgindi.

—Evet, dedi. O patlamadan sağ çıkması olanaksızdı.

—Siz... cesedini gördünüz mü?

—Hayır, geriye bir şey kalmamıştı.

Aram koltuğuna geri döndü.

—Teşekkürler, dedi. Bir süre yalnız kalmak istiyorum.

Malko aşağı indi. Tanya bardaydı. Yüzünde bir gülümseme vardı. Malko kendine votka ısmarladı. Bardaki tek müşteri ikisiydi. Sigarasının dumanını üfledikten sonra, Tanya acı bir sesle konuşmaya başladı:

—Sizin ve Aram'ın hayatını kurtardım ve şimdi bu olaydaki bütün hakkımı kaybediyorum...

—Elinizden geleni yaptınız, dedi Malko. Ben size hiç yalan söylemedim. Belgrad'da yaşadığımız o gece bile. Benimle sevişerek fikrimi değiştirmeyi mi ummuştunuz yoksa?

—Elbette hayır. Zaten pişman da değilim. Her şey mükemmeldi. İyi bir aşık olduğunuzu hep hatırlayacağım. Bazen insan dinlenmesini bilmeli. Çok zor bir mesleğimiz var.

Aynı bir erkek gibi konuşuyordu, fakat üst üste attığı bacaklarından, yine de Malko'nun karşı koyamadığı bir çekicilik yayılıyordu.

—Bizim hayatımızı isteyerek kurtarmadınız.

Genç kadın iç geçirdi:

—Aram öldürülseydi daha mı iyi olurdu, diye düşünüyorum...

Malko şaşkınlıkla ona baktı.

—Niçin? Ona bağlı olduğunuzu sanıyordum.

—Doğru, fakat Ebu Nidal'in yakalanması-

na yardım edeyim derken, Ermeni davasına gölge düşürmesinden korkuyorum. Mücadelemize devam ediyoruz. Bize gereken nereden olursa olsun, bir parça yardım.

— Agop Agopyan ve diğerleriyle işbirliği yapabileceğinizi mi söylüyorsunuz?

— Neden olmasın?

— O halde niçin Agopyan'ın Aram'ı öldürmesine yardımcı olmadınız?

— Bu o kadar kolay değil. Aram'a saygı duyuyoruz. Almacımız uğruna çok şeyler yaptı. Fakat o kazadan beri, artık elinden hiçbir şey gelmez. Çok zayıf bir hale geldi. KGB ajanı olduğu halde, Milena'yı harcamadı. Bu kötüye işaret. İntikam için konuşacaktır. Beni dinleyeceğini ve bizimle geleceğini ummuştum.

— Ya kabul etseydi?

— Onu bulamayacağınız bir yere götürecektik.

— Ya ben?

— Sizi etkisiz hale getirecektik. Bunu biliyorsunuz.

Malko ona "etkisiz hal" demekle ne anlatmak istediğini sormamayı tercih etti. Birden çok yorgun olduğunu hissetti ve bardağını bıraktı...

— Ben gidip dinleneceğim.

Tanya ona baktı.

— Aram'la son bir kez konuşmak isterdim.

— Eğer isterse akşama, dedi. Beni arayın.

Elinden fazlası gelmezdi. Tanya kalkıp ona öfkeyle baktı. Her zamankinden güzeldi. Eğer beş dakika daha orada kalsaydı, Tanya'yı odasına götürebilirdi. Zaten kadının isteği de buydu.

Malko yatağına uzandı. Alexandra'yla başına yeni bir dert daha eklenmesin diye Liezen'i aramamıştı. Aram'ın odasından çıt çıkmıyordu. Elko ve polislerden biri koridorda uyuyordu. Malko birden Natacha'yı düşündü.

Şu sıra Viyana'da olmalıydı. Ona Sonnenberg'de kalacağını söylemişti. Gidip bir göz atmaya değerci.

**

Malko resepsiyon memurunun önüne bin şilin attı.

—Bugün gelmesi gereken Yugoslav bir kadını arıyorum, fakat adını bilmiyorum. Sarışın, çok güzel, otuz yaşlarında biri. Kendisi devamlı müşterilerinizdendir.

Resepsiyon memuru bin şiline küçümseyen bir bakış atarak gülümsedi:

—Anlıyorum. Bayan Natalia Ilıc. 118 numara. Geldiğinizi haber vereyim mi?

Malko ikinci bir binlik daha uzattı.

—Hayır teşekkür ederim. Yalnız mı?

—Evet.

Malko asansöre bindi. 118 numaranın önüne geldi. Anahtar üzerindeydi. Yavaşça tokmağı çevirdi ve kapıyı itti. Hemen ardından bir kadın sesi duyuldu:

—Stephan?

Malko odaya girdiğinde, Natacha'yla neredeyse çarpışacaklardı. Genç kadının üzerinde sadece korsesi, çorapları ve ayakkabıları vardı. Uzun küpeleri tahrik edici yüzüne apayrı bir

hava katıyordu. Bu haliyle tıpkı yüzyıl önceki randevuevlerinde çalışanlara benziyordu.

Malko'yu görünce, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

—Bu da ne demek...

Bir an gözlerini kapatıp, sonra tekrar açtı. Şimdi Belgrad'daki büyüleyici tavrını takınmıştı. Bir adım öne çıktı.

—Malko! Gelmenizi o kadar istiyordum ki!

Malko'nun önünde diz çöktü ve ona yapışarak, sanki konuşmasını engellemek istercesine cazibesinin etkisi altına almaya çalıştı.

Malko'nun içi buz gibiydi. Onu omuzlarından yakalayarak kalkmaya zorladı.

Birden Natacha'nın gözlerindeki arzu ateşi söndü.

—Ne olur beni öldürmeyin.

—Buraya nasıl geldiğimi sormayacak mısın? diye sordu Malko.

Natacha cevap vermedi.

—Tasarladığınız gibi Mercedes havaya uçtu ama ne varki içindeki ben değildim.

—Yalvarırım, bana bir kötülük yapmayın. Elimden bir şey gelmezdi.

Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle yatağa oturdu. Hâlâ çekiciydi.

Malko eli paltosunun cebinde, kadına yaklaştı ve birkaç santim kala durdu.

—Gerçeği istiyorum, dedi. Bu araba hikâyesinin ardında kim var?

—Arkadaşım, dedi, Stephan.

—Viyana'da mı?

—Evet, onu bekliyorum.

—Kim o adam?

—SDB'den.
—Mercedes'e tuzak kuran o mu?
—Evet diye cevap verdi bir solukta.
—Arabamı mahveden de o mu?
—Evet.
—Peki benim size başvuracağımı nereden biliyordu?

Kadın cevap vermeden önce yutkundu.

—Andrew Witkin bu tür sorunlar çıkınca, hep Bogdan'a başvurur. Bogdan da bana söyler. Stephan sayesinde istediğim arabayı elde edebilirim.

—SDB, Aram Erivanyan'ın öldürülmesini mi istiyordu?

—Hayır. Fakat Stephan sadece SDB için çalışmaz. Aynı zamanda KGB ajanıdır.

Şimdi her şey anlaşılıyordu.

— Sonra?

—KGB, Stephan'dan, Erivanyan Belgrad'dan çıkmayı başarabilse bile, Viyana'ya sağ gitmesini sağlanmasını istemişti. Fakat Yugoslav Gizli Servisi'nin bunu bilmemesi gerekiyordu. O zaman araba fikri aklına geldi. Adamlarından arabayı izlemelerini ve Avusturya topraklarına girince imha etmelerini istedi. Böylece Stephan'ın başı belaya girmeyecekti. İsrailliler suçlanacaktı... Ya da Agopyan.

Şeytanca bir plandı bu.

—Yine de böyle bir arabayı tek başına hazırlayamaz.

—Hazırlayan o değildi zaten. Aylar önce Filistinliler ondan, batıya geçip, suikastler hazırlaması için yardım istemişlerdi. Stephan'a çok kuvvetli patlayıcı maddeler getirmişlerdi...

Geriye de uzaktan kumanda aletini yerleştirmek kalmıştı.

Natacha endişeli bir şekilde ona baktı.

—Beni ne yapacaksınız?

Malko omuz silkti.

—Arkadaşınız Stephan, niçin Viyana'da?

—Buradaki görevliyi görmesi, gerekiyor. Viyana Belgrad'dan daha güvenli. Eskiden bu bağlantıyı yapan bendim, fakat...

—Bu kez döktüğü kanın ödülünü alacak, hoşçakalın, dedi Malko.

Natacha onu kapıya kadar izledi ve arkasından mırıldandı:

—Stephan sadece yarına kadar burada.

*

**

Odasına henüz girmişti ki telefon çaldı. Arayan Aram Erivanyan'dı.

—Beni görmeye gelebilir misiniz?

Malko hemen yan odaya geçti. Ermeni koltuğundan kıpırdamamıştı. Siyah gözlüklerini çıkarmıştı.

—Ben geldim, dedi Malko.

—Oturun. Önce size teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız, Belgrad'da ölmüş olurdum.

—Bu benim görevim, dedi Malko.

—Bir şey daha var. Size söylemek istiyorum.

— Nedir?

—Amerikalıların teklifini kabul ettim, dedi yavaşça, İsrail'e gideceğim.

XIX. BÖLÜM

İsrail mi? Malko, gözlüklerini tekrar takarak yüzünü saklayan Erivanyan'a baktı.

—Size bu fikri kim verdi?

—Hiç kimse, dedi alçak ve yavaş bir sesle. Sadece Milena'nın başına gelenler. Artık olacaklara aldırmiyorum Tekrar onunla yaşamayı ve geçmişi silmeyi umuyordum. Fakat...

Sesi buruklaştı. Malko İncil'i düşündü. "Kılıçla saldıranlara, kılıçla karşılık verilir". Aram Erivanyan daha önce etrafa ölüm saçmıştı, şimdi aynı şeyler kendi başına geliyordu.

—Fakat israilliler sizin düşmanınız.

—Doğru. Fakat onlarla aramızda önemli bir anlaşmazlık yok. Ebu Nidal gibi kişiler yüzünden, bizimle işbirliği yapmak istiyorlar. İsteyen onlar, ben de yardım edeceğim.

Malko ona baktı. Senelerin yorgunluğu yüzüne yansımıştı. Yine de bütün gerçeği söylemişe benzemiyordu.

—Milena'ya çok mu bağlıdınız?

—Evet.

—KGB için çalıştığınızı biliyor muydunuz?

—Şüphelenmiştim.

—Ve...

Ermeni yine omuz silkti.

—Bizim bulunduğumuz çevrede herkes

birbirine ihanet eder. Kimi para, kimi politika, kimi korku yüzünden. Fakat beni sevdiğini de biliyordum. Beni öldürmek istese bile.

Malko da, Milena'nın seneler süren o garip sadakatini görünce, zaten buna inanmıştı. Fakat şimdi gelecekle ilgili planı iyi yapmalıydılar.

—Kararınızdan kime bahsettiniz?

—Tanya'ya sadece.

Malko yerinden sıçradı.

—öfkeden deliye dönmüştür.

—Bana küfretti, dedi Aram. Onu istemiyorum. Söylediklerinde samimi fakat yanılıyor. Arkadaşlarıma ihanet etmeyeceğim, bu kararı biraz da Tanya yüzünden verdim. Eğer o karışmasaydı, Milena'yla birlikte ben de ölmüş olacaktım.

Malko aynı şeyin kendisinin ve Elko'nun da başına gelmiş olabileceğini söylemek istedi.

—Ya Amerikalılar?

—Onlara sizin söylemenizi istedim. İsraililer onların müttefiki. Memnun olacaklardır.

Hatta istediklerinden çok fazlasını elde ettikleri söylenebilirdi.

—Peki, gerekeni yapacağım.

—Bir şey daha, dedi Erivanyan. Bu akşam yemek solonunda yemek istiyorum. Uzun zamandan beri dışarı çıkmadım.

*

**

CIA'nın Viyana'daki yeni bölge şefi James Carr sigarasının dumanını üfledi.

—Bu bir mucize! dedi alçak sesle. Yahudilere Aram'ı Amerika'ya götürmeden önce bir süre için sorguya çekebileceklerine söz

vermiştim. Fakat altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum.

Imperial'in kristallerle süslü yemek salonu hemen hemen boştu. Kapının yakınındaki bir masada, Aram tek başına yemeğini yiyiyordu. Yan taraftaki üç masa da elçiliğin gorilleri ve sivil polisler tarafından tutulmuştu.

— İşler nasıl ayarlanacak? diye sordu Malko.

— Yarın Mossad'daki meslektaşım la randevum var. Ona iyi haberi vereceğim. Fakat tabii bazı şartlarım olacak.

Aram kalktı, değneğini alıp dimdik çıkışa doğru ilerledi.

Tam kravatını çıkarmıştı ki, kapı çalındı. Gelen Tanya Vertanyan'dı her zamankinden güzel görünüyordu. Gözünde gözlük vardı, ellerini cebine sokmuştu. Malko kalbinin sıkıştığını hissetti. Belki de gecenin geri kalan yarısı pek de sıkıcı geçmeyecekti.

— Girin.

— Önce Aram'ı görmek istiyorum, dedi yumuşak bir sesle. Telefonda ona biraz sert davrandım. Özür dilemem gerekiyor.

— İsterdim, ama önce sizin ona bir kötölük yapmayacağınızdan emin olmalıyım.

Tam ona pardösüsünü çıkarmak için yardım edecekti ki, Tanya onu kaba bir hareketle itti. Cebinden çıkardığı sağ elinde küçük bir tabanca tutuyordu.

— Aptal!

Malko senelerin verdiği tecrübeyle, genç

kadının bileğini yakaladı. Mermi duvarın güzelim boyasını mahvetmişti. Patlama bütün katta yankılandı. Tanya kızgınlıkla buruşmuş suratıyla kurtulmaya çalıştı. Tekrar tetiğe bastı. Bu kez kurşun halıya isabet etti. Koridorda kapılar açılmıştı.

Malko, Elko'nun geldiğini gördü. Birden genç kadının başı arkaya düştü. Ağzı nefes almaya çalışarak açıldı. Boğuk bir ses çıkararak sendeledi. Elko onu ortadan kaldırmaya kararlı görünüyordu. CIA'nın gorilleri onun avını elinden güçlkle alabildi. Tanya gözleri yaşla dolu halının üzerinde yatıyordu. Boğazında kırmızı bir çizgi oluşmuştu.

Yandaki odada kalan müşteri bağırdı:

—Polis çağırılım!

—önemli değil, dedi Amerikalılardan biri. Siz odanıza girin. Her şey kontrol altında.

Gorillerden biri müdüriyeti yatıştırmaya giderken, Malko da Tanya'yı kaldırıp koltuğa yerleştirdi. Şarjörün içinde kalan diğer kurşunları çıkarıp silahı genç kadına uzattı.

—Şunu yerine koyun, dedi. Çok aptalca bir iş yaptınız.

Tanya kin dolu gözlerini kaldırdı.

—Tekrar deneyeceğiz. Ben ya da bir başkası.

—Niçin?

—Niçin mi? Aram'ı kendini îsrailliler'e satmaya ve bütün Ermeniler'in gözünde şerefini kaybetmeye siz kandırdınız.

—Onu kandıran ben değilim. Kararını tek başına verdi, dedi Malko. Üstelik bu kendini satması demek değil. O sadece barış arayan, kalbi kırık bir adam.

—Biz onu korumaya hazırız, diye sözünü kesti Tanya.

Malko bıkkınlıkla iç geçirdi:

—Tanya ben onun ne düşündüğünü bilemem.

—Bize bir zamanlar yardım eden insanlara ihanet edecek. İsrailîliler'e korkunç sırlar verecek. Buyüzden de bizi asla affetmeyecekler.

—Kimler?

Tanya bakışlarını kaçırdı.

—Bunu siz de biliyorsunuz. Filistinliler ve müttefikleri. Onlar olmadan biz de olamayız.

Malko cevap vermedi.

—Şu aptal Milena ile ölmemesi ne şanssızlık!

—Onu kurtarmak istiyordunuz...

—Artık değil.

Tanya gözlerini kapattı ve uzun bir süre hareketsiz kaldı.

—Bir şeyler içmek ister misiniz?

—Evet, çok susadım. Tuttuğunuz katil

—Sadece beni korumak istedi. O şekilde davrandığı için şükretmelisiniz, yoksa şimdi ölmüş olabilirdim, siz de hapislerde çürürdünüz. Avusturyalılar'ın şakası yoktur.

—Ne önemi var? En azından vicdanım rahatladı. Bana biraz su getirmelerini söyler misiniz?

Pardösüsünü çıkardı. İçine deri bir etek ve rengarenk bir ipek bluz giymişti.

Malko telefonla istediklerini ısmarladıktan sonra, onun banyoda olmasını fırsat bilerek pardösüsünün cebindeki kurşunları bulup yok etti.

Tanya üst üste iki bardak içti. Eteğinin önündeki üç çıtçıtlı açılmıştı. Malko karşısına geçmiş onu izliyordu.

—Ne düşünüyorsunuz?

—Aram'ı. Ona hayrandım, şimdi ise sadece nefret ediyorum. Size teklif ettiğim parayı kabul etmeliydiniz. Böylece her şey kolaylaşırdı.

—Hayır, kendimi suçlu hissederdim.

Tanya cevap vermedi. Bir an kıpırdayınca eteğinin bir çıtçıtlı daha açıldı.

Malko kalktı. Tanya gözlerini açmamıştı bile. Yalnızca Malko üzerine eğildiğinde, göz kapakları hafifçe aralandı.

—Bana veda et.

Az evvelki gerilimden sıyrılmak istercesine birbirlerine sarıldılar.

Az sonra Tanya doğruldu.

—Çok güzeldi, dedi. Yaşadığımız olayın en güzel anısı bu olacak ve ben kimseye bahsedemeyeceğim.

—Birbirimizi yine görebiliriz...

—Hayır, her şey bitti. Yollarımız burada ayrılıyor.

—Niçin?

—Öyle olması gerekiyor.

Kalkıp eteğinin önünü ilikledi. Pardösüsünü giydikten sonra, hafifçe sendeleyerek kapıya yöneldi.

—Tanya gidiyor musun?

—Evet.

Malko onun gözlerindeki yaşları farketti. Genç kadın asansörü görmemezliğe gelerek merdivenlere doğru yürüdü.

XX. BÖLÜM

Koyu renk camlı, siyah Limousine, Imperial'in önüne park etmişti.Üç adam başlarında şapkalarıyla, arabanın etrafında bekliyorlardı. Üzerlerindeki bol elbiseler, ceplerindeki silahların görünmesini engelliyordu.

Az sonra içeri girip, asansörü gözlemeye başladılar. Aram Erivanyan, Viyana'ya geldiğinden beri üç gün geçmişti. Sıkı bir koruma altında biraz dolaşmış, hastalığını geçirmiş ve sonunda da İsraililer ile konuşmaya karar vermişti.

Asansör aşağı indi ve Erivanyan lobide belirdi. Geçen gece Malko'ya bütün yaptıkları için teşekkür etmiş ve Tanya'ya vermesi için bir mektup bırakmıştı.

Malko son karşılaşmalarından beri genç kadından hiçbir haber alamamıştı.

İsraililer havaalanında bekliyorlardı. Malko CIA ve Mossad arasındaki pazarlıklara hiç katılmamıştı. İsraililer ne pahasına olursa olsun, Erivanyan'ı istiyorlar, onun sayesinde Ebu Nidal'e ulaşabileceklerini düşünüyorlardı. Malko bu işin üstesinden başarıyla kalkabildiği için tebrik yağmuruna tutulmuştu. Agopyan'ın adamları bir daha ortalıkta gözükmemişlerdi. Tekrar bir düzen kurmakta zorluk çekmiş olmalıydılar.

Erivanyan, kapının yanındaki Malko'nun

hizasına gelmişti.

—Hoşçakalın Bay Erivanyan. İyi şanslar.

—Teşekkürler.

Malko onun, bastonuyla etrafı yoklayarak uzaklaşmasını izledi. Rolls'u biraz ötede park edilmişti. Elko Krizantem direksiyondaydı. Birazdan Liezen'e dönecekti, fakat daha önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu. Tam arabasına binecekken, daha önce karşılaştığı motosikletlileri farkettti.

Birden kalp atışları hızlandı. Hemen bir yabancıyla ayakta duran James Carr'ın yanına gitti.

—James, dedi, şu gelen motora bakırt.

Yanlarındaki yabancı şaşırtıcı bir hızla arkasına döndü, sonra gülümseyerek eski halini aldı. Motorlular onların hizasına gelmişlerdi, fakat başlarındaki kasklar yüzünden hâlâ kim oldukları belli olmuyordu.

—Onlar düşman değil, dedi James yanındaki adama gülümseyerek.

Malko hâlâ, biraz uzaklaşıp duran motoru seyrediyordu. Amerikalı'yla sohbet eden adam, Viyana'daki Mossad ajanıydı. Demek ki bu motorlular işin başından beri ne yaptıklarını izlemişlerdi.

Limousine uzaklaşınca, o da Rolls'una bindi.

★★

İki adam 178 no'lu uçuşu gerçekleştiren ve Kıbrıs'tan gelen Avusturya Hava Yolları uçağından iniyorlardı. Ellerinde iyi kalite bordo çantalar vardı. Şık kıyafetleri, birinci mevkide yolculuk yapmaları ve o çantalar,

önemli işadamı havasına girmelerine yardımcı oluyordu. Birindeki doğulu tipi iyice belirgindi. Her ikisi de kısa boyluydular. Polisten ve gümrükten kolaylıkla geçtiler. Çantaları hemen hemen boştu, Kıbrıs pasaportlarında da bir eksik yoktu. Fazla oyalanmadan çıkışa yönelip park yerine gittiler. Uç tarafta bordo rengi bir Mercedes duruyordu. Arabanın hizasına geldiklerinde, kel kafalı adam yere belgelerini düşürdü. Kağıtları toplamak bahanesiyle yere eğilince egzoz borusuna yerleştirilmiş olan anahtarları aldı ve hemen direksiyona geçti. O arabayla ilgilenirken, öbür adam da ikinci anahtarı aldı ve bagajı açtı.

Bezden iki çanta hemen hemen bütün bagajı kaplıyordu. Adam içlerindeki kontrol ettikten sonra arabaya bindi.

Biraz sonra yola koyulmuşlardı. Otoyolun kenarındaki bir otele kadar devam ettiler. Otelin yemek salonunda Arap tipli üç kişi kahvaltı ediyordu. Onlarla kucaklaştıktan sonra çay ısmarladılar. Sonra alçak sesle konuşmaya başladılar. İçlerinden biri saatine baktı: Dokuz buçuk olmuştu. Kel olan elini onun koluna dayadı.

—Gitmemiz gerekiyor.

Limousine havaalanının otoparkında durdu. Etrafta çok az insan vardı. Aram yanında gorilleriyle dışarı çıktı. Havaalanının içinde başka bir grup daha bekliyordu. Arabadakiler görevlerini onlara devredip arabaya döndüler. Salonun öbür köşesinde duran Malko, Aram Erivanvan'ı El Al bürosunun önünde gördü.

Erivanyan'ın etrafındakiler diğerlerini dirsekle-yerek onun kuyruğa girmesine engel olmaya çalışıyorlardı. Ermeni hikâyesi burada son buluyordu.

Birden duyduğu otomatik silah sesleriyle bütün kanının damarlarında donduğunu hissetti. Geriye baktığında kıvrıcık saçlı, asker ceketi ve kot pantolon giymiş, deli bakışlı bir adam gördü. Daha sonra başka yönden gelen silah sesleriyle, ikinci saldırganı farkettti.

Bir anda ortalık ana baba gününe dönmüş-tü. İnsanlar sağa sola kaçışıp saklanacak bir delik arıyorlardı. Birden bir polisin, yolcuların üzerine bir el bombası atmaya hazırlanan başka bir teröristi nişan aldığını gördü. İsraili koruyucular ateşe başlamışlardı. Malko kızgınlıkla bir çığlık attı. Onun silahı yoktu. Çaresizlik içinde Noel ağacının arkasına sığınmaya çalıştı. Birden Aram Erivanyan'ı görüp bağırdı:

— Aram, yere yatın!

Aynı anda, üzerlerinde motor giysileri olan iki kişi belirdi. Kadın elinde uzun namlulu bir tabanca tutuyordu. Bunlar Belgrad'da kendisine yardım etmiş olanlardı. Kadın, teröristlerden birine nişan aldı. Malko adamın kanlar içinde yere yuvarlandığını gördü.

Sonra kurşunlardan biri Aram'a isabet etti. Kör adam bastonunu bırakarak yere düştü.

Silah sesleri başladığı gibi kesilmişti. Sağ kalan iki terörist kaçmaya uğraşıyordu. Malko, hâlâ annesinin kucığında duran kanlar içindeki bir bebeği ve yere sırtüstü düşmüş bir adamı geçip, Aram'ın yanına çömeldi.

Adam kımıldamıyordu. Malko kurşunun

kafasına isabet ettiğini farkettti.

Malko doğrulunca bakışları Mossad şefinin kilerle karşılaştı. İsraili, Aram Erivanyan'ın başındaki iki kişiye bir şeyler söyledi. Malko'ya doğru gelirken yüzü asıktı.

—Doktor Finkel ölmediğini söylüyor. Belki onu kurtarabiliriz. Fakat yine de uzun bir süre komada kalacağı kesin.

—Böyle bir şey beklemiyor muydunuz?

—Hayır.

—Kimdi onlar?

—Öğreneceğiz.

Aram Erivanyan bir sedyeye yerleştirildi. Artık o değerli beyni hiçbir işe yaramazdı. Tıpkı anahtarı kaybolmuş bir define sandığı gibiydi. İsraili Malko'ya döndü:

—Ameliyatı burada yapılacak. Sonra onu Tel-Aviv'e götüreceğiz. Çok iyi doktorlarımız var. Bazen mucizeler yaratırlar.

Malko cevap vermeyip uzaklaştı. Birden içinden Tanya'yı aramak geldi. Telefon kulübesine girdi. Telefon, sanki aranması bekleniyormuş gibi çabucak açıldı.

—Tanya?

—Evet?

Bir süre sessiz kaldılar. Aynı şeyi düşünüyor gibiydiler. Sonra genç kadın üzüntülü bir sesle sordu:

—Havaalanındaydın, değil mi?

İşte, işler böyle yürütülüyordu. İnsanlar çılgındılar.

—Tanya, ne yaptığını biliyor musun?

—Seni uyarmıştım, dedi genç kadın gergin bir sesle. Seni uyarmıştım.

Malko cevap vermeden telefonu kapattı.
Salondaki cesetleri görünce, içinden kusmak
geldi.

Genç kadın, Malko'ya hiç cevap vermeden, çok doğal bir hareketle sağ elini cebinden çıkardı. Elinde namlusu hemen hemen iki parmak kalınlığında minik bir 38'lik vardı. Parmağı tetiğin üzerindeydi.

— Aptal, dedi.

Sağ parmağı mermiye eşlik etmek istercesine, öne doğru uzanmıştı.

Ermeniler arasında çıkan anlaşmazlık eldeki bilgilerin silah olarak diğer fraksiyonlar aleyhine kullanılmak istenmesiyle sonuçlanır. Olaya karışan CIA'nın ilk adımı başarısızlığa uğrar. Bunun üzerine Malko Belgrad'a gönderilerek, olayı çözmekle görevlendirilir.

K.D.V. Dahil

LIRA

